

B E S T S E L L E R

Linda Lael Miller

Linda Lael
Miller cucerește
încă o dată prin
magia stilului
unic...

EDITURA MIRON

...puterea iubirii îi va reuni în cele din urmă...

POVARA IUBIRII

Logodită din copilărie cu Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook, Gloriana așteaptă cu nerăbdare, după zece ani, întoarcerea acestuia din bătălie. Speranțele ei, de pasiune și căsnicie perfectă, îi sînt spulberate: Dane aduce cu el o femeie de care este îndrăgostit, pe care vrea să și-o facă soție, iar pe Gloriana să o trimită la mănăstire.

Dar fermecat de frumusețea ei, el cunoaște magia iubirii. Despărțiți de prăpastia timpului, amîndoi știu că numai puterea iubirii îi va reuni în cele din urmă...

Pline de romantism, romanele Lindei Lael Miller au cucerit admirația publicului. Ea a fost numită „una din autoarele celor mai toride povești de dragoste” de către *New York Times* și este aclamată atît pentru personajele realizate cu mîină de expert, cît și pentru intrigile provocatoare.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

Knights
by Linda Laer Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA LAER MILLER

POVARA IUBIRII

Prolog

Nu de mult și nu foarte departe...

Locul acela era magic. Nu era o închipuire, ci o realitate.

Micuța Megan stătea puțin retrasă de colegii de clasă, dar de îndată ce strânse în brațe păpușa privind fascinată spărtura din zidul mănăstirii, uită cu totul de singurătate. Nimeni nu părea să fi observat că în spațiul acela licăreau stelute albastre, aurii și argintii și că se auzea în surdină murmurul unei muzici stranie.

În vreme ce privea într-acolo, gratiile ruginite din fier ale porții se îndoiră, ca prin farmec.

În spatele lui Megan elevii sporovăiau, fericiți că pot petrece o după-amiază însorită de primăvară dincolo de zidurile groase și înalte ale școlii din Briarbrook.

Megan făcu un pas spre poarta care se deschise în mod inexplicabil, deși se gândea că ar fi trebuit să îi fie frică. Strânse mai tare păpușa în brațe.

În clipa aceea, dincolo de poartă apăru o zîină care îi zîmbi făcîndu-i semn cu mîna să se apropie. Era frumoasă și purta o rochie lungă de culoarea safirului, iar părul blond și lung i se revărsa pe umeri pînă mai jos de mijloc. Avea pielea foarte albă și ochii de aceeași culoare cu rochia.

– Megan, spuse femeia cu o voce suavă care îi reaminti fetiței de clopoței de vînt de pe veranda din spate a casei vecinilor, din îndepărtata Americă.

Împlinise cinci ani și era un copil liniștit pentru vîrsta ei, lucru datorat nu numai faptului că era singură la părinți, dar și fiindcă era foarte precocă. Megan Saunders nu știa prea bine să vorbească, dar printre străini se descurca foarte bine. Aruncă o privire în spate așteptînd încuviințarea sau reproșul vreunuia din învățătorii săi, dar, ca de obicei, nici unul nu îi dădea atenție. În clipa aceea îi trecu prin minte că uneori devenea invizibilă.

Strîngînd păpușa în brațe – singurul lucru care îi aparținea, cu excepția uniformelor, a cărților și a unei cutii pline de haine de joacă, cu care plecase din America – mai făcu un pas spre poartă.

Femeia se ghemui la pămînt și rochia i se aranjă în jurul picioarelor, apoi se prinse ușor cu mîinile de grilaj ca să-și păstreze echilibrul. Vorbi din nou, dar cuvintele ei sunau ciudat, ca într-o altă limbă și Megan o privi nedumerită.

– Nu am voie să vorbesc cu oamenii pe care nu-i cunosc, se adresă Megan mai mult păpușii din brațe decît zînei din fața sa. De fapt, păpușa aceea nu era chiar o jucărie, ci copia fidelă a reginei Elizabeth I a Angliei, căreia, uneori, i se mai spunea

și Gloriana. Parcă așa îi spusese vânzătoarea de la raionul de jucării din magazinul *Harrods* când părinții i-o cumpăraseră la despărțire, în semn de regret, deși o părăsiseră acolo fără păreri de rău, firește. De-abia așteptaseră să plece de lângă ea și să-și vadă fiecare de viața lui, nefăcînd nici un secret din asta.

Tocmai divorțaseră și înainte de a pleca semnaseră actele în biroul directoarei. După cum îi spusese una din fetele mai mari de la Briarbrook, acum era orfană, fiindcă Mămica se întorsese pentru totdeauna în America – Erica Fairfield Saunders era unica moștenitoare a unei imense averi și adora distracțiile – iar Tăticul, care se născuse în Anglia și prefera să i se spună pe nume, adică Jordan, chiar și de către fiica sa, nu vroia să fie „legat de mîini și de picioare”. Era actor la un teatru londonez și trebuia să se gîndească la cariera sa.

Și avea dreptul la o mare parte din moștenirea Ericăi.

Undeva, existau bani puși deoparte și pentru Megan, dar pe ea acest lucru nu o interesa. La urma urmei, nu era decît un copil de cinci ani.

Crescută într-o totală ignoranță, Megan nu le ducea dorul, dar știa că ceilalți copii erau iubiți, chiar alintați de mamele și tații lor și tînjea să fie ca ei. Să aibă și ea o casă.

– Nu-ți fie frică, spuse femeia și Megan rămase uimită cînd își dădu seama că înțelege ce i se spune.

– Nu mi-e, răspunse ea fîstîcîită, dar nu speriată. De unde știi cum mă cheamă?

– Am făcut o vrajă, veni răspunsul pe care Megan îl acceptă imediat. Petrecându-și timpul mai mult singură înainte de venirea în Anglia, avea o imaginație foarte bogată. Prinții și prințesele, castelele și balaurii erau personajele ei preferate.

– Pe tine cum te cheamă? o întrebă Megan.

– Elaina. Împinse poarta care scîrțîi din balama-
lele neunse, dar zgomotul nu era deloc supranatural.

Megan se uită peste umăr să vadă dacă îl sesizase cineva. Totul era în ordine. Întinse păpușa să i-o arate Elainei.

– Ea e Gloriana.

Poarta se deschise larg.

– E frumoasă, spuse Elaina, cu o voce minunat de blîndă și caldă.

– În clasa mea sînt cinci fete pe care le cheamă Megan, îi destăinui fetița care se apropiase atît de mult, încît, dacă ar fi vrut, ar fi putut-o atinge. Acum îi vedea bine rochia superbă și părul lung și mătăsos. Eu cred că sîntem prea multe. Tu ce zici?

Elaina se încruntă, parcă preocupată de un gînd.

– Ar trebui, poate, să-ți spunem Gloriana, hotărî ea. Făcu un pas înapoi și Megan, mai mult decît nerăbdătoare să fie Gloriana, trecu pragul.

– Numele ăsta îmi place mai mult, declară fetița cu solemnitate.

Se lăsă o liniște adîncă și, întorcîndu-se, îi văzu ca prin ceață pe ceilalți copii. Păreau niște fantome ale căror umbre se evaporară treptat, pînă nu mai rămase nimic.

– Vrei să te întorci la ei, Gloriana? Să fii din nou în lumea lor? o întrebă Elaina aplecîndu-se iar să o

privească în ochi. Tu hotărăști. Dacă vrei, poți să te întorci.

Gloriana. Ce mult îi plăcea când i se spunea așa.

Se gîndi la colțișorul ei retras din dormitor, la cărțile zdrențuite și la banca din clasă. Părinții ei, probabil, uitaseră cu totul de ea, atît de nerăbdători fuseseră să obțină divorțul și să-și vadă fiecare de viața lui. La plecare nici nu o sărutaseră și nici nu îi promiseseră că vor veni să o vadă, sau măcar să îi spună să fie cîminte.

Încă mai plîngea noaptea în întuneric, deși știa că e o prostie.

– Pot să locuiesc într-un castel și să călăresc un ponei ca prințesa din poveste, iar atunci cînd am să fiu mare să mă mărit cu un prinț? Întrebă ea.

Surîsul Elainei îi încălzi sufletul.

– Bineînțeles că ai să locuiești într-un castel și o să ai un ponei și... dacă nu o să fie chiar prinț, ai putea accepta ca soț și un baron foarte frumos. Nu e nevoie să îl alegi chiar azi, fiindcă vor mai trece mulți ani pînă să ai vîrsta măritîșului.

Gloriana încuviință din cap, se uită în spate dincolo de poartă și răsuflă ușurată cînd nu văzu nici copiii și nici lumea lor. Nu se zărea altceva decît pavajul, florile, poarta și zidul înalt al mănăstirii.

– Mor de foame, spuse Gloriana, pe un ton foarte serios. Își uitase în autobuz pachetul cu mîncare luat de la bufetul școlii. Toate astea i se păreau atît de ireale acum, ca dintr-o altă lume.

– În cazul ăsta trebuie să vii cu mine, replică Lady Elaine cu o voce melodioasă, întinzîndu-i mîna.

Gloriana nu o refuză.

– Ești o zîină fermecată? o chestionă ea în timp ce înaintau pe poteca îngustă și șerpuită prin labirintul de ziduri înalte din piatră.

– Nu, spuse Elaina. Asta mai mult ca sigur.

– Dar ai făcut o vrăjitorie. O clipă Megan ezită, neliniștită și preocupată de ce avea să urmeze.

– Nu, scumpo, o contrazise veselă femeia și ridică fetița pe o bancă, să o poată privi direct în ochi. Tu ești cea care a făcut vraja, nu eu. Se încruntă văzînd jeanșii, tricoul și adidașii lui Megan.

– Gloriana, trebuie să facem ceva cu astea înainte să te vadă cineva.

– Da' ce au? întrebă Gloriana, nedumerită. De obicei, elevii de la Briarwood purtau uniformă și cînd se îmbrăcau în haine de oraș era o sărbătoare pentru ei.

– Nu au fost încă inventate, spuse Elaina, dusă pe gânduri. Și așa vei stîrni destule întrebări cînd vei apărea ca din senin.

Gloriana simți un nod dureros în gît și înghiți în sec.

– Nu vreau să supăr pe cineva, șopti ea. Era obișnuită cu asemenea situații, cu care trebuise să se confrunte. Își aminti cum mămica și tăticul, atunci cînd se certau, spuneau despre ea că este „copilul tău”, de parcă nici unul din ei n-ar fi vrut să admită că, de fapt, era al amîndurora.

Elaina o îmbrățișă brusc, aproape zdrobind păpușa și cînd îi dădu drumul avea lacrimi în ochi.

– Nu vei supăra pe nimeni, de asta să fii sigură, spuse cu înfocare, după ce își trase nasul de cîteva ori. Prin tine rugile au fost împlinite. Vino, fetiço. Avem multe de făcut...

Capitolul 1

Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook își ridică mîna înmănușată dînd comanda cu un gest obosit. În spate, restul micii oștiri se opri cu zgomot, în zornăit de arme și tropot de copite. Calul său de luptă, Peleus, un animal sprinten și robust, negru ca smoala, își propti copitele mari în solul pietros al dealului și, nechezînd, își scutură capul masiv. Dane îl cumpărase doar cu două săptămîni în urmă, la un tîrg de cai din Flandra - și cheltuisese o grămadă de arginți - atît de mulți încît achiziția lui care, de altfel, meritase sacrificiul, îl lăsase cu punga goală.

Cheltuiala era bine justificată, se gîndea Kenbrook, fiindcă asemenea cai puternici de călărie, plini de curaj, ideali pentru lupte, nu se prea întîlneau în Anglia. Nu avea decît să împerecheze armăsarul cu cele mai bune iepe din Hadleigh și, în timp, avea să aibă o întregă herghelie de asemenea exemplare. Și profiturile vor fi pe măsura eforturilor.

Dane trase adînc aer în piept și expiră încet, privind atent în jur. În depărtare se zărea lacul de un verde pal, strălucind ca o bijuterie de o formă ciudată. Razele de soare ale după-amiezii de sfîrșit de vară dansau pe luciul apei. Hadleigh Castle, vechea și sinistra fortăreață, cu trei curți interioare și de două ori mai multe turnuri, străjuia țărmul sudic al lacului. La baza podului mobil, care se întindea peste șanțul secat pînă în zidurile exterioare, se înghesuia satul mic și sărac, ce se numea tot Hadleigh. Era o adunătură de colibe și cocioabe. Oile, porcii și păsările de curte invadau ulițele înguste dar, pe lîngă toate acestea mai existau un han cu cîrciumă și o biserică dărăpănată cu un vitraliu murdar înfățișîndu-l pe Sfîntul Gheorghe ucigînd balaurul.

Ceva mai departe, retrasă de celelalte se afla casa lui Cyrus, negustorul de lînă; o casă mare, din cărămidă roșie, cu acoperiș din țiglă, grădini și o ogradă micuță. Dane era convins că Gloriana, soția-fetiță, de-abia aștepta să-și găsească din nou refugiul acolo. Nici Hadleigh Castle și nici Kenbrook Manor nu erau nici pe jumătate atît de primitive, în ciuda trecutului lor glorios și a numărului impresionant de încăperi.

Dane se foi neliniștit în șa și vechile rani începură să îl sîcîie. Negustorul avea să fie furios cînd va auzi veștile pe care i le aducea și pe bună dreptate.

Își încleștă maxilarul aplecîndu-se înainte și, lăsîndu-și mîna pe cornul șeii, începu să admire priveliștea ce i se desfășura în fața ochilor.

Căsătoria cu Gloriana nu avea nici o valoare. Cînd se făcuseră jurămintele maritale, fetița nu avea decît șapte ani, iar el era un băiețandru de șaisprezece ani. Nici unul dintre ei nu participase la ceremonie. Pe vremea aceea ea se afla la Londra, însoțită de mama ei care o iubea foarte mult, iar Dane se pregătea să pornească pe mare, spre Continent, unde avea să fie instruit pentru a îmbrățișa cariera militară, foarte rentabilă, de altfel. Căsătoria aceea nu avea nimic de-a face cu dragostea, medita el, și nici nu se compara cu cea pe care intenționa să o încheie cu Mariette, de aceea Gloriana nu avea nici un motiv să fie supărată. Ba chiar, putea fi mai mult decît fericită să scape de el.

Ideea care îi convenea de minune îi crea, totuși, o stare de neliniște.

Își îndreptă privirea dincolo de marginea satului, acolo unde, la numai jumătate de milă distanță se aflau ruinele mănăstirii, pe drumul bătătorit care înconjură lacul. Poteca dispărea în pădurea deasă de stejari și ieșea direct în fața porților de la Kenbrook Manor.

Dane zîmbi. Construită pe ruinele unei fortărețe romane și străjuită de un singur turnuleț, acea îngrămădire sinistră de pietre se degradase continuu de-a lungul secolelor. Acoperișul era căzut din loc în loc și iarna, vîntul geros se strecura în voie pe coridoare, stingînd opaițele și torțele. Se zvonea că locul era bîntuit de stafii și, uneori, apăreau lupii care își făceau bîrlogul acolo.

Cu toate aceste neajunsuri, conacul îi aparținea de drept lui Dane și el îl iubise întotdeauna. Se va apuca să îl repare când va fi liber să o ia pe Mariette de soție. Kenbrook va arăta pe măsura faimei sale. Dane intenționa să își crească acolo fiii, să îi vadă cavaleri, luptători neînfricați pentru o cauză dreaptă, să se mîndrească cu ei. Spera ca fiicele lui să fie frumoase, bine educate și să aibă noroc la măritiș.

Ôtînd se întoarse să privească chipul încîntător al tinerei de lîngă el. Arăta minunat pe calul ei sur, proaspătă și veselă, în ciuda zilelor oboseitoare petrecute pe drum și a furtunii din timpul călătoriei pe mare, cînd părăsiseră Normandia. Mariette de Troyes schiță un zîmbet drăgălaș, apoi își lăsă ochii în jos, fluturînd din gene.

Inima lui Dane se umplu de mîndrie și emoție, semne ale iubirii profunde, după părerea lui.

– Privește, Mariette, o rugă el în șoaptă, arătînd cu mîna spre Kenbrook Manor. Acolo e casa noastră.

Mariette își aranjă voalul pe cap, simbol al castității, ce îi ascundea părul – podoaba ei cea mai de preț - dar pe care nimeni pînă atunci, în afară de slujnica sa și de Dane nu i-l văzuse. Deși nici nu o atinsese pînă atunci – Mariette fusese crescută și își petrecuse adolescența într-o mănăstire de maici din Franța – din cînd în cînd mai zărise cîte o șuviță de păr negru ca abanosul.

Într-o bună zi, nu peste multă vreme, cînd Sfinția Sa va legaliza această căsătorie de drept, anulînd-o pe cea fictivă cu Gloriana, Dane va avea privilegiul să vadă și să atingă cosița aceea lungă și

mătăsoasă, să își treacă degetele prin părul ei și să își ascundă fața în el în fiecare seară și dimineață.

– Pare un loc destul de trist, îndrăzni să spună Mariette, cu voce timidă.

Cu gîndul la numeroasele privilegii pe care le are un soț, o clipă Dane nu își dădu seama despre ce vorbește. Urmărindu-i privirea – ochii ei erau căprui deschis – o văzu uitîndu-se spre conac.

Deprimat, simți o ușoară împunsătură în stomac, dar nu o luă în seamă.

– Așa e, spuse el grav, gîndindu-se la fiii săi nenăscuți încă, uitînd preț de o clipă de cei douăzeci de bărbați aliniați în spatele său, care erau numai urechi. De-a lungul secolelor, Kenbrook a avut parte numai de nenorociri, dar acum totul va fi altfel. Cînd se vor naște copiii noștri, fete și băieți, totul aici va prinde viață.

Fața ei îmbujorată contrasta adorabil cu albul imaculat al voalului.

Dane luă reacția ei drept un semn al inocenței și întoarse capul să poată vedea ceata de oameni adunați în spatele său, care în clipa aceea rînjeau; știrbi, cu părul vîlvoi, murdari din cap pînă în picioare și mirosind mai urît decît caii lor. Dane simți un val de căldură pe șira spinării, dar nimic altceva nu lăsă să se observe că regreta faptul că discutase probleme personale în prezența lor.

– Veți fi primiți la Hadleigh Castle, le strigă el, atenționîndu-i. Profitați de asta, dar aveți grijă cum vă purtați. Fratele meu e stăpîn acolo, dar regulile sînt aceleași ca în armată și cine le încalcă o face pe socoteala lui.

Oamenii încuviințară din cap și la semnalul lui Dane își întoarseră caii și se avîntară – îmboldiți de gîndul la berea din malt și la femei – pe cărarea abruptă, spre castelul din vale. Unul singur rămase lîngă Dane, prietenul său, un velș roșcovan, pe nume Maxen, cel mai aprig spadasin din companie, un bărbat modest și taciturn.

Maxen și Fabrienne, slujnica Mariettei – încheiau mica procesiune, în frunte cu Dane și viitoarea sa soție.

Gloriana, călare pe căluțul sur primit în dar de Paști de la Gareth, stătea aplecată peste gîtul animalului. Vînticelul îi adia în pletele încîlcite de un blond-auriu. Rochia bleumarin, cu broderie bogată la gît și manșete, era murdară și ridicată pînă la jumătatea gambei, descoperindu-i picioarele goale și pline de noroi. Rîdea spre Edward, tînărul său cumnat și bun prieten, în același timp, urcat și el în șa, pe Odin, juganul murg.

– Pentru Dumnezeu, Gloriana, îi strigă băiatul, n-ai de gînd să te ridici?

Ochii lui de un albastru deschis exprimau neli-niște, dar nu numai pentru faptul că din nou pierduse întrecerea. Alarmată, Gloriana trase de ham, strunindu-și poneiul care, din galop trecu la trap și apoi la pas.

– Ce s-a-ntîmplat?

Edward își trecu degetele prin părul negru, zburliit, apoi făcu un semn în direcția dealului ce se înălța în spatele castelului Hadleigh.

– Privește, zise el printre dinți.

Gloriana văzu grupul gălăgios de bărbați călare ce coborau poteca și ale căror voci, datorită distanței, nu se auzeau prea bine.

– Avem oaspeți, spuse ea, privindu-l curioasă pe Edward, care își mijise ochii și pe a cărui față palidă ieșeau în evidență pistruii. Grozav. Vin să te felicite și să sărbătorești minunatul eveniment. Poate o să stați și la povești.

Edward se ridică în șa. Înainte aceasta aparținuse, pe rând, fraților săi mai mari. Gloriana îi cumpăraseră una nouă din iarmaroc, dar o ținea ascunsă în camera ei. I-o va dăruia peste două zile, când lui Edward și altor câțiva tineri, avea să li se acorde titlul de cavaler. Băiatul avea șaisprezece ani, dar pentru a ajunge aici truseseră de la vârsta de 8 ani și Gloriana, cunoscându-i eforturile, era foarte mândră de el.

– Nu sînt oaspeți, spuse el după cîteva momente, cu voce scăzută și puțin schimbată. Nu le vezi flamurile. Verde și alb. Sînt oamenii lui Kenbrook. Bucură-te... ți s-a-ntors bărbatul.

Gloriana își simți inima zbătîndu-se în piept. Ani în șir auzise povești extraordinare despre faptele vitejești ale soțului său; pînă și trubadurii îi cîntau curajul, actele cavaleresti, tăria de caracter și frumusețea fizică.

Rezistă impulsului de a-și netezi părul și de a-și aranja rochia sfîșiată și murdară. Visase de nenumărate ori întoarcerea acasă a lui Kenbrook și în imaginația ei apărea întotdeauna îmbrăcată într-o rochie curată, din catifea verde ca malahitul, pe cap cu o coroniță din frunze de stejar și în picioare cu

pantofi brodați. În comparație cu fanteziile ei, acum arăta jalnic. Gemu îngrozită în vreme ce urmărea cu privirea grupul care se apropia.

Dane St. Gregory venea călare în spatele oastei încolonate. Părul blond, moștenit de la vreun strămoș scandinav, strălucea mai puternic decât aurul în lumina soarelui. Avea o ținută mândră, ce inspira forță și teamă, făcînd și mai credibile numeroasele legende despre faptele lui strălucite.

Dînd piteni calului, Gloriana ocoli poteca ce ducea în sat, preferînd să o ia prin livada de meri plantați pe lîngă vechiul zid. Cu Edward care galopa în spatele ei, țipînd tot timpul supărat, ajunsese într-un suflet la porțița grădinii din spatele casei de cărămidă a tatălui ei.

Acum e a mea, își spuse cu durere în suflet și, neluîndu-l în seamă pe Edward, care zbiera ca scos din minți, coborî din șa, apucîndu-se să meșterească la zăvorul porții care se încăpățîna să rămîna înțepenit.

Glorianeii îi rămăseseră foarte multe lucruri, după moartea lui Cyrus, negustorul de lînă și a soției sale, Edwenna, petrecută cu doi ani în urmă la Londra, cînd o molimă bîntuise orașul. Moștenirea era imensă.

Edward o prinse din urmă tocmai cînd îndemna poneiul să intre pe porțița îngustă.

– Naiba s-o ia, zise el exasperat. Poarta asta o fi stat închisă ani de zile. Bănuiesc că dușmanii tăi nu știu asta!

– Altfel ar fi pătruns pe aici și ne-ar fi căsăpît cu săbiile, spuse Gloriana pe un ton ursuz, care nu

prevestea nimic bun. Lăsându-l pe Edward să închidă porțița, străbătu grădina năpădită de buruieni – unde în copilărie se jucase atît de fericită cînd venea cu Edwenna de la Londra -, și intră în sat exact la timp. În vreme ce urca podul mobil, primii din oamenii lui Kenbrook, lăsîndu-și caii în curte și sporovăind, intrau în cîrciumă, unde îi aștepta berea și un vin bunișor.

– Nici măcar nu-și poate ține oamenii în frîu, bombăni Edward, care o ajunse din urmă. Țsta-i Dane al tău.

Preocupată de gîndul unei băi și al hainelor curate cu care să se schimbe, Gloriana nu-i luă în seamă aluzia și trecu în galop pe lîngă străji, intrînd în cea de-a treia curte interioară, prima de lîngă zidul exterior. În cele din urmă, în sfîrșit, Kenbrook ajunsese acasă. Gloriana, în vîrstă acum de douăzeci de ani, începuse să se teamă, în secret, firește, că atunci cînd i se va întoarce bărbatul din călătorii, va fi prea bătrînă să-i mai facă prunci. Avusese coșmaruri în care se vedea ca o babă zbîrcită și plină de negi, ca o grădină năpădită de buruieni, atunci cînd Dane St. Gregory se va întoarce, în sfîrșit, în Anglia să își revendice soția.

Inima îi bătea cu putere, într-un amestec de teamă și minunate presimțiri. Străbătu curtea din mijloc și pe cea din centru și, sărind de pe cal, cînd nici nu îl oprise bine, alergă spre una din intrările laterale ale castelului Hadleigh. Traversă în fugă sala cea mare, unde servitorii luaseră papura de pe jos și acum măturau și frecau de zor podeaua din piatră - și o luă repede pe coridorul lat care ducea

spre camerele ei somptuoase, cîndva aparținînd lui Lady Elaina, stăpîna castelului care acum nu mai locuia acolo.

În drum, Gloriana dădu peste Gareth, cumnatul ei mai în vîrstă și stăpînul castelului, care își avea camerele în aceeași direcție. El începu să rîdă și o prinse de braț, oprind-o.

– Ce-i cu tine? Parcă te-aleargă necuratul, o tachină el.

– S-a întors Dane, spuse Gloriana, agitată. În spatele ei, Edward tocmai intra ca o vijelie în sala mare. Se auzi un zgomot și una din servitoare îl dojeni că îi răsturnase găleata. Nu pot să mă prezint în fața lui în halul ăsta!

Ochii albaștri ai lui Gareth sclipiră. În anumite privințe semăna cu Dane, deși avea cu 20 de ani mai mult decît acesta și nu era nici atît de înalt și nici umerii nu îi avea atît de lați, iar părul, deși des și blond era o nuanță ceva mai închisă.

– A ajuns, în sfîrșit, acasă? Asta, într-adevăr, e o veste bună. Sînt sigur că de-abia așteaptă să-și întîlnească soția – cum e și de așteptat după atîta amar de vreme. Bănuiesc că n-o să-i pese prea mult cum arată, ba mai mult, o să i se pară mai mult o nimfă decît o baroană.

Gloriana se smuci din strînsoarea lui Gareth, mormăind o scuză, o luă la goană pe coridor și intră în apartamentul său, unde începu, în grabă, procesul de transformare.

În curtea castelului Hadleigh, Dane descălecă și o ajută pe Mariette să se dea jos din șa. Palmele lui

aproape că îi cuprinseseră talia și părea că nu cîntărește mai mult decît gîsca pe care el o dăruise de Crăciun oamenilor săi. Văzînd-o atît de plăpîndă rămase o clipă abătut; pînă și femeile zdravene, de multe ori piereau la naștere! Ultima Lady Hadleigh murise în timpul sarcinii. Ce șansă avea o ființă atît de fragilă, cum era Mariette, cînd, se știa prea bine că băieții din neamul St. Gregory, erau foarte voinici?

Păru că pentru o clipă un nor acoperă soarele, umbrindu-i strălucirea.

Dane îi vorbi lui Fabienne în franceză, dar privirea sa rămase ațintită asupra chipului Mariettei, cu pielea albă și oase delicate.

– Condu-ți stăpîna înăuntru. Servitorii vă stau la dispoziție.

Fabienne, deși avea un nume atît de frumos, era o femeie urîtă și șchioapă, cu ochi spălăciți și fără gene, cu dinți ieșiți în afară și părul de culoarea blăunii de șoarece. Cu toate acestea, era supusă și răbdătoare – cel puțin pentru moment.

– Da, stăpîne, răspunse ea făcînd o ușoară plecăciune. Apoi o luă pe Mariette de braț și o conduse cu atenție pe treptele din piatră care duceau în galerie, dincolo de care se afla sala cea mare.

Dane rămase în curte, urmărindu-le cu privirea, pînă dispărură, cufundat în gînduri.

Maxen, urcat încă pe poneiul său scund și aplecat să prindă hamul armăsarului lui Dane, deschise discuția.

– Nu te invidiez deloc, prietene. Să-ți alungi soția pentru dragostea alteia, e un lucru foarte primejdios.

Dane se uită încruntat la Maxen, singurul om din lume căruia îi putea încredința, fără să ezite, calul său atît de nărăvaș.

– De unde pînă unde se pricepe un necioplit ca tine la sexul slab și frumos?

Maxen răspunse vorbelor lui Dane cu un zîmbet indiferent.

– Din experiență, replică el, mînîndu-și calul spre cea de a doua curte interioară, unde se aflau grajdurile. O să am eu grijă ca armășarul tău să fie hrănit și țesălat. Dacă mai tîrziu o să ai nevoie de consolare și or să-ți trebuiască leacuri pentru zgîrieturi și urme de dinți, caută-mă la cîrciumă.

– Cred și eu că o să am parte de zgîrieturi și mușcături, mormăi Dane întorcîndu-se cu spatele la velș și luînd-o cu hotărîre și cu un tremur bine mascat spre treptele de piatră. Gloriana va fi *fericită* să scape de mine, își făgădui în gînd. Are douăzeci de ani, adică e trecută bine de floarea vîrstei. Femeile în situația ei caută, mai degrabă, pacea și liniștea mănăstirii, unde pot citi, coase și se pot gîndi la lucruri nevinovate, netulburate de prezența unui bărbat.

În sala cea mare forfota era în toi – podeaua fusese măturată și frecată și peste tot vedeai servitori stînd în genunchi și curățînd piatra roasă de vreme, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze orice urmă de murdărie. Era limpede că se pregăteau să serbeze ceva, dar știa că nu el avea să fie

oaspetele de onoare, pentru că nici nu-și anunțase sosirea la Hadleigh Castle, această hotărîre luînd-o în ultimul moment.

O voce tinerească și impertinentă se auzi dinspre camera de muzică aflată undeva, deasupra, făcîndu-l pe Dane să se oprească în loc și să privească în sus.

– În sfîrșit, eroul nostru s-a învrednicit să apară. Rămîi mai multă vreme?

Punîndu-și mîinile în șolduri, Dane îl măsură din priviri pe cel care vorbise, un adolescent, recunoscîndu-l în persoana lui pe Edward, care semăna cu răposata lor mamă. Cînd Dane îl văzuse ultima oară, era un țînc, nerăbdător să îndeplinească îndatoririle de scutier și mereu supus. Fără să-i ia în seamă ironia, răspunse la întrebare.

– Da, vreau să repar Kenbrook Hall și să locuiesc acolo.

Chiar și de la distanță se vedea clar că Edward se aprinsese la față.

– Cu soția ta, firește!

– Da, spuse Dane. Nu avea de gînd să pună la suflet replica usturătoare a fratelui mezin. Băieții de vîrsta lui erau arțăgoși și, deseori, ursuzi și susceptibili.

– Și cu amanta pe care ai adus-o de pe Continent ce-ai să faci?

Dane se înfurie brusc, dar se abținu să riposteze. Nu avea cum să-i dea socoteală de treburile lui personale unui țînc cu caș la gură.

– Du-te și fă o baie în lac, Edward, îl sfătui pe un ton liniștit. Poate că apa îți va răcori spiritul

înfierbîntat. Cu asta, Kenbrook încheie discuția și porni pe scări în sus. Oboseala își spunea cuvîntul. Își simțea oasele amortite. Avea nevoie de o bere tare, de mîncare și de o oră de odihnă.

Edward nu mai spusese nimic, dar cînd Dane ajunsese la etaj îndreptîndu-se spre camerele sale, băiatul îl aștepta pe coridor, rezemat de zid.

Dane își ascunse un zîmbet și puse mîna pe zăvor. Deci, așa, frățiorul era pe cît de tenace, pe atît de iute de picior. Semn bun.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă Dane cu o voce atît de calmă, de parcă nu ar fi discutat nimic doar cu cîteva clipe înainte.

Edward se înroși din nou și se retrase îmbufnat de lîngă perete. Deși pe față mai avea cîteva coșuri, semnele unei pubertăți nărăvașe, una peste alta, era un flăcău chipeș și vînjos și, deși încă-pățînat, putea ajunge, fără doar și poate, un soldat disciplinat.

– N-am să-ți permit s-o umilești pe Gloriana în felul ăsta, spusese el după ce înghiți în sec cu zgomot. Ea nu merită decît lucruri bune.

– Asta mă gîndeam și eu, spusese Dane. Nu avea nici o îndoială că soția sa merita ceva mai bun decît un bărbat ca el, așa că rămînea de văzut dacă acest lucru se va realiza, fie intrînd la mănăstire, fie măritîndu-se cu un altul. Părerea lui era că mănăstirea era, totuși, cea mai bună alegere.

Deschise ușa și imediat simți în nări miros de șoareci și de mucegai. Trecu pragul camerei și Edward intră după el.

Înăuntru era umezeală și peste tot se întindeau pînze de păianjen. E limpede, își spuse schițînd un zîmbet ironic. Mult iubitul său frate mai mare, Gareth, nu se mai aștepta să se întoarcă vreodată la Hadleigh Castle.

– Gloriana te așteaptă, mormăi Edward, iar Dane fu bucuros că lumina slabă din acea cameră spațioasă îi dădea răgaz să rumege tîlcul vorbelor, fără ca fratele său să-i observe reacțiile. Dane nu se așteptase să audă că soția sa îi așteptase sosirea. Cînd fuseseră legați prin căsătorie, ea nu era decît un copil și, probabil, nici nu-și mai amintea de el.

Trase în jos, pe rînd, tapiseriile zdrențuite, cu care fuseseră acoperite ferestrele.

– Asta-i o prostie, spuse în vreme ce lumina și aerul proaspăt de afară pătrundeau în cameră. Firișoarele de praf sclipeau în razele soarelui. Soția mea nu m-a văzut în viața ei mai mult decît o dată sau de două ori și asta de la distanță. Doamne, sfinte, ia uite ce e în patul meu. Toți șoarecii din regat parcă și-au făcut culcuș aici.

Edward se mai îmbunase, dar furia încă mocnea în el. Se cocoțase pe pervazul unei ferestre.

– Putea fi și mai rău.

– Mulțumesc, replică Dane, trăgînd ultima tapiserie de la ferestre. Bănuiesc că e pierdere de timp dacă te-aș ruga să aduci cîțiva servitori să curețe pe-aici.

În mod surprinzător, Edward sări de pe pervaz, stîrnind un nor imens de praf în jurul lui.

– Ba, deloc. Chiar sînt bucuros că plec, stăpîne. Deși era aproape un copil, străbătu camera cu demnitatea unui bărbat matur, mai oprindu-se o dată doar în pragul ușii. Ai grijă cum te porți cu Gloriana, îl avertiză. Oi fi tu fratele meu, sînge din sîngele meu, dar la cea mai mică jignire, te omor.

Și cu asta, ieși.

Dane rămase în mijlocul camerei părăginite uitîndu-se după el. Nu îi era frică de fratele său, cum, de altfel, nu-i era frică de nimeni și nici nu intenționa, firește, să se poarte urît cu actuala Lady Kenbrook. Dar ceva, totuși, îi atrăsese atenția. Edward nu mai era băiatul pe care și-l amintea, ci un bărbat pe care nu-l putea ignora.

Zîmbi, apoi se îndreptă spre pat și trase deoparte pînza de dril murdărită, fără doar și poate, de muște și șoareci. Obosit, se întinse pe plasa din frînghie și se cufundă în somnul soldatului; profund, dar cu toate simțurile la pîndă.

Lîngă camera Glorianei se afla o curtică, cu o tufă de trandafiri galbeni într-o parte și o bancă de piatră în cealaltă. Dăduse ordin – și pentru asta se simțea puțin vinovată, fiindcă servitorii erau atît de zoriți – să îi fie adus afară ciubărul și așezat sub ghirlandele de flori. Fu adusă apa caldă și, cu mîna ei, presără flori de levănțică înainte de a se dezbrăca să intre în apă.

În timp ce își uda pielea, visînd la întîlnirea cu soțul ei, adierea vîntului scutură petalele aurii, învăluind-o în parfumul lor îmbătător. Se așternură pe suprafața apei ca o catifea subțire și Gloriana își

spuse că ăsta era semn bun, o binecuvîntare a Soartei. În seara aceea avea să intre în apartamentul lui ca soție, iar el o va găsi atrăgătoare.

Gloriana ațipi, deși era nerăbdătoare, legănată de zumzetul albinelor și de zgomotele plăcute din jur – ciripitul păsărelelor, nechezatul cailor, hîrșitul săbiilor soldaților, care se antrenau, larma servitorilor, care își vedeau de treburi, strigînd unii la alții.

Apa se răcise deja cînd Gloriana se trezi; poate și de asta reacționează prompt și nu buimacă, așa cum era de așteptat după un somn bun.

Știu, chiar înainte să deschidă ochii că nu era singură acolo, în curtică.

Stătea pe banca de piatră și o privea, ușor adus de spate, cu coatele pe genunchi și brațele lăsate în jos. Părul blond îi strălucea în lumina amurgului și ochii neliniștiți erau de albastrul intens al neamurilor nordice. Are ochi de viking, se gîndi ea, simțind o împunsătură și un val de căldură inundîndu-i inima.

– Stăpîne, spuse rușinată, aplecîndu-și capul. Șuvițele ude i se lipiseră de obraji și de gît.

Simțea că se sufocă. În toți acei ani de cînd era măritată își repetase de sute, dacă nu de mii de ori, ce avea să îi spună cînd se vor întîlni, dar acum uitase toate vorbele frumoase. În visele ei, Kenbrook era bărbatul cel mai impunător, cel mai nobil, cel mai frumos și puternic, pe calul său de luptă pe care îl strunea atît de ușor. Dar toate închipuirile ei păliră în fața bărbatului care stătea înaintea ei în carne și oase.

Îl adulase, în felul ei copilăresc, dar acum, acest sentiment luase proporții uriașe chiar din clipa în care deschisese ochii și îl văzuse uitându-se la ea.

– Tu ești Gloriana? întrebă el, aproape sperînd că va spune nu. Avea vocea răgușită și în timp ce o studia părea uimit, dacă nu chiar neliniștit.

– Da, stăpîne, răspuse ea, cu umilință.

– Trebuie să vorbim. În vocea lui nu se simțea vreo urmă de supărare dar, după cum își dădu ea seama, era destul de nesigură. Lordul Kenbrook își dresese vocea. Dar nu așa, în pielea goală, bineînțeles.

Gloriana se aprinse la față, indignată dar și dezamăgită. Alți bărbați, își spuse ea, de-abia ar aștepta să-și găsească nevestele într-o asemenea situație. El știa, firește, cît era de nerăbdătoare și nu era corect din partea lui să o judece atît de aspru. Nici măcar nu o văzuse îmbrăcată în verde, cu părul pieptănat și prins în panglici.

– Nimeni nu se-aștepta să vii, stăpîne, spuse ea, cu voce reținută. Dacă ai fi scris și ai fi trimis un sol, ne-am fi pregătit.

El continua să o privească și Gloriana avu senzația că nici nu ascultă ce spune.

– Nu arăți deloc cum mi te închipuiam, remarcă el.

Se simți jignită, dar reuși, totuși, să zîmbească, încercînd să-și calmeze nervii, care îi răvășiseră gândurile și din cauza cărora uitase tot ce vroia să îi spună.

– Înțeleg, murmură ea.

Dane nu făcu nici un gest că ar fi intenționat să se ridice de pe bancă.

– Nu înțelegi nimic, spuse el, puțin iritat, dar, după părerea ei, mai degrabă impertinent. Ai douăzeci de ani și oricine ar zice că ești deja bătrână. Nu-mi închipuiam să te găsesc atît de... atrăgătoare. Vorbele lui o loviră direct în inimă dar, oricum, mai adăugase și că e „atrăgătoare”. Gloriana se simțea jignită și, în același timp, nu mai putea de fericire.

– Cîtă generozitate din partea ta să mă consideri atrăgătoare, spuse ea cu îndrăzneală. Avînd o fire orgolioasă, niciodată n-ar fi acceptat să i se ia în derîdere această calitate.

Dane își încruntă sprîncenele blonde și se ridică, dar nu se îndreptă direct spre Gloriana, care stătea ghemuită și tremura în hîrdău.

– Și necuviincioasă, zise el cu un aer indiferent, de parcă și-ar fi dat părerea despre un cal năbădăios. Sînt convins că Gareth ți-a căutat în coarne cîtă vreme am fost plecat – întotdeauna a fost indulgent cu femeile, copiii și servitorii. Făcu o pauză și un mușchi al maxilarului i se zbătu nervos. Am speranța că nu e prea tîrziu să te domolesc pentru a-L sluji cum se cuvine pe Dumnezeu și pe bărbatul tău, încheie el.

Apoi, răsucindu-se pe călcîie, Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook și primul soț al Glorianei St. Gregory, intră în dormitor. După o clipă se auzi trîntindu-se ușa de la intrare.

– Îl urăsc, își spuse ea deznădăjduită. Se cufundă sub apă, dar nu cu intenția de a se îneca, apoi se ridică la suprafață. Cu răbdare, dar tremurînd în răcoarea înserării, își spală părul, își

frecă trupul și ieși din apă. După ce se șterse cu o bucată de pînză aspră pe care o folosea doar în acest scop, își puse cămașa de corp din pînză groasă, pe care o agățase de tufa de trandafiri.

Stătea pe banca de pe care se ridicase Dane și își pieptăna părul, blestemînd în gînd, cînd Edward intră în curtică. Îi puse în brațe o rochie curată, de culoarea cerului senin, după care ridică piciorul și sprijinindu-l de capătul băncii o așteptă să se îmbrace.

– Hai, Gloriana, spuse el scoțînd un briceag și începînd să-și curețe unghiile, mai bine ți-ai usca părul lîngă foc. Dacă răcești o să faci febră.

Gloriana nici nu se mișcă. Nu era din fire bolnavicioasă, dar se emoționa ușor și atunci imediat îi dădeau lacrimile.

– Glory! insistă el.

– Mă simt perfect, spuse pe un ton cam arțăgos, pieptănîndu-se cu furie și evitîndu-i privirea. Nu avea de gînd să îl lase să o vadă plîngînd, deși erau buni prieteni. În clipa aceea era șocată fiindcă mîndria îi fusese călcată în picioare.

Edward se așeză turcește în fața ei studiindu-i fața cu atenție.

– De ce mînți? Îi luă mîna în care ținea pieptănul. Ți-au spus ceva servitorii? Dacă au scos un singur cuvînt care să te jignească, jur că am să-i biciuiesc cu mîna mea pe fiecare în parte.

Gloriana fu cuprinsă de teamă și simți un val de frig înghețîndu-i inima.

– Ce să-mi fi spus? întrebă ea, așteptînd nerăbdătoare răspunsul. Își dăduse și ea seama că se

petrecuse ceva, din felul în care o salutase soțul ei, dar era limpede că se întâmpla un lucru mult mai grav.

Mult mai grav.

– Hai, vorbește, Edward, șopti, văzîndu-l că ezită.

O clipă el închise ochii apoi se ridică și se așeză alături, luîndu-i palmele în mîini și strîngîndu-i degetele.

– Cred că-ți va fi mai ușor dacă afli veștile de la mine. Durerea oglindită pe chipul lui era sinceră. Se mai întâmplă și așa ceva. Bărbații...

Gloriana îl strînse de degete.

– Dane și-a adus iubita de pe Continent, spuse Edward, străduindu-se să pară cît mai dezgustat.

Gloriana St. Gregory simți că pălește și, de unde pînă atunci fusese șocată, acum simțea că turbează de furie. Se ridică în picioare, dar Edward o împinse să stea jos. Era drept că unii bărbați întrețineau amante și chiar aveau copii cu ele, dar nu asta era imaginea ei despre căsătorie. Știa ce căsnicie fericită avusese Cyrus, tatăl ei, cu blînda Edwenna, sau cea dintre generosul Gareth și mult-iubita sa Elaina. Același devotament și iubire sinceră și-o dorea pentru ea și Dane și chiar așa spera să fie.

– Ah, Edward, șopti ea și se prăbuși la pieptul lui. Ce-o să mă fac?

El o sărută pe tîmplă. Era cel mai vechi și drag prieten al ei. Îi era ca un frate. O îmbrățișă și îi spuse plin de tandrețe:

– Soluția e simplă. Divorțează de netrebnicul ăsta și mărită-te cu mine.

Capitolul 2

Una din uşile masive ale camerei de studiu era întredeschisă, semn sigur că Lordul Hadleigh aştepta o vizită. Când trecu pragul, Dane era încă tulburat de întâlnirea cu Gloriana.

Ca şi cum nu i-ar fi simţit prezenţa, Gareth stătea la una din ferestre, cu palmele sprijinite de pervaz şi privea spre mănăstire. Gîndurile lui, care dacă ar fi fost să le aştearnă pe hîrtie, nu şi le-ar fi exprimat mai clar, se îndreptau spre Elaina, care era cu minţile rătăcite.

– Stă tot la călugăriţe? întrebă Dane. Vorbea încet, dar vocea lui era clară.

Fratele său îşi îndreptă umerii şi, în sfîrşit, se întoarse cu faţa spre Kenbrook.

– Nu se simte mai bine, zise el dînd din cap şi, deşi o spuse zîmbind, în cuvintele şi în ochii lui se citea tristeţea. Dar nici mai rău. Pentru asta trebuie să-i mulţumim cerului.

Dane străbătu încăperea şi se așeză în faţa lui. Cîteva momente se priviră în tăcere, fiecare cu gîndurile lui.

Gareth, care era cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît Dane, fusese ca un al doilea tată pentru el și pentru Edward, fiindcă tatăl lor, cavaler în serviciul regelui, rareori poposea la Hadleigh Castle. Murise într-o încăierare cu irlandezii, cînd Edward de-abia începuse să facă pași și, lucru trist, moștenitorii nu îl prea regretaseră, fiindcă, practic, pentru ei era un străin.

– Mă bucur că te-ai reîntors acasă, spuse Gareth și, dregîndu-și vocea, își puse mîna pe umărul lui Dane. Arăți bine și, slavă Domnului, ești teafăr. Ia spune, ți-ai văzut soția? Cred că Gloriana îndeplinește toate calitățile unei femei iubitoare și virtuoaase.

Dane sperase ca acest subiect să nu fie abordat atît de curînd. Încă mai era tulburat de imaginea ei, cum stătea pe spate, înconjurată de petale galben-roz de trandafiri, goală, probabil. Se așteptase să arate cu totul altfel; zbîrcită, sfrijită, știrbă, cu negi și fire de păr alb în păr.

Dar Gloriana era frumoasă de îți tăia respirația și cînd venea vorba despre ea, gîndurile lui atît de ordonate o luau razna.

– Da, mormăi, ferindu-și privirea. O văzuse foarte puțin, dar își imagina clar restul.

Schiță un zîmbet chinuit și puse mîna pe brațul fratelui său.

– Stai jos, Gareth. Trebuie să discutăm ceva.

Ușor încruntat, Gareth se așeză la masa de stejar lungă și simplă. Dane își trase și el un jilț cu spătar înalt și își propti talpa de stinghia de jos, un obicei al lui.

– Sper, spuse Gareth, pe un ton grav, că nu intenționezi să părăsești din nou Anglia. Avem mare nevoie de tine aici, Dane. Făcu un semn în direcția conacului ce se înălța dincolo de lac. Kenbrook a ajuns o ruină, drumurile sînt împînzite de tîlhari și avem în continuare necazuri cu Merrymont. Fără ajutorul tău, mi-e teamă că în curînd se va instala haosul.

Merrymont era un baron din vecinătate, iar dușmănia dintre familiile lor dura de generații. Dane se îndoia că cineva mai știa cauza adevărată a vrajbei, dar ostilitățile continuau încă.

– Am de gînd să rămîn.

Gareth răsufală ușurat.

– Asta e o veste bună, într-adevăr, replică el și, așezîndu-se comod în jilțul tare, îl studie pe Dane foarte atent. Ia spune, ce s-a-ntîmplat? Spune ce-ai de spus, frățioare. Te-om asculta cu plăcere să ne povestești despre întoarcerea ta și să-i adresezi cîteva vorbe frumoase lui Edward pentru primirea titlului de cavaler. Cînd ești gata, mergem împreună la cîrciumă să-i întîlnești pe neisprăviții ăia. Făcu o pauză și în ochi îi jucară sclipiri jucăușe. Asta, bineînțeles, dacă nu dorești să-ți petreci restul zilei cu Gloriana.

Dane înjură în gînd.

– Nu, spuse obosit, trecîndu-și degetele prin păr, dar tot vreau să discutăm despre ea. Se opri încurcat, apoi izbucni. Vreau să anulez căsătoria cu Gloriana.

Gareth păli și se ghemui în jilț, ca un animal gata să se repeadă asupra pradei.

– Pot să știu și eu care-i motivul? îl întrebă iritat. Pe Dumnezeuul meu, Dane, dacă pui la îndoială moralitatea doamnei...

Dane simți un nod în gât și îl cuprinse un val de căldură.

– Nu-i vorba de asta, îl întrerupse brusc. Cum aș putea crede așa ceva când în zece ani n-am văzut-o mai mult de trei ori. De fapt, chiar asta-i motivul. Gloriana și cu mine sîntem doi străini. Nu ne iubim, ca tine cu Elaina și nu mi-aș duce viața alături de o femeie pe care nici n-o cunosc și de care nici nu-mi pasă. Vreau să mă însor cu altcineva.

Se lăsă o liniște apăsătoare, timp în care Gareth rămase nemișcat, deși Dane era convins că abia se ținea să nu se repeadă și să îl ia la bătaie. În cele din urmă, Lordul Hadleigh rupse tăcerea.

– Unde ți-e onoarea de cavaler?

Vorbele lui se împîntară în stomacul lui Dane ca vârful de lance deși, de multe ori, își pusese și el aceeași întrebare.

– Onoarea de a-mi împărți traiul cu o femeie, iubind-o pe alta? După tine, ar trebui pe una să mi-o fac amantă, iar cealaltă să-mi fie nevestă doar cu numele?

Gareth sări din jilț și, cu toate că nu se repezi la el, Dane îl văzu strîngîndu-și pumnii.

– Ai înnebunit? Nici un alt bărbat n-ar respinge-o pe Gloriana.

– Dacă ții atît de mult la ea, ia-o tu de nevestă, îi propuse Dane, ridicîndu-se.

Gareth îi întoarse spatele.

– La naiba, știi doar că e imposibil.

– Ce știi eu e că nevasta ta e nebună. Când plînge, când rîde, când colindă ținutul ca un copil năîng. Și mai știi că nu ți-a dăruit nici un moștenitor. Nici dacă te desparți de ea și-ți iei altă nevastă nu-și va mai reveni. Are vreo pretenție de la tine? În afară de vizitele obișnuite și fleacurile cu care îi încînți ochii, mai vrea ceva în plus de la tine?

Gareth se întoarse cu fața spre fratele său. Avea ochii în lacrimi.

– O iubesc pe Elaina, spuse simplu și convins. Pentru asta ce remediu rapid îmi propui, Kenbrook?

Dane îl privi în ochi, deși nu ar fi dorit. Știuse că întrevederea nu va fi ușoară și se pregătise.

– Niciunul, răspunse pe un ton rece. Și eu țin la Elaina. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine și n-am să las pe nimeni să-i facă vreun rău, știi bine. Dar are mințile rătăcite și n-ar afecta-o cu nimic dacă ai ține chiar și-un harem, atîta vreme cît ai continua să te duci s-o vezi la mănăstire.

Gareth oftă.

– În privința asta nu o să cădem niciodată de acord.

– Vrei să spui că după ce s-a retras la mănăstire n-ai mai avut nici o femeie? îl întrebă Dane, cu blîndețe, dar tranșant, ca între frați.

– Eu țin la onoarea mea, zise Gareth, schițînd un zîmbet trist, apoi întinse mîna spre colțul mesei unde se afla ulciorul cu vin și cupele din lemn. Turnă în două și una i-o întinse lui Dane.

După vinurile băute în Franța și Italia, lui Dane acesta i se păru acru.

– Vorbești de parcă ai fi la spovedanie. Eu nu te judec și nici nu-ți cer să te pocăiești.

Gareth schiță un zîmbet, iar vinul, așa prost cum era, îi aprinse ușor obraji.

– De ce să vorbim despre însurătoarea mea, cînd a ta e în pericol?

– Gloriana va fi mai fericită fără mine, spuse Dane.

Gareth oftă adînc și rămase pe gînduri, în vreme ce își turna din nou în cupă.

– Te poate ucide și cu asta ați încheia socotelile.

Dane chicoti și întinse mîna după ulcior. Vinul nu îi părea mai bun ca înainte, dar cu fiecare înghițitură simțea cum se relaxează. Durerea din stomac și cea dintre omoplați aproape că nu o mai simțea.

– Frumoasa Gloriana îmi va mulțumi că nu am sfătuit-o de rău. Dacă nu azi, mîine în mod sigur.

Gareth ridică din sprînceană privindu-l nedumerit.

– Ce-ai de gînd cu ea?

– Există două alternative, răspunse Dane. O pot trimite la o mănăstire de maici, sau o mărit cu altul. Tăcu încruntat. Ideea nu mă prea încîntă... mă refer la măritiș. Nu pot fi sigur că bărbatul acela s-ar purta frumos cu ea. Dar dacă se călugărește...

Gareth izbucni în rîs.

– Cine? Gloriana? Se vede că n-ai stat pe aici, frățioare. Nu prea te pricepi la femei. Dane încercă să protesteze, dar Gareth ridică mîna făcîndu-i semn să tacă. Nu mă refer la modul în care cuce-rești femeile, fiindcă sînt convins că ești un afemeiat, dar am impresia că nu înțelegi deloc cum

gîndesc aceste fiice ale Evei. În cazul ăsta e vorba despre zestre.

Dane îl privi printre gene.

– Despre ce zestre vorbești?

Gareth se sprijini de pervazul ferestrei și își încrucișă brațele.

– Ai uitat? Cînd s-a încheiat contractul de căsătorie, noi am primit o grămadă de aur. Gloriana e bogată fiindcă a moștenit pămînturi, bijuterii, casa din sat și cîteva proprietăți la Londra. Oi fi tu dispus să te despați de averea ei, dar rămîne problema aurului, care s-a cheltuit de mult, pe datorii, plata soldaților, șperțuri și impozite. Dacă te despați de Gloriana va trebui să-i înapoiem pînă la ultimul bănuț.

Dane se așeză din nou în jilț. Averea ei nu îl interesase niciodată, dar cu zestrea era altceva.

Nici un bărbat de onoare nu ar face praf dota nevestei, ca apoi să o părăsească, chiar dacă ea are și alte mijloace de subzistență, financiare și fizice, pentru a-și lua un alt bărbat. Banii trebuiau puși la loc, dar asta nu o putea face decît în ani de zile.

Gareth veni lîngă el și îl bătu pe umăr.

– Nu-ți face griji acum. De-abia ai ajuns acasă, după atîta vreme, iar mîine mezinul nostru frate va primi titlul de cavalier. Avem timp destul după aceea să ne gîndim la asta și să punem lucrurile la punct.

Dane oftă zgomotos și încuviință.

– Hai la cîrciumă.

Gareth zîmbi și se îndreptă spre ușă. După un moment de ezitare, Dane îl urmă.

Singură în camera ei, Gloriana chibzuia asupra situației în care se găsea. Refuzase cererea în căsătorie făcută de Edward, amintindu-i că deși netrebnic, Lordul Kenbrook era, totuși, soțul ei și, ca o bună creștină, nu putea avea doi bărbați deodată. Nu îi spusese însă că nu va putea ține vreodată la el, mai mult ca la un frate.

Edward oftase și o sărutase cu tandrețe pe frunte apoi, fără o vorbă, o lăsase singură.

Acum, după mai bine de o oră, stătea complet îmbrăcată într-o rochie de lână de un verde crud, iar părul, lung pînă la mijloc, era bine pieptănat. Pielea capului încă o mai durea de cît se luptase să îl descurce, dar asta nici nu se compara cu suferința pe care o îndura sufletul ei. Kenbrook își adusese o amantă la Hadleigh Castle. Era de necrezut. Pe cît suferea, pe atît era de indignată. S-ar fi trîntit în pat și ar fi plîns, dar nu putea de furie.

Știa ea bine ce însemna lucrul acesta, își continuă gîndurile, lăsînd din mîină bucata ovală de argint bine lustruită, care îi servea drept oglindă. Cyrus, tatăl ei adoptiv, îi fusese credincios Edwinnei, deși servitorii de la Londra vorbeau pe la colțuri despre o femeie din Flandra. Cumnatul ei, Gareth St. Gregory care, după cunoștințele ei, era unul din cei mai frumoși bărbați din Anglia, o adora pe sărmana Elaina, dar își ținea iubita, o frumoasă irlandeză cu părul negru, pe care o chema Anabel, într-o căsuță pe malul lacului.

Nu era bine, reflecta Gloriana, ca un bărbat sau o femeie să rupă jurămintele maritale, dar adevărul

era că, uneori, oamenii se despărteau din mii de motive. Niciodată nu crezuse, nici măcar în clipele de melancolie, că Dane și-a păstrat virginitatea cîta vreme a colindat lumea, așteptînd să îi crească soția în vîrstă de șapte ani. Nu se așteptase de la el decît să îi ofere șansa de a-i dovedi că este o soție deșteaptă, frumoasă și deloc plictisitoare, iar acum pierduse ocazia.

Nu e drept, se gîndea înfuriată, deschizînd cel mai mare dintre cele trei cufere pe care le avea și uitîndu-se înăuntru la văluri. Nici o femeie cuminte nu umbla cu capul descoperit. Acesta era obiceiul, dar Gloriana găsea vălurile incomode și le purta cît mai rar posibil. Mușcîndu-și buza, trînti capacul cufărului și ieși pe ușă cu pași hotărîți.

Cina era aproape gata și era moartă de foame.

În sala cea mare fusese așternută papură proaspătă și Gloriana simți mirosul pătrunzător de lavandă și salvie, de frăsinel, de mentă și de virnanț, împrăștiate pe podeaua de piatră. Lămpile cu brațe, suspendate deasupra cu lanțuri de fier, luminau puternic, iar masa la care se așezaseră oaspeții și soldații era bine frecată și curățată. Pe ea se așezaseră funduri de lemn cu carne de vînat prăjită, iepuri și claponi și vasele cu napi fierți și sfeclă. Pe podium se afla o masă, ceva mai mică, la care, de obicei, cinau Gareth și Elaina în timpul rarelor și scurtelor vizite pe care aceasta le făcea la castel. Seneșelul, un scoțian pe nume Hamilton Eigg, avea și el un loc acolo, ca și călugărul Cradoc și oaspeții de vază. Edward stătea și el de obicei, alături de fratele cel mare, la fel și Gloriana.

În acel moment, doar Eigg și Cradoc erau acolo, dar Gareth obișnuia să întârzie și în seara aceea, cu siguranță, Kenbrook li se va alătura. Gloriana nu avea nimic împotriva să stea la masă cu soțul ei, dar nu era pregătită să împartă pâinea cu amanta lui.

Stătea în mijlocul sălii, întrebându-se dacă să rămână sau să dispară de acolo, când Edward apăru lângă ea, o prinse de cot și o conduse spre treptele podiumului.

– Nu-ți fie teamă, îi șopti el, parcă citindu-i gândurile. Frații mei sînt în sat, beau bere și e puțin probabil să apară. Am aflat că pe femeie o doare capul și va rămîne în camera ei și, pentru liniștea ta, vreau să te anunț că nu e prea aproape de camerele lui Kenbrook.

În seara aceea, cel puțin, se gîndea ușurată Gloriana, era scutită să apară în public alături de amanta soțului ei. Deocamdată era mulțumită, deși, o dată și o dată tot trebuia să se întîmple.

– Nu cred că ai reușit să-i afli numele, îi șopti ea în timp ce urcau treptele.

– O cheamă Mariette, răspuse Edward.

Eigg și călugărul se ridicară în fața Glorianei cu tot respectul cuvenit, iar ea le zîmbi tremurat și se așeză lângă ei pe bancă.

– Ați uitat să vă puneți vălul, Lady Kenbrook, îi atrase atenția, cu blîndețe, Cradoc, printre înghițituri. Călugărul era un bărbat plăcut la vedere, de vîrstă mijlocie, cu fire de păr alb în tonsură și o cicatrice urîță sub ochiul drept.

Gloriana își înclină capul să spună în șoaptă o scurtă rugăciune apoi înfipse vârful cuțitului într-un nap fiert și o felie de carne de vînat. Rareori se gîndea la Timpul Dinainte, despre care Edwenna îi spusese că era simplă închipuire, dar în anumite momente își amintea unele lucruri, cum se întîmplă chiar atunci, cînd îi reveni în minte un obiect cu dinți, numit furculiță și își dori să aibă una.

– N-a uitat, interveni Eigg rupînd o bucată din felia de pîine. Mai tînăr cu zece ani decît Cradoc, era un bărbat chipeș, brunet, cu ochi negri și un cap bun la socoteli. Înălțimea Sa, se pare că sfidează regulile bisericii.

De obicei, Gloriana nu-i lua în seamă șicanele, ba chiar găsea în ele o plăcere inofensivă. În seara aceea însă, era nervoasă.

– Dacă mai continuați discuția asta, pînă la urmă veți cere să fiu arsă pe rug ca o eretică, zise ea tîfnosă. Vreți să vă amintesc, sir, că în fiecare dimineață particip la slujbă, ca orice bun creștin?

– Dacă vă interesează atît de mult păcătoșii, interveni Edward, aplecîndu-se să îl vadă pe Eigg care stătea de cealaltă parte a Glorianeii, priviți-l pe soțul doamnei.

Eigg tocmai ștergea tacticos cu o bucată de pîine fundul de lemn pe care mîncase, iar Cradoc înhăța un porumbel prăjit de pe tava purtată de unul din servitori.

Călugărul vorbi cu gura plină.

– Ia te uită cine vrea să-mi împuie capul cu discursuri moralizatoare. Nimeni altul decît Edward St. Gregory, care a făcut mai multe penitențe decît

oricare alt flăcău ce locuiește pe o distanță ca de aici la Londra.

Cu coada ochiului, Gloriana îl văzu pe Edward roșind și zîmbi. Era adevărat că băiatul avea un talent deosebit să intre în fel de fel de buclucuri și nimeni mai bine decît călugărul nu știa acest lucru.

Înainte ca cel mai tînăr dintre frații St. Gregory să riposteze, la intrarea în sală se produse rumoare și Glorianeii îi pieri și acea brumă de bună-dispoziție.

Se părea că, în cele din urmă, Gareth venise la cină, iar Dane era lîngă el.

Gloriana făcu gestul de a se ridica, primul impuls fiind acela de a fugi, dar chiar în momentul în care se răzgîndea, Eigg o prinse de încheietura mîinii, împiedicînd-o să o ia din loc.

– Dacă pleci îi vei da satisfacție, îi spuse el, dar atît de încet, încît numai Gloriana să poată auzi. Rămii, Lady Kenbrook. E dreptul tău să iei cina la această masă.

Gloriana își privi soțul cum străbate sala, încălzit de băutură, ținîndu-și fratele mai mare de umăr. Erau înconjurați de oastea de zdrențăroși, care lălăiau un cîntec deochiat și bărbații de la masa de jos le ținură isonul.

Cîinii de vînătoare ai lui Gareth, care pînă atunci stătuseră liniștiți sub masă așteptînd să li se arunce resturi de mîncare, începură să latre, să mîrîie și să adulmece în jur. Se auziră rîsete. Fiind cîini dresați pentru vînătoria de porci mistreți se retraseră din fața bărbaților ce purtau pe cap coarne de cerb.

Gloriana stătea țeapănă, cu fruntea sus și umerii drepți, urmărind cum se apropie soțul ei. Când acesta fu destul de aproape, observă că nu era atât de beat pe cât crezuse, dar asta nu o încălzea cu nimic. În ochii lui albaștri, ca o mare nordică în furtună, străluceau scilipiri jucăușe și ușor ironice.

Strînse mai tare în mână pocalul de lemn cu vin din care băuse și Edward, dar de-abia se abținea să nu îl arunce în capul lui Dane. În vreme ce acesta urca treptele să se așeze lângă ea, Gloriana se străduia să-și păstreze calmul.

Îi simți în spate căldura trupului, deși nu se atingeau și fu cuprinsă de o senzație ciudată și puternică. Respirația lui îi mîngîie ceafa când se aplecă să îi șoptească ceva la ureche și i se făcu pielea de găină pe brațe și pe piept, sfîrcurile i se întăriră sub cămașă și simți o durere surdă în zona cea mai intimă.

– Du-te imediat și acoperă-ți părul, îi ordonă Kenbrook.

Gloriana se întoarse și îl privi direct în față. Deși mirosea a bere, Dane avea ochii limpezi și nu se bîlbîia. Deschise gura să riposteze, dar o închise imediat la loc, nu de frică față de străinul cu care era măritată, ci, pur și simplu, fiindcă nu vroia să se dea în spectacol față de cei din sală.

Edward încercă și el să protesteze, dar nu apucă să spună nici o vorbă pentru că Dane își luă palmele bătătorite în lupte, așezate ușor pe umerii Glorianei și le puse cu blîndețe pe cei ai băiatului.

– Ține-ți gura, copile. Nu te amesteca, îl atenționează el.

Gloriana simți că își pierde răbdarea.

– la mîna de pe el, șopti ea. Acum.

Dane chicoti și îi dădu drumul fratelui său, iar Gloriana își imaginează ce vînație va avea Edward a doua zi dimineață. Și asta fiindcă încercase să îi ia apărarea.

Gloriana se ridică de pe bancă încet, cu o ținută majestuoasă, desăvîrșită cu trecerea anilor. Deși îi ardeau obrazii, înclină ușor capul spre Kenbrook, singura reverență pe care reuși să o facă în acel moment și, strecurîndu-se pe lîngă el și ținîndu-și fustele, coborî de pe podium.

În loc să se așeze lîngă Gareth, Kenbrook o urmă pe culoarul de lîngă sala cea mare și o prinse atît de ușor de cot încît aproape că nu simți, dar nici nu putea să scape. Știind că nu are rost să se zbată și să se facă de rîs, Gloriana nici nu făcu efortul de a se retrage.

Privi în sus spre el, dorindu-și să nu se fi obișnuit cu gîndul că îl iubește și rămase tăcută.

La lumina torțelor ce ardeau pe coridor, Kenbrook aducea și mai mult a viking. Părea mult mai înalt, iar corpul lui radia căldură și forță. Nu era nevoie să îl atingă pentru a simți că este ca o statuie vie. Privirea lui era rece și ușor consternată.

Gloriana simți un val de căldură cuprinzîndu-i trupul.

– Te mai întorci în sală? Întrebarea o surprinse, dar tonul pe care fusese pusă nu exprima nimic. Vreau să zic, după ce-ți acoperi părul.

– Nu, stăpîne, răspunse ea, privindu-i fix mîna cînd îi dădu drumul. El nu trebuia să afle că îi

stîrnise simțurile doar atingînd-o. Anturajul e plictisitor și, oricum, nu intenționez să-mi acopăr părul.

Kenbrook nu spuse nimic. Era atît de buimăcit, de parcă l-ar fi lovit cu sabia în moalele capului. Această nesupunere, deși exprimată pe un ton cît se poate de calm, era aproape de neconceput pentru el, sau, poate, nu înțelesese bine.

Gloriana, însă, era convinsă de ce spusese. Era prea supărată și rănită pentru a-i face pe plac, fie chiar și pentru scurt timp.

Cînd în sfîrșit vorbi, vocea lui era calmă, chiar plăcută. Gloriana își dădu seama că Dane era incapabil să rănească o femeie prin forță fizică, dar avea o mulțime de alte mijloace prin care îi putea frînge inima. Dorințe confuze, pe care nu le putea defini îi străbăteau corpul.

– Atîta vreme cît îmi ești soție, Gloriana, mi te vei supune.

Era obosită și sosirea acasă a lui Kenbrook, deși îi deschisese ochii, îi lăsase un gust amar. Toate visele frumoase îi fuseseră spulberate, ca zăpada tîrzie de primăvară. Prea mult se abținuse să nu vorbească în sala cea mare.

– Dacă pentru tine sfîntul jurămînt nu înseamnă nimic, atunci nici eu nu am vreo obligație, replică Gloriana.

– Mai exact, ce vrei să spui cu asta?

– Cred că știi.

– Mariette. Numele fu urmat de un oftat adînc.

– Amanta ta, zise Gloriana, cu satisfacție în glas. Ceea ce simțea era, desigur, cu totul altceva.

– Mariette nu e amanta mea, șopti Kenbrook, punându-și mâinile în șolduri. În lumina tortelor, părul blond îi strălucea. Te asigur că relația mea cu mademoiselle este cât se poate de nevinovată.

Gloriana abia se abținea să nu plîngă și își înghiți cu greu nodul din gît. Dacă începea să bocească în fața aceluia bărbat nu și-ar fi iertat-o niciodată.

– Măcar să-mi fi dat prilejul să te mulțumesc, înainte s-o fi adus aici, în locul meu, spuse ea.

– Nu înțelegei...

– Mă tem că da, continuă Gloriana. Acum doresc să mă retrag în camera mea, să mă odihnesc. A fost o zi obositoare.

– Bine, consimți Kenbrook, după cîteva clipe de liniște apăsătoare, trecîndu-și degetele prin păr. Ai dreptate. Vorbim mîine.

Gloriana își mușcă buza de jos și încuviință din cap. Avea multe lucruri să-i spună soțului ei și multe întrebări de pus, dar nu era momentul potrivit. Trebuia să se odihnească, să-și controleze emoțiile și să se gîndească foarte bine ce avea să facă de atunci încolo.

– Atunci ne vedem după slujbă în solarul Elainei, propuse el, iar ea avu impresia că sesizează o undă de tristețe în vocea lui. Din sala mare se auzeau rîsete, dar zgomotul acela i se părea vulgar și straniu în același timp.

Hadleigh Castle fusese căminul Glorianei de cînd avea doisprezece ani și dusese o viață fericită acolo. Pînă la întoarcerea soțului ei niciodată nu se gîndise că ar putea locui vreodată în altă parte.

Acum se întreba dacă exista pe lume un loc unde să fie dorită și aștepta dimineța cu neliniște în suflet.

Cînd intră în dormitor, Judith, servitoarea, deja pregătise totul pentru culcare. Aprinsese lumînarea, deși, fiind o seară de vară, afară se întuneca tîrziu și făcuse patul. Ligheanul cu apă proaspătă o aștepta pe lavoarul deasupra căruia atîrna un crucifix, lucrul cel mai de preț ce aparținuse Edwenei.

Gloriana avea nevoie de sfaturile și încurajările mamei sale adoptive, așa cum de multe ori se întîmplase de la moartea părinților săi, cînd frigurile îi duseseră spre un tărîm necunoscut. Călugărul Cradoc era convins că Edwenna și Cyrus se aflau în ceruri, fiindcă fuseseră doi oameni credincioși, iar paradisul era ultima destinație pentru cei care se supuneau poruncilor Bisericii – după o scurtă trecere prin purgatoriu, poate, acolo unde erau iertate ultimele păcate.

Gloriana atinse piciorul micului Crist din lemn. Nu-i plăcea să se gîndească la faptul că blînda Edwenna sau Cyrus trecuseră, fie chiar și pentru o clipă prin purgatoriu, acel loc îngrozitor, aproape la fel de înfricoșător precum iadul. Pe tatăl său adoptiv nu îl cunoscuse prea bine, fiind mai tot timpul plecat, dar Edwenna fusese o femeie bună și fără păcate. Doar un Dumnezeu gelos și neîndurător ar fi pedepsit o asemenea ființă.

Aplecîndu-și capul, șopti o scurtă dar înfocată rugăciune pentru sufletele lor, apoi își dădu cu apă pe față și își dezbracă rochia din lînă. După ce o împături cu grijă o așază într-unul din cufere, suflă

în lumînare și în cămașă se urcă în pat. Sub cearșafuri, așa cum fusese învățată, își scoase de pe ea și restul lucrurilor. Atîta efort și bătaie de cap pentru a se comporta decent cînd, oricum, se afla singură în cameră, dar ea îndeplinea ritualul, așa cum o cerea buna cuviință.

Învăluită în întuneric, în sfîrșit Gloriana dădu frîu liber lacrimilor. Așteptase atîta vreme și cu nerăbdare ca în noaptea aceea să fie ținută în brațe de soțul ei, mîngîiată și, în cele din urmă, dezvirginată. Îndrăznise chiar să spere că ea și Kenbrook ar putea concepe chiar atunci un copil. Dar, în seara aceea era singură, în vreme ce iubita lui dormea liniștită sub același acoperiș și n-avea rost să aștepte cu nerăbdare iminenta discuție de a doua zi dimineata, după slujbă, din solarul Elainei Hadleigh.

Deși credea că va rămîne trează toată noaptea, adormi în cîteva clipe. Visul acela nu îl mai avusese de multă vreme.

Se afla, probabil, în purgatoriu, pentru că era mult zgomot și totul se mișca foarte repede, iar oamenii purtau haine ciudate și vorbeau o limbă pe care ea nu o înțelegea, deși nu îi era cu totul necunoscută. În vis nu era Gloriana St. Gregory, femeia matură, ci o fetiță pe nume Megan.

În brațe strîngea o păpușă frumoasă și parcă se rătăcise printre ruinele unei vechi mănăstiri, căutînd pe cineva care nu dorea să fie găsit. Privea o poartă care se deschidea într-un zid scorojit. Cuvinte stranii îi veneau pe buze, al căror sens nu îl știa decît din tristețea ce îi sfîșia sufletul. *Nu mă vor!*

Se trezi brusc, simțind că se sufocă și lac de transpirație.

Stînd în pat tremura amintindu-și că într-o perioadă vorbea foarte des cu Celălalt Tărîm. Chiar scrisese despre el, fiind convinsă că există. Lady Elaina, dar și Edwenna îi atrăseseră atenția să nu mai povestească nimănui. Cu timpul, Gloriana renunțase a mai scrie și, treptat, se obișnuise cu gîndul că fusese pură închipuire. Treceau chiar ani fără să se mai gîndească la locul acela, rod al imaginației sale, dar brusc îi reveneau în minte cuvinte sau imagini, ori le visa, așa cum se întîmplase și în noaptea aceea.

Se cuibări din nou între cearșafuri și închise ochii, hotărîtă să adoarmă, dar simți că trebuie să iasă afară. Întinse mîna să-și ia cămașa și offînd se îmbracă sub așternut. Nu îi plăcea nici oala de noapte de sub pat, dar nici latrina urît mirositoare de la capătul culoarului, care se scurgea într-un canal, special construit pe sub temelia castelului.

Își aminti un loc ce putea fi numit la fel, dar acela strălucea de curățenie și ar fi dat orice să se afle acolo. Se mulțumi, însă, cu oala de noapte și, după ce își clăti mîinile în lighean, se urcă din nou în pat și pentru a doua oară își scoase cămașa.

Se frămîntă pînă să adoarmă, dar, de această dată, nu se mai trezi. La primul cîntat al cocoșilor se ridică din pat și se îmbracă în grabă în răcoarea dimineții. Își puse o rochie simplă din lînă maro și o pelerină să îi țină de cald, iar gluga să îi ascundă părul. O făcea din pioșenie față de Dumnezeu,

nicidecum pentru soțul său, fiindcă ar fi fost o blasfemie să apară în biserică fără ceva pe cap.

Probabil că misterioasa Mariette era încă bolnavă pentru că nu apăru la slujbă. Dane sosi și el curînd, însoțit de Gareth și de Edward și se așeză în strană alături de soția sa. Privindu-l cu coada ochiului observă că își ținea maxilarul încleștat și că era palid la față. Chiar dacă dormise, era limpede că nu se odihniise cum trebuie.

Gloriana se așeză neliniștită pe locul ei în strană. După cum arăta, soțul ei nu părea nerăbdător să aibă o discuție, iar ea, cu atît mai puțin.

Capitolul 3

Cînd cei doi părăsiră biserica după slujbă, servitorii îi salutară zîmbind. Indiferent de zvonurile care circulau, erau cu toții bucuroși să îi vadă pe cei doi soți mergînd alături. Cu siguranță observaseră că Dane o conduce ținînd-o de talie.

El își înclină capul spre cei care salutau, dar rămase tăcut, preocupat de ceva anume. Urcară cîteva trepte la capătul cărora era o ușă deschisă ce ducea spre solarul pustiu.

Încăperea fusese măturată și aerisită și pe jos fuseseră așternute ierburi și papură. Fusese pregătită pentru ceremonia de a doua zi, se gîndi Gloriana, în treacăt, deși locul nu era tocmai potrivit, pentru că din ordinul lui Gareth camera fusese sfințită și arăta ca un altar ridicat în memoria soției sale pe jumătate moartă.

O expresie de durere întunecă fața lui Dane, dar nu mai mult de o clipă, după care, punîndu-și palmele aspre de luptător pe brațele ei o întoarse cu fața spre el. Începu să vorbească, dar curînd tăcu, exasperat de propria-i voce neconvingătoare.

– Parcă vroiai să-mi vorbești despre femeia aceea, zise Gloriana. Inima îi tremura în piept, dar reuși să pară indiferentă. Cel puțin, așa spera.

Dane își coborî palmele de pe brațele ei. Din nou rămase surprinsă că bărbatul acela, de o violență ieșită din comun – dacă poveștile spuse de soldații lui nu erau minciuni – îi ținuse brațele în palme cu blîndețe.

– Totul părea foarte simplu cînd eram departe de aici, spuse el oftînd.

Dîndu-și seama că el nici nu dorea și nici nu aștepta vreo remarcă, Gloriana nu spuse nimic. Îl privea și ochii ei exprimau ceea ce trupul încerca să ascundă. Tandrețea lui plină de mistîr o tulbura și, în același timp o înfricoșă, stîrnindu-i sentimente contradictorii, ceea ce însemna, firește, că îi va fi mult mai greu decît crezuse să renunțe la el.

Dane o conduse spre o bancă sculptată cu unicorni, păsări și flori și o îndemnă să se așeze lîngă el. Îi luă palma în mîină, înlănțuindu-și degetele cu ale ei fără să-și dea seama.

– Am adus-o pe Mariette din Franța, spuse el într-un sfîrșit, cu gîndul de a mă însura cu ea.

Gloriana își înghiți cu zgomot nodul din gît. Nemaiputîndu-se preface, începu să tremure vizibil.

– Dar ești soțul meu, șopti șocată.

Dane își feri privirea, apoi cu mari eforturi se uită din nou la ea.

– Gloriana, spuse el cu glas scăzut și plin de blîndețe, căsătoria nu s-a făcut din dragoste, ci am încheiat un contract.

Ea clipi uimită. Ideea unei căsătorii din dragoste era o noțiune nouă pentru ea. Când înaintea unei astfel de legături se înfiripa un sentiment tandru era un accident fericit. Nu, dragostea se năștea treptat, pe măsură ce tinerii se cunoșteau mai bine. Ei nu i se dăduse această *șansă*. Această nedreptate o umplu de furie.

– Tata, spuse ea pe un ton rece, netezindu-și poalele rochiei, a crezut că ești un om de caracter, care va respecta înțelegerea.

Dane tresări, dîndu-i de înțeles că simțise înțepătura, apoi îi spuse zîmbind.

– Frumoasă Gloriana, vrei un soț care dorește o altă femeie?

Gloriana își retrase mîna și se ridică brusc. Gluga îi căzu de pe cap, dar nu se obosi să și-o așeze la loc.

– Nu, șopti ea. Nu vreau așa ceva. Îi întoarse spatele, făcînd eforturi disperate să-și ascundă mîhnirea, dar îl simți imediat apropiindu-se.

Din respect, nu îndrăzni să o atingă.

– Nu va fi o tragedie. În Anglia există o mulțime de mănăstiri în care o femeie cu atîtea calități, așa cum ești tu, își poate petrece timpul într-un mod plăcut...

Gloriana se întoarse cu fața spre el.

– Mănăstiri? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Ai de gînd să mă trimiți la mănăstire ca pe o nebună, așa cum este Elaina, sau ca pe o femeie adulteră?

Dane rămase neclintit, cu brațele încrucișate la piept. La urma urmei, își aminti Gloriana, nu e decît

un luptător care preferă mai degrabă conflictele decât pacea.

– O spui de parcă te-aș arunca în temniță. La mănăstire nu e chiar atât de rău. Mariette a fost crescută și educată într-una...

– Atunci, du-o pe ea acolo să-și petreacă restul zilelor ținând, rugându-se și cosînd... Eu nu mă duc!

– Chiar dacă nu te consider soția mea, răspund de tine și, indiferent că vrei sau nu, te voi supraveghea îndeaproape!

Gloriana izbucni într-un rîs nervos, agitînd din mâini.

– *Răspunzi* de mine? După cum vezi, ar trebui să însemn mai mult decât atât... Sînt o femeie care dorește să-și trăiască viața și n-ai să mă tîrăști la mănăstire pentru a-ți ușura conștiința. Am aur și proprietăți, aici și la Londra și nu vreau nici un „ajutor” din partea ta!

O clipă Dane închise ochii, iar Gloriana știu că se străduiește să-și păstreze calmul. Deși ținea la el, blestem ce avea să o urmărească toată viața, în momentul acela i-ar fi dat cu ceva în cap.

– Nu vei locui singură, decise el pe un ton calm, dar destul de amenințător.

– Nici n-aș sta singură, replică Gloriana, cu îndărătnicie. O să am servitorii mei.

– Nu e același lucru, zise Dane grijuliu. O femeie nu poate fi lăsată fără apărare, nesupravegheată...

Gloriana murmură un cuvînt pe care, probabil, îl învățase în cealaltă experiență, aceea la care visa atât de rar și despre care Edwenna îi atrăsese atenția să nu vorbească decât în rugăciunile ei.

– Văduvele, accentuă ea, trăiesc exact în asemenea condiții, în Anglia și, probabil, în toată lumea.

– Tu nu ești văduvă.

– Rogu-te, stăpîne, nu-mi ușura suferința aminându-mi lucrul acesta, spuse ea încet, făcînd o scurtă reverență. Se va spune că sînt o tîrfă și voi fi batjocorită, cu voia soțului meu. Voi fi azvîrlită într-o mănăstire, așa cum o servitoare leneșă împinge cu piciorul un șoarece mort sub papura așternută pe podeaua din sala cea mare.

Deși încăperea era slab luminată, Gloriana îl văzu pălînd, apoi înroșindu-se puternic la față.

– Se va spune că ești tîrfă, zise el aruncînd cuvintele precum balaurii flăcări, doar dacă te încăpățînezi să-ți pui în aplicare planul nebunesc de a locui singură.

Pentru Gloriana, întrevederea luase sfîrșit. Lă-sîndu-și pelerina la picioarele lui Dane, se îndreptă, foșnind din rochie, spre ieșire. Aruncîndu-i o ultimă privire soțului ei îi spuse pe un ton liniștit.

– Ești un om fără onoare și nu meriți să porți numele de cavaler. Din partea mea, poți să te duci direct în iad și să te arunci în cazanul cu smoală.

Cu aceste vorbe pline de venin, care, probabil, îi puneau în pericol chiar propriul suflet, Gloriana părăsi solarul Elainei și coborî cu grație treptele de afară.

Dane rămase singur în încăperea în care, copil fiind, deseori stătuse la picioarele cumnatei sale ascultînd-o cîntînd la harpă, fredonînd cîntece vesele sau spunîndu-i basme cu vrăjitoare, pline de

mister. În clipa aceea simțea o dorință sfîșietoare să fie lîngă Elaina, deși știa că în nebunia ei nu-i mai putea reda liniștea, ca altădată și că toate poveștile, cîntecele și sunetul harpei nu l-ar mai putea ajuta.

Se întîlni cu Edward care îl așteptase jos, lîngă trepte. Băiatul tocmai curăța o pară cu briceagul și Dane se întrebă, schișînd un zîmbet, dacă el, făcînd același lucru, ar fi avut o expresie la fel de îndîrjită.

– Bună, Edward, eu mă duc să-i prezint omagiile mele Elainei. Vii cu mine?

Edward păru surprins, iar Dane nu-și dădu seama dacă aceasta se datora faptului că îl luase pe nepregătite, sau fiindcă se așteptase la o explicație legată de întîlnirea cu Gloriana în solar.

– Elainei? repetă Edward, de parcă n-ar fi auzit bine. Știi doar că e nebună.

Cînd îi răspunse, Dane deja se îndrepta spre a doua curte interioară, unde se aflau grajdurile.

– Sau, poate, cumnata noastră e mai lucidă decît noi toți.

– Dar vede lucruri care nu există în realitate, strigă el alergînd după Dane.

Neoprindu-se din mers, Dane ridică din umeri.

– Poate noi sîntem cei orbi și surzi. Nu cumva același lucru s-ar putea spune și despre el cînd era vorba de Gloriana? Oricum, continuă el, mie nu mi-e teamă de blînda Elaina.

Ajuns la grajduri, conform obiceiului își înșeuă calul. Animalul era nervos și bătu din copite tot timpul cînd Dane îi aranjă șaua în spate. Cînd Edward care, după cîte se părea, se lăsase convins să

meargă la mănăstire, își aduse juganul în curte, Dane recunoscuse șaua uzată și surfise.

– Vreau să-ți vorbesc despre Gloriana, spuse Edward, în vreme ce străbăteau curtea exterioară îndreptându-se spre porțile larg deschise, în ciuda confruntărilor pe care Gareth le avea cu Merrymont.

– Nu discutăm acest subiect, replică Dane, în timp ce caii loveau din copite bîrnele roase de vreme ale podului suspendat. Curînd vei deveni cavaler. Să vorbim despre asta.

Drumul care ocolea șanțul secăt era străjuit de stejari ale căror frunze creau minunate jocuri de umbre și lumini. Deși se găsea într-o situație cît se poate de încurcată, în sinea lui, Dane se simțea foarte fericit că se întorsese acasă.

– Voi fi mercenar, ca și tine și, poate, voi pleca să mă lupt cu turcii.

Imagini înfricoșătoare i se perindară lui Dane prin fața ochilor, dar îndelungata experiență de soldat îl obișnuise să alunge repede din minte asemenea amintiri.

– Tu decizi. Văzu înaintea ochilor expresia ironică a Glorianei care îi spusese același lucru.

– Ai mai lua-o de la capăt? Întrebă Edward. Adică ai mai pleca să lupți pentru bani?

Dane se răsuci în șa.

– Cînd voi afla răspunsul am să-ți spun. Războiul nu e o distracție, Edward, așa cum te bați tu cu băieții cînd vă imaginați că sînteți cavaleri și nici ca jocul de șah. Războiul e o treabă serioasă și urîță, iar eu m-am săturat de el.

– Ai îmbătrînit, zise Edward, de parcă lucrul acesta ar fi fost motivul esențial.

Dane rîse, apoi își aminti că tot așa gîndise și el despre Gloriana, că arăta ca o babă știrbă și zbîrcită. Cît de naiv fusese. Deși cutreierase lumea și se călise în lupte, în unele privințe nu era mai copt la minte decît Edward.

– Așa e. Am îmbătrînit și nu-mi mai doresc altceva decît să stau pe burtă în fața focului, ca un cîine bătrîn și obosit.

Edward rămase tăcut. O binecuvîntare pentru Dane, care, soldat fiind și comandant de oști, nu era obișnuit și nici nu-i plăceau vorbele de prisos. Spera că pînă la poarta mănăstirii vor străbate drumul în liniște, dar băiatul vorbi din nou.

– Am să mă apuc să-i fac curte Glorianei, zise el, cu un aer posac. E frumoasă, blîndă, veselă și deșteaptă.

– Doamna îți împărtășește sentimentele? îl întrebă Dane. Porțile mănăstirii erau închise și el se aplecă peste coama calului, năgră ca smoala, să desfacă sîrma cu care era închis zăvorul. Un alt semn de neglijență sau de prea mare încredere în pace și bună înțelegere, dacă se putea intra acolo atît de ușor, își spuse el.

– Gloriana spera să ți se poată devota, răspunse Edward, cu o sinceritate demnă de admirat. Cu timpul va uita de asta.

Dane își aminti cum îi spusese ea să se ducă „în iad... în cazanul cu smoală” și zîmbi cu tristețe în timp ce intra pe poartă. „Devotamentul” ei nu durase prea multă vreme. De ce lucrul acesta îl

întrista? Firește, cel mai bine era ca ea să-și ia gândul de la el și să se resemneze cu viața liniștită dintr-o mănăstire, asemenea celei în care tocmai intrau în acel moment.

Sora Margareta, stareța mănăstirii, apărură în curtea mică, îmbrăcată în răsă ordinului din care făcea parte: rochie cenușie, simplă și șorț. Îl întâmpină pe Dane cu bucurie și riduri fine îi brăzdară fața.

– În sfârșit, ai ajuns acasă la Hadleigh Castle, spuse ea în vreme ce Dane cobora de pe cal.

Dane privi în zăre ruinele sumbre.

– Da, am venit, dar voi rămâne la Kenbrook Hall pînă ce voi pune la punct anumite lucruri.

Edward mormăi ceva cu dispreț, fără să mai adauge altceva.

– Cum îi merge lui Lady Elaina? o întrebă Dane. Sora Margareta îi întinse mîna și el i-o strînse ușor. Între ei exista o mare afecțiune.

Stareța oftă și o porni înainte prin curtea pietruită. Mănăstirea era la fel de veche ca și Kenbrook Hall și istoria sa se pierdea în negura vremurilor.

– Pretinde că a făcut un pact cu zînele și tind să-i dau crezare, fiindcă Lady Hadleigh pare că întinerește pe zi ce trece, în vreme ce noi îmbătrînim. Uneori, am impresia că nălucirile ei nu sînt deloc năluciri și că într-adevăr comunică cu spiridușii și nu numai atît, dar chiar este unul dintre ei, cunoscîndu-le foarte bine toate secretele.

– Cred că exagerezi, observă Edward.

Dane îi aruncă peste umăr o privire încruntată, iar Edward se îmbufnă, dar nu pentru multă vreme.

Elaina stătea într-un colț al curții, cu fața la soare, ochii închiși și un zîmbet înflorit în colțul gurii. Părul îi strălucea ca o flacără aurie, iar rochia făcută dintr-un material subțire, flutura în vînt ca aripile unei păsări, sau ca frunzele verzi ale stejarilor.

Deschise ochii și își îndreptă privirea asupra oaspeților, fără să pară surprinsă. Figura ei era calmă și indiferentă și în timp ce se ridica să-i întîmpine, Dane își spuse: *Dacă Elaina e nebună, atunci nici eu nu sînt mai zdravăn la cap.*

– Dane, zise Elaina și se ridică pe vîrfuri să îl sărute pe obraz. Ai crescut de cînd te-am văzut ultima oară și îmi pare bine că ești teafăr.

– Milady, o salută el și i-ar fi făcut o plecăciune dacă ea nu l-ar fi strîns de umăr împiedicîndu-l. Ea îi studie fața și îi văzu ochii înlăcrimați.

– Scumpul meu, Dane, spuse ea cu căldură. Cîte griji mi-am făcut pentru tine, dar nu te neliniști. Sînt cea mai fericită femeie din lume. Se întoarse brusc către Edward, care stătea alături de stareța lîngă poarta deschisă, pîrînd gata să o ia la fugă. Du-te, Edward. Nu te simți bine aici. Nu e un reproș, ci o constatare.

Băiatul ieși bucuros din curte și stareța îl urmă, închizînd în urma sa poarta de fier.

Dane își îmbrățișă cumnata și o sărută pe frunte, ca un frate. Părul și hainele ei miroseau frumos, ca ale Glorianei, a ierburi și aer proaspăt.

– De ce stai aici? Tu nu ești nebună.

Elaina se îndepărtă ridicînd din umeri.

– Asta-i soarta mea, dar n-am de ce să mă plîng... în general. Brusc își lăsă capul în jos, vrînd

parcă să-și ascundă o durere care îi măcina sufletul, apoi își înălță ochii strălucitori spre el. Ce face soțul meu? E sănătos?

– Gareth se simte bine. Îi e dor de tine, ca nouă, tuturor.

– Da, răspunse Elaina, dusă pe gânduri. Bănuiesc că da, deși are o amantă, o irlandeză, lady Annabel.

Dane deschise gura, dar înainte să spună ceva stupid, Elaina se apropie de el și își puse un deget pe buzele lui.

– Ștț. Nu păcătui mințind. Nu-l pot lipsi pe Gareth de micile lui plăceri – întotdeauna a fost bun cu mine, deși nu am fost o soție potrivită pentru el. Crezi că ea o să-i facă un copil?

– Nu pot prezice viitorul, răspunse el cu blîndețe, dar cred că nu. Femeile de teapa ei profită de faptul că sînt sterpe și știu cum să pună mîna pe un bărbat.

– Mă întristează gîndul că Gareth nu va avea niciodată copii, îi mărturisi Elaina, pîrîndu-i-se din nou că aude o melodie suavă cîntată la fluier, pe care Dane nu avea cum să o perceapă. Ar fi fost un tată bun și iubitor.

Dane încuviință din cap.

– Gareth a fost un frate bun pentru mine și Edward, aproape ca un tată.

Elaina se întoarse și se așeză pe banca unde o găsiseră la venirea lor Dane și Edward, însoțiți de sora Margareta. Cu mîinile în poală, cufundată în visare, arăta la fel de pură și senină, precum un înger.

– Îmi pierdusem nădejdea că te voi mai vedea vreodată, Dane, spuse ea, chiar în clipa în care el se gîndea că uitase cu totul de prezența lui. Mă întrebam dacă te vei întoarce să fii soțul frumoasei Gloriana?

– Deci o cunoști. Acestea fură singurele cuvinte pe care le putu rosti Dane în acel moment.

– Cum să nu o cunosc, zise ea rîzînd, redevenind femeia pe care Dane și-o amintea atît de bine. Doar a locuit la Hadleigh Castle și în vecinătate de la doisprezece ani. Cîți ani avea cînd ți-a devenit soție, Dane?

– Șapte. Căsătoria între copii este o barbarie. N-am să admit să se întîmple așa ceva cu copiii mei.

Elaina ridică o sprînceană și zîmbi.

– Păzește-te de promisiuni deșarte, Kenbrook, îl preveni ea, pe un ton blînd. Soarta își bate joc de cei care folosesc cuvinte ca „niciodată” sau „întotdeauna”. În cazul tău n-ai de ce te plînge.

Dane se așeză lîngă ea oftînd adînc.

– Cred că iubesc o altă femeie, spuse el. Chiar în dimineața aceea, înainte de slujbă, ar fi afirmat cu convingere că o iubește pe Mariette, dar acum nu mai era atît de convins. Farmecul Glorianeii îl cucerise, deși nu ar fi vrut să fie așa. Nu se așteptase să o găsească atît de frumoasă, deșteaptă și să aibă un aer atît de nobil.

– Prostii, îl contrazice Elaina. Sînteți sortiți unul altuia. Am știut-o din clipa în care a intrat prima dată pe poarta aceea. Făcu un semn cu mîna și Dane văzu o poartă obișnuită. Asta îi reaminti

motivul pentru care cumnata sa locuia mai mult la mănăstire decît cu soțul său la Hadleigh Castle. Știi ce se află dincolo de poarta aceea, Dane?

El clătină din cap, abătut.

– Nu, drăga mea.

– O altă lume. Era foarte palidă și el îi văzu venele subțiri pulsînd sub pielea fină a tîmplei. Este o poartă către lumea în care vor trăi urmașii noștri. Mai sînt și alte porți, alte praguri și coridoare care duc spre alte...

Dane îi luă mîna și i-o duse la buze, sărutîndu-i ușor degetele.

– Sstt, șopti el, simțînd un gol în suflet. Te-ai ostenit prea mult, Elaina. Eu te-am obosit. Trebuie să te odihnești.

Ea dădu din cap.

– Da. Cînd se ridică de pe bancă avea lacrimi în ochi. Trebuie să mă întind. Știi, aud ceva. Elaina își acoperi urechile cu palmele vrînd parcă să înăbușe un zgomot asurzitor. Acolo locul e împînzit de căruțe care nu sînt trase de cai, dar aleargă iute și rag una la alta ca o mie de cerbi dintr-o mie de păduri...

Dane se ruga să nu izbucnească în plîns înainte ca ea să plece din curte.

– Am să mai vin, îi promise, singurā consolare pe care i-o putea oferi. Deși îi adusese daruri minunate, le lăsase în camera sa de la Hadleigh Castle, fiindcă mai întîi trebuia să i le arate fratelui său.

– Spune-i Glorianei să vină la mine mîine dimineață, îl rugă ea, rămînînd în pragul porții, plăpîndă și neajutorată ca un copil. Trebuie să o văd.

La semnul lui de încuviințare pe care se aștepta să îl vadă, se întoarse și dispăru.

Dane mai zăbovi câteva clipe să-și revină, apoi intră în curtea mai mare unde îi găsi pe Edward și pe sora Margaret așteptînd lîngă cai. Elaina se retrăsese, probabil, în capelă sau în chilia ei.

Dane scoase un bănuț din punga de piele de la brîu și i-l puse în palma bătătorită. Nu o rugă să aibă grijă de Elaina fiindcă s-ar fi simțit jignită, din moment ce toți știau cît îi este de devotată și cîte eforturi depunea spre binele acesteia. Se urcă în șaua lui Peleus și îi dădu pîteni animalului care bătea nerăbdător din copite.

– Ce te așteptai să cîștigi cu vizita asta? îl întrebă Edward cînd se depărtară de mănăstire și în fața lor le apăru podul suspendat.

Edward începu să-l iscoadească, dar nu primi un răspuns mulțumitor.

– Țin foarte mult la ea, spuse Dane fără ocolișuri. Și tu ar trebui să simți același lucru fiindcă ți-a fost ca o mamă.

Edward se îmbujoră la față.

– Se spune că e vrăjitoare și că face farmece...

– Astea-s aiureli, îl întrerupse Dane furios. Cine ți-a băgat în cap prostiile astea?

Băiatul tăcu, nu înainte însă de a-i răspunde arogant.

– Crezi că am să-ți spun, Kenbrook, ca pe urmă să mă uit cum le tai limbile cu pumnalul?

Dane își lăsă capul pe spate și izbucni în rîs, un sunet aspru, răutăcios.

– Chiar așa am să fac, zise, apoi continuă pe un ton cît se poate de serios. Ai grijă, Edward. Nu sînt puțini cei care ar pune-o pe rug, crezînd că astfel îl slujesc pe Atotputernicul. Fii vigilent dacă ții la viața cumnatei noastre și dacă se întîmplă să mai auzi vorbindu-se despre asta, pune capăt oricăror discuții.

Edward înghiți în sec și încuviință din cap.

Trecură în liniște podul suspendat și străbătură curtea exterioară pînă la grajduri unde Edward își lăsă calul în grija unui servitor, iar Dane, abătut, se ocupă singur de Peleus.

În podul casei părintești Gloriana stătea în genunchi în fața unui cufăr prăfuit, aflat în cel mai întunecat colț al încăperii. Edwenna avusese mare grijă să ascundă adevărul despre fiica sa adoptivă.

Primul obiect pe care îl scoase dinăuntru, înfășurat într-o cîrpă subțire, fu păpușa, întruchipînd o regină care avea să se nască mai tîrziu, cu o piep-tănătură tip Tudor, îmbrăcată elegant într-o rochie strălucitoare și în picioare purtînd conduri.

– Elisabeta I, șopti Gloriana. Cea care avea să vină pe tron în secolul al șaisprezecelea și va domni foarte mulți ani peste o Anglie zbuciumată. Cea a cărei poreclă, Gloriana, și-o însușise.

Gloriana închise ochii și se clătină ușor, amețită de căldura înăbușitoare din pod. Cu mîinile tremurînd puse cu grijă păpușa într-o parte și scoase din cufăr o bocceluță. Pantaloni – căroră, în cealaltă încarnare le spusese jeanși, apoi un alt obiect de îmbrăcăminte – un tricou, își aminti ea –

măsură foarte mică și pantofi cu tălpi rezistente, încă flexibile.

Studiind acele obiecte Gloriana fu cuprinsă de emoție, urmată de o stare de amețală. Cu teamă și tandrețe puse totul la loc în cufăr și închise repede capacul. Încă nu înțelegea ce se petrecuse cu ea toți anii aceia, dar știa că Edwenna avusese înțelepciunea să le ascundă. Oamenii din Hadleigh Village ar fi considerat-o vrăjitoare dacă ar fi văzut lucrurile acelea atât de ciudate.

Deși pînă atunci nu văzuse pe cineva ars pe rug sau spînzurat fiindcă ar fi avut legături cu diavolul, știa că asemenea lucruri nu erau ceva neobișnuit. Cu ochii ațintiți asupra cufărului și ținîndu-și mîinile murdare în poală, Gloriana își frămînta mintea. Ar fi vrut să distrugă totul, să dea foc casei pînă la temelie, dar îndrăgea atât de mult lucrurile acelea. În fond, ele erau ultima ei legătură cu Megan, copila de altădată și cu lumea îndepărtată în care se născuse.

Își înghiți saliva și se aplecă înainte, ca în fața unui altar, cu fruntea sprijinită de capacul prăfuit al cufărului. Simțea nevoia să se sfătuiască cu cineva, să fie încurajată, dar nu avea încredere în nimeni – nici măcar în Edward, cel mai bun prieten al ei, nici în Gareth – oricît de generos ar fi fost, cu atât mai puțin în Kenbrook, fostul ei soț, care de-abia aștepta să scape de ea pentru a se însura cu femeia pe care o adusese din Franța și care, pentru a fi liber, ar fi fost în stare să o trădeze.

Gîfția și era atât de amețită încît simți că leșină. Nu, își spuse, ținîndu-se de burtă cu amîndouă

mîinile de parcă ar fi băut otravă și legănîndu-se pe genunchi. Nu, Dane nu ar fi lăsat pe nimeni să o ardă ca pe o vrăjitoare, dar foarte bine o putea închide într-o mănăstire și declarînd că prima lui soție este nebună s-ar fi simțit cu conștiința împăcată. Ar fi obținut anularea căsătoriei și nimeni nu l-ar fi acuzat că se însoară pentru a doua oară.

Gloriana se ridică în picioare tremurînd și își netezi rochia murdară și șifonată. Trase adînc aer în piept și își îndreptă umerii. Poate că, medită ea, într-adevăr era vrăjitoare și, fără voia ei, o unealtă în mîinile lui Lucifer. Gîndul acesta o făcu să tremure, pentru că deși Gloriana avea o fire rebelă, visa cu ochii deschiși în timpul slujbei și la vecernie deseori adormea, purtîndu-și capul acoperit doar atunci cînd se afla în biserică.

Cu prima ocazie trebuia să scape neapărat de lucrurile din cufăr și niciodată să nu vorbească despre amintirile sale.

Făcu cîțiva pași și se aplecă să iasă prin ușița podului care dădea spre scara îngustă din lemn de stejar. Coborî bîjbîind cele două etaje. Răsuflă ușurată doar atunci cînd regăsi în jur lucrurile familiare ei. Aproape se aștepta ca Edwenna să își facă apariția într-un colț al camerei și, cu gînduri pașnice, să pună lucrurile la punct.

Gloriana stătea pe treapta de jos cu bărbia în palme. Cînd, mai devreme, îi spusese lui Kenbrook că avea de gînd să se mute în casa părintească și să-și poarte singură de grijă, nu intenționase să-l influențeze în vreun fel. Dar adevărul era că îl iubea din tot sufletul. Instinctul o îndemna să lupte

pentru dragostea lui și pentru copiii ce nu aveau să se nască dacă el o va alunga.

Ușa din față se deschise, scârțîind din balamale și Gloriana își îndreptă privirea, neliniștită, dar cîtuși de puțin surprinsă, spre cel la care tocmai se gîndea, soțul ei.

Rezistă impulsului de a-și aranja părul și rochia.

– Ce dorești? îl întrebă, măsurîndu-l din priviri.

El oftă și își trecu degetele prin păr.

– Arăți ca dracu', zise el, neluînd în seamă întrebarea care, după părerea ei, era îndreptățită. Ce cauți aici?

Gloriana își aminti de păpușă, de toate lucrurile acelea ciudate, de pantofii de care în secolul al treisprezecelea nimeni nu avea habar.

– Nici nu mă gîndesc să-ți dau vreo explicație. Asta-i casa mea și ceea ce fac eu aici nu te interesează cîtuși de puțin.

Dane se rezemă de ușa grea din lemn, înaltă și foarte solidă, oftă din nou și își încrucișă brațele la piept.

– Subiectul ăsta nu-l discutăm, îi spuse pe un ton calm. Deocamdată. Știu că ești foarte supărată și asta numai din vina mea. Sincer îmi pare rău.

Gloriana nu scoase un cuvînt. Oricît de rău îi părea, el tot nu îi va spune că se răzgîndise în privința anulării căsătoriei lor. O citea pe figura lui.

– Cu timpul vei înțelege, spuse el.

Gloriana abia se abținu să nu îi scuipe pe cizme.

– Ba înțeleg foarte bine, replică ea, fără să ridice vocea și nici măcar să roșească. Ești un nemernic,

un mincinos și un șarlatan. Fă-mi plăcerea și piei din ochii mei.

El dădu din cap și se îndepărtă de ușă cu o suplețe care făcu inima Glorianei să bată cu putere.

– Sînt așa cum spui tu, recunosc eu el. Și nu numai atît.

Vorbele lui o tulburară, neliniștind-o.

– Te rog să pleci, spuse ea.

El se apropie și prinse în palmă stîlpul balustradei, privind-o pe Gloriana printre genele-i neobișnuit de lungi și de dese.

– Astăzi am văzut-o pe Lady Elaina, zise el, de parcă nu ar fi auzit că îi spusese să iasă din casă. Dorește ca mâine să te duci la ea.

Atitudinea ei se schimbă brusc.

– Se simte bine? îl întrebă încet.

Dane nu răspunse, dar nici nu era nevoie, fiindcă răspunsul se citea clar pe figura lui.

Capitolul 4

Vecernia de duminică era ținută de călugărul Cradoc. Îmbrăcată într-o rochie de culoarea liliacului și un voal alb bine strâns în jurul feței, Gloriana asista la slujbă, dar nu cu pioșenia cuvenită, ci abia stăpînindu-se să stea liniștită. Și avea destule motive să o facă.

Dane îi obseda gîndurile și, desigur, Elaina, care o aștepta a doua zi dimineată. Mai era și franțuoaica aceea, Mariette de Troyes, care îi stătea ca un ghimpe în ochi, așezată undeva, în spate, alături de slujnica sa și de bărbatul roșcovan pe care îl chema Maxen. Mariette era frumoasă, dar mult prea plăpîndă, se gîndea Gloriana cu răutate, pentru a-i rezista unui bărbat ca Kenbrook.

Poate că din tact, fiindcă nu-l credea capabil de sensibilitate, soțul ei se așezase în primul rînd de bănci, își spunea Gloriana. Gareth stătea în dreapta lui, iar în stînga, Edward.

Călugărul Cradoc, îndemnat, probabil, de St. Paul să se roage permanent în gînd, își intona litaniiile despre sacrificiu, adorație, recunoștință și

îndurare, cînd cu o voce molcomă, cînd pe un ton înfocat.

Slujba avea să fie urmată de o cină festivă, prima din șirul de acțiuni menite să celebreze intrarea lui Edward și a altor cîțiva tineri în rîndul cavalerilor. Fără îndoială că Mademoiselle de Troyes va fi instalată în capul mesei, medita Gloriana cu tristețe. Poate chiar va avea îndrăzneala să se așeze lîngă Dane, ca și cum i-ar fi deja soție.

La gîndul unei asemenea umilințe Gloriana se înroși la față și, deși cu cîteva clipe în urmă simțea că moare de foame, îi pieri toată pofta de mîncare.

La sfîrșitul slujbei Gareth, ca stăpîn al celor mai mulți dintre cei prezenți, se ridică primul și străbătu culoarul din mijloc, îndreptîndu-se spre ușă fără să se oprească. Dane, care se afla în spatele său, se opri lîngă Gloriana, privind-o amuzat și curios, în același timp.

Doamne, cît ar fi vrut să-și scoată vîlul de pe cap și să i-l arunce în față, măcar satisfacția asta să o aibă.

El îi întinse mîna, dar Gloriana șovăi. Între timp biserica se golise. Nu mai rămăseseră decît ei doi, fiindcă oamenii erau înfometaji și dornici să înceapă serbarea.

Stînjenită, deși nu-i stătea în fire, Gloriana se ridică, privind în spate spre locul unde șezuse Mariette.

– N-am să ocup locul din stînga, spuse ea cu glas tremurat, de vreme ce îți vei onora amanta așezînd-o la dreapta ta.

Dane lăsă mîna în jos.

– Doar nu-ți închipui că am să vă umilesc în felul acesta, pe tine... sau pe Mariette?

– Dimpotrivă, replică Gloriana, indiferentă și fără urmă de ranchiună. Nu văd de ce n-ai face-o. Se strecură pe lângă el și o porni cu pași hotărâți spre ieșire. Nu fu surprinsă când el o urmă.

În amurg pluteau miresmele verii – mirosul pătrunzător ce venea dinspre lac, cel al lemnului de pădure și înțepător al fumului. Curtea era luminată de torțe și pe drumul pietruit huruiau căruțele cu saltimbanci.

Gloriana simți un fel de nostalgie, un sentiment de teamă că în orice moment ar putea fi smulsă din mijlocul acelor oameni, al aceluși timp și loc și niciodată să nu se mai întoarcă. Așa, plină de primjii cum era, murdară și înapoiată, lumea aceea era căminul ei și o iubea.

– Mă crezi chiar atât de insensibil? o întrebă Dane, după ce medită câteva clipe la vorbele ei acuzatoare, alungându-i gândurile negre. Chiar crezi că intenționat am plănuit această situație neplăcută pentru a te face să suferi?

Ea se opri în loc țintuindu-l cu privirea, în timp ce își smulgea de pe cap vălul nesuferit. Îl văzu pe Dane făcând ochii mari, când părul i se revărsă pe umeri strălucind în lumina torțelor, dar nu îi păsa de ce credea el.

– Da, Kenbrook, asta cred și nu numai atât. Nu spun că ai *plănuit* totul pentru a-mi face rău... fiindcă, sir, aici n-a fost vorba de răutate, ci de egoism, punând mai presus de orice propriile-ți dorințe.

Vru să se îndepărteze, dar el o prinse de braț, cu un gest deja familiar, nici blînd, dar nici brutal. În lumina torțelor îi văzu trăsăturile aspre și Gloriana își aminti că era un războinic, adică neînfricat și nemilos pe cîmpul de luptă.

– În cazul ăsta vei fi bucuroasă să scapi de mine, trase el concluzia logică.

Gloriana simți un nod în gît și lacrimi de umilință îi umeziră ochii.

– Mi-am irosit viața așteptîndu-te, șopti ea suspinînd. Curtea plină de oameni nu era locul potrivit pentru o discuție între patru ochi. Aș fi putut avea o casă în care să fiu stăpîină, un soț care să mă iubească și unul sau doi copii. Tu m-ai lipsit de toate aceste lucruri. Acum te aștepti să mă închizi într-o mănăstire, să te descotorosești de mine ca de ceva care îți stă în cale, dar la care nici nu îți vine să renunți definitiv. După cum ți-am spus și mai devreme, cînd ne-am văzut în casa unde am de gînd să mă mut de îndată ce lui Edward i se va acorda titlul de cavaler, din partea mea te poți duce în iad, să-i ții companie diavolului, bunul tău prieten.

Degetele lui slăbiră strînsoarea, ca o mîină rănită pe mînerul sabiei și Gloriana se îndepărtă lăsîndu-l în mijlocul curții. Înainte de a intra în sala mare se opri în umbră și cu dosul palmei își șterse lacrimile ce i se prelingeau pe obraji, apoi, după ce trase adînc aer în piept, păși în încăperea luminată, în larma făcută de cavalerii așezați la mesele lungi, oameni ai lui Gareth, sau sub comanda lui Dane. Fete tinere treceau printre rînduri punîndu-le în față

tăvi și ulcioare, primind în schimb ciupituri și palme peste fund. Un jongler făcu o plecăciune în fața podiumului și în ritmul vesel al melodiei cîntată de grupul de menestrelți, începu să-și execute numărul cu șapte mingi aurii.

Mariette de Troyes se așezase, într-adevăr la masa lui Gareth și tocmai ciugulea dintr-o pulpă friptă de bibilică, în timp ce Eigg, scoțianul îi povestea ceva interesant, probabil, fiindcă gesticula și din cînd în cînd izbucnea în hohote de rîs. Locul gol de lîngă tînăra franțuzoaică era al lui Dane; al Gloriane era ceva mai departe, lîngă Edward.

În vreme ce toți mîncău, discutau sau ascultau muzică, ea simțea doi ochi ațintiți asupra sa, studiindu-i fiecare gest. Cu o expresie sfidătoare se îndreptă cu pași hotărîți spre treptele podiumului, salutîndu-i din cap pe Edward și Gareth. În loc să se așeze lîngă tînărul său cumnat, care de-abia aștepta lucrul acesta, Gloriana ocupă locul liber de lîngă Mariette.

Eigg amuți, ca mulți dintre cei aflați la mesele de jos. Chiar și muzica părea că se aude mai încet, dar asta, își spuse Gloriana, era doar în imaginația ei. Sîngele îi zvîcnea în urechi și, probabil, de asta nu mai auzea bine.

Mariette se întoarse spre ea și Gloriana văzu pe chipul ei atît de frumos o expresie de surpriză, dar fata își reveni repede și începu să vorbească în franceză, studiindu-și cuvintele.

– Te rog să mă scuzi, dar vorbesc foarte prost englezește, spuse ea.

Gloriana își plăcu rivala din prima clipă, fapt ce complica și mai mult situația. Mariette îi amintea de floarea de șofran care primăvara devreme străpunge stratul de zăpadă, înflorește, apoi se ofilește.

– Nici eu nu știu mai mult de câteva cuvinte franțuzești, îi răspunse Gloriana. Cred că ai să râzi de mine.

Zîmbetul strălucitor al Mariettei pieri repede, precum floarea de șofran.

– N-am să rîd de tine. Doresc să-mi găsec o prietenă.

Ceilalți ar fi luat această ultimă remarcă drept o impertinență, dar Gloriana o primi cu plăcere. Fata era departe de casă, într-o țară străină, avea o fire timidă și, cu siguranță, era speriată. Ar fi fost o cruzime din partea ei să-i refuze prietenia, acuzînd-o pe ea de nestatornicia lui Kenbrook.

– În mine ți-ai găsit o prietenă, i se adresă baroana viitoarei sale succesoare.

În celălalt capăt al sălii se auzi hărmălaie de voci și, printre gene, Gloriana îl văzu pe Dane intrînd și îndreptîndu-se direct spre podium. Își ațintise privirea asupra chipului ei. Furia din ochii lui o făcu să-și țină respirația – dar nu de teamă. Sentimentul era mult mai profund, iar plăcerea ocupa un loc aparte.

– Se apropie soțul nostru, se adresă ea celei de alături.

Mariette chicoti nervos, apoi își apăsă buzele cu degetele tremurînde.

– E înspăimîntător, nu-i așa? șopti ea.

Gloriana bănuia că, în felul lui, Dane *era* un bărbat de temut, dar în ce o privea nu intenționa să-l evite.

– Kenbrook și-a petrecut timpul mai mult pe câmpul de luptă și a uitat bunele maniere pe care le avea odată, îi mărturisi ea, stîlcind cuvintele în franceză.

– Nu-i adevărat, interveni Gareth, care apăruse în spatele lor. Fratele meu s-a comportat întotdeauna ca un barbar și un tiran.

Gloriana simți palma lui Gareth așezîndu-se ușor pe umărul ei.

– Hai să dansăm, Gloriana.

Și ceilalți se ridicaseră de la mese să danseze.

– N-am terminat încă de mîncat, spuse ea, îndărătnică. În privința asta călugărul Cradoc adesea o pusese să se roage îndelung, sperînd că Dumnezeu o va face mai docilă.

Pîna atunci nu se petrecuse nici o minune și, deși bunul călugăr se prea poate să fi fost surprins că Atotputernicul scăpa din vedere acest lucru, Gloriana era de altă părere. Dumnezeu avea altceva mai bun de făcut, decît să se ocupe de capriciile unei tinere fete.

– Ca tutore al tău și stăpîn al acestui castel îți poruncesc să te supui, spuse el calm, strîngîndu-i umărul, în vreme ce Dane se apropia ca o furtună.

Gloriana oftă adînc și se ridică de pe bancă.

– Mă supun, șopti ea ironic, dar cu zîmbetul pe buze.

– Hotărîrea ta e înțeleaptă, replică Gareth. Gloriana abia apucă să se ridice în picioare, cînd el

o apucă de braț, tîrînd-o aproape în jos, pe treptele podiumului, în mijlocul mulțimii. Dane îi urmări cu privirea cîteva clipe, chibzuind parcă dacă să îi urmeze sau nu, apoi, după ce se apropie să îi spună Mariettei cîteva cuvinte, se așeză la una din mesele de jos să mănînce alături de oamenii săi.

Unul din clovni se apropie pe furiș și îi oferi Glorianei o mască tragică, viu colorată. O luă, în ciuda eforturilor de a părea cît mai veselă, nu izbutea să-și alunge tristețea, care i se oglindea atît de clar pe figură.

Făcu o reverență și ținîndu-și masca în dreptul feței îl urmă cu grație pe Gareth.

– Îl urăsc.

– Nu te acuz, răspuse Gareth, cu blîndețe. Întotdeauna fusese un om indulgent și înțelegător. Am auzit că vrei să te muți în casa părintească și să locuiești acolo doar cu slujnica.

– Voi părăsi castelul de îndată ce se sfîrșește ceremonia lui Edward, confirmă ea.

Gareth o conduse afară, pe un culoar friguros, luminat doar de lămpile cu ulei ce fumegau agățate de pereți. Gloriana își lăsă masca jos și se așeză pe o bancă. Era obosită, nu din cauza dansului, ci de efortul de a-și păstra demnitatea. De la întoarcerea lui Dane, devenise fragilă ca un ou de vrabie.

Sprîjinindu-și un picior de banca pe care stătea Gloriana, cîteva clipe o privi în liniște pe fată, apoi oftă și, pentru prima oară ea observă că îmbătrînise.

– Gîndește-te bine, spuse el, în cele din urmă. Nu e nici prudent, nici potrivit pentru o femeie

tînără să-și conducă singură gospodăria, mai ales cînd are rude care îi pot purta de grijă.

Gloriana aruncă masca într-o parte.

– Totuși, asta am de gînd să fac. Am aur și dacă vreau pot tocmi soldați care să mă apere. În privința conveniențelor, nu-mi pasă cîtuși de puțin.

– Și cine o să te apere de proprii tăi soldați? o întrebă Gareth. Gloriana, oi fi tu puternică și deșteaptă, dar, totuși, ești femeie. Făcu un gest cu mîna în direcția sălii, unde hărmălaia era în toi. Le auzi pe brutele alea? Jumătate din ei nu sînt mai breji decît cîinii mei de vînătoare. Niciodată nu or să ți se supună, ba chiar ar putea fi un adevărat pericol pentru tine. Făcu o pauză, în timp ce Gloriana chibzuia la ce îi spusese pînă atunci, apoi continuă. I-am jurat tatălui tău să-ți apăr reputația și virtutea în cazul în care soțul tău nu se va ocupa de aceste îndatoriri. Mă voi ține de cuvînt, Gloriana... și dacă încerci să-mi stai împotriva, voi lua măsurile corespunzătoare. Gloriana își încleștă pumnii printre faldurile rochiei.

– Asta a fost valabil pe vremea cînd eram copil, spuse ea cît mai calm posibil. Ținea foarte mult la Gareth; întotdeauna fusese amabil și generos. Acum sînt femeie în toată firea și-mi pot administra singură pămînturile și averea. Mă pot duce unde vreau și pot face ce vreau.

– Cine ți-a băgat în cap ideile astea: mormăi Gareth, simțind că în curînd își va pierde răbdarea.

Gloriana se gîndi la cealaltă lume, cea pe care o părăsise cînd avea cinci ani, bănuind că acolo se afla răspunsul pentru Gareth, dar nu spuse nimic.

– Nu e nici o diferență între tine și fratele tău, îl acuză ea. Kenbrook mă va trimite la mănăstire fiindcă prezența mea îl face să aibă muștrări de conștiință, iar tu... tu, Gareth, care întotdeauna mi-ai fost prieten, vrei același lucru, să devin o prizonieră, dacă n-am să-ți fac pe plac.

Gareth avu buna-cuviința să pară stînjenit, dar numai pentru o clipă. În momentul următor își recăpătă puterea de convingere. Nu era nevoie să-i spună cîte femei îndărătnice își petreceau restul vieții în turnurile castelelor, privind trecerea anotimpurilor de la ferestrele înguste și nemaiatingînd pămîntul pînă ce erau îngropate, după moarte.

Cînd, în cele din urmă, el rupse tăcerea, vocea îi era de nerecunoscut.

– Te iubesc ca pe o soră... nu, ca pe propria-mi fiică... dar, dacă te împotrivești voinței mele, vei regreta toată viața, Gloriana St. Gregory.

Ea se ridică în picioare cu demnitate să-l privească în față pe stăpînul de la Hadleigh Castle și al domeniilor din jur, desigur, cu excepția celor aparținînd lui Kenbrook. Fiind prea tulburată pentru a îndrăzni să vorbească, Gloriana făcu în bătaie de joc o plecăciune adîncă, apoi se răsuci pe călcîie și porni grăbită spre sala cea mare.

Mariette tocmai plecă, însoțită de slujnica sa. Dane stătea în mijlocul unui grup de petrecăreți, întrecîndu-se la băut cu velșul și cu Hamilton Eigg, cel cu fața roșcovană. În jurul lor, cocoțați pe bănci și pe mese, bărbații și fetele care serveau la mese îl încurajau cînd pe unul, cînd pe celălalt.

Gloriana era evident dezgustată și îl căută din priviri pe Edward, dar îl văzu croindu-și drum prin gloată să se alătore fratelui său. Când Gloriana urcă treptele podiumului, la masă nu se mai afla decât călugărul Cradoc. În naivitatea ei, se gândea că Edward, care deja se putea numi cavaler, va pune capăt dezmățului.

– Un spectacol trist, își exprimă părerea călugărul rămas singur la masa familiei. Păcatul a pogrîit asupra castelului Hadleigh, milady.

Gloriana nu avu îndrăzneala să îi spună că păcatul își făcuse sălaș acolo cu mult înainte.

– Nu-ți face griji, îl sfătui ea, abătută. Edward va pune lucrurile la punct.

Edward ajunsese, în sfârșit, în mijlocul grupului. Îi spuse ceva lui Dane care, drept răspuns, izbucni în râs, îi trase o palmă peste spate, care aproape îl dărîmă și îi puse în mîină o cană plină, probabil cu bere. Spre surprinderea ei, Edward duse cana la gură și o dădu peste cap în strigătele de încurajare ale mesenilor. Cel mai înfocat, desigur, era soțul Gloriane, bețivanul Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook.

– L-au corupt pe Edward! izbucni Gloriana, adunîndu-și fustele, gata să se repeadă în mijlocul lor și să îi potolească.

Călugărul se și ridicase de la masă și dacă n-ar fi apucat-o strîns de braț, ea s-ar fi împiedicat.

– N-ai ce să le faci, copila mea, îi spuse Gradoc, cu aceeași voce calmă cu care o învățase tainele limbii latine și franceze, ale matematicii și arta tragerii cu arcul, a istoriei Greciei și a ierburilor de

leac. Dacă vrei să-i faci o plăcere bătrînului tău dascăl, du-te în apartamentul tău și rămîi acolo pînă ce clopotul te va chema la slujba de dimineață.

Gloriana deschise gura, apoi o închise la loc. Cineva umplea din nou cana lui Dane dintr-un ulcior de cositor, care apoi trecu, pe rînd, la Edward și seneșelul Eigg. Îi fusese de ajuns o zi ca să înțeleagă că era inutil să lupte împotriva lui Kenbrook și a fratelui său mai mare, Lordul Hadleigh. Edward, în inconștienta tinereții lui, era pierdut, cel puțin pentru noaptea aceea.

Cîteva momente rămase pe podium să urmărească întrecerea acelor nătărași. Doar cînd Dane îi simți privirea și, cu neobrăzare, ridică, în semn de salut, cana de bere, se urni din loc și părăsi sala.

Judith o aștepta în dormitor. Aprinsese lămpile, îi aranjase patul pentru culcare și turnase apă caldută în lighean. După ce o ajută să se dezbrace, fata își înălță capul.

– Acum pot pleca, milady?

Deși Gloriana îi oferise o canapea pe care să doarmă, ea stăruise să se întoarcă la bucătărie unde, ca toți ceilalți servitori, dormea pe o saltea de paie în fața focului.

– Mai rămîi o clipă, te rog, spuse Gloriana, așezîndu-se în fața oglinzii și luînd pieptenele de fildeș pe care Edwenna i-l adusese, cu mult timp în urmă, de la Londra. Vreau să te întreb ceva.

– Da, milady? rosti Judith, puțin îngrijorată.

– Dacă ar fi să părăsesc Hadleigh Castle și să mă mut în casa părintească din sat, ai veni să locuiești cu mine?

Judith se legănă de pe un picior pe altul.

– Să plecați de la Hadleigh Castle, milady? N-or să vă dea voie să faceți una ca asta, decît însoțită de Lord Kenbrook care, nu-i așa, are casa lui.

– Eu plec, spuse Gloriana, hotărîtă, cu sau fără voia Lordului Kenbrook.

Judith se făcu albă ca varul și exclamă în șoaptă ceva necuviincios, apoi spuse.

– Milady, nu puteși părăsi castelul, doar fiindcă așa doriți dumneavoastră!

– Foarte bine, replică Gloriana, pufnind. Nu contează. Rămîi aici Judith, să dormi cu cîinii de vînătoare și cu ceilalți servitori, la bucătărie. La mine acasă ai fi avut camera ta și un pat în care ai fi dormit singură...

Fata făcu ochii mari.

– Și o să fie grozav cînd Lordul Kenbrook o să ne aducă pe amîndouă de păr înapoi! izbucni ea.

Gloriana oftă.

– Dacă va încerca să facă așa ceva, am să-i străpung inima cu o săgeată.

Judith făcu ochii și mai mari.

– Dacă faceți asta or să vă spînzure.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, răbufni Gloriana, ajunsă la capătul răbdării. Nu vorbeam serios. Încercam doar să te conving. Ce zici, vii cu mine sau nu?

Judith rămase pe gînduri, încurcată.

– Merg, dacă așa vreți, milady. Dar, aveți grijă... pînă la urmă ne vor închide pe amîndouă într-o mănăstire, așa cum au făcut cu Lady Hadleigh.

La această perspectivă Gloriana simți un fior pe șira spinării. Elaina părea că se împăcase cu viața la mănăstire, dar ea s-ar fi simțit prizonieră și dorul de libertate ar fi înnebunit-o.

– Lordul Hadleigh este un om drept, zise ea, dar cu mai puțină convingere decît ar fi spus-o înainte de discuția cu Gareth de pe coridor. Nu te-ar pedepsi fiindcă te-ai supus dorinței mele.

Judith dădu din cap, rosti un „Da, milady” și se furișă afară, închizînd ușa.

Cu părul despletit și numai în cămașă, Gloriana se duse să pună zăvorul. Apoi, după ce se spălă și îngenunche lîngă pat pentru o ultimă rugăciune spusă în grabă, se băgă în așternut. Urmă incomodul ritual al dezbrăcatului, după care se înveli, gata de culcare.

Hărmălaia din sală răzbătea pînă acolo. Ochii i se umplură de lacrimi, deși încerca să și le stăpînească. Prea mult plînsese din cauza lui Kenbrook. Dacă se va strădui din răsputeri, nu va mai plînge în veci pentru el. Nu merita nici cît negru sub unghie!

Necazul era că, după toate aparențele, începuse să-l iubească și că, în ciuda extraordinarei sale voințe și a poruncilor dictate de buna cuviință, simțea despărțirea de Dane ca pe o mutilare.

Nu trebuia să se întîmple așa ceva, se com-pătimi în sinea ei.

Auzi o bătaie în ușă și încă una.

Cu siguranță era Edward, care se îmbătase și era nerăbdător să intre. A doua zi, la lumina zilei va fi foarte spășit, își spuse ea satisfăcută.

– Pleacă de aici, strigă Gloriana.

– Te rog, se auzi o voce slabă și speriată, într-o engleză stricată. Lasă-mă să intru, mademoiselle. Mi-e teribil de frică.

Mariette.

Gloriana sări din pat, își puse cămașa și deschise ușa lăsînd să intre în dormitor femeia pe care soțul ei o preferase să-i fie soție.

Mariette plîngea și tremura în cămașa subțire. Peste părul negru își legase o bonetică de noapte.

– Nu-mi place locul ăsta. E prea multă gălăgie și mi-e foarte frică!

Gloriana care, nu cu mult timp în urmă sperase să o poată urî, acum dorea să o consoleze. O conduse pe Mariette spre banca din fața focului și o ajută să se așeze, apoi luă o cuvertură și îi înveli umerii firavi.

– Vreau să plec acasă, suspină Mariette, cînd se mai liniști puțin.

Gloriana se așeză lîngă ea și o luă de umăr.

– Stt, murmură ea blînd, ca o mamă care încearcă să-și potolească odrasla plîngăcioasă, făcînd eforturi să-și amintească unele cuvinte în franceză, limba poezilor, pe care însă nu o stăpînea prea bine. Curînd te vei mărita și vei fi fericită.

Mariette schiță un zîmbet.

– Da, spuse ea, străduindu-se să răspundă în engleză. Zîmbetul îi pieri de pe buze. Dar tu suferi ca eu să fii fericită și asta nu-mi place. Ai fost atît de drăguță cu mine.

Gloriana oftă încet.

– Am să-ți fiu în continuare prietenă, Mariette, orice s-ar întâmpla. *Doar dacă nu mă vor închide într-un turn sau într-o mănăstire*, continuă în gând.

Ochii mari și căprui ai Mariettei erau plini de lacrimi.

– Te credeam bătrână, plină de negi și de zbîrcituri. Așa mi-a zis Kenbrook. Am rămas foarte surprinsă când te-am văzut.

Gloriana surîse și o strînse ușor de mână.

– Și eu, la fel, răspunse ea cu sinceritate. Cel puțin, Dane îi spusese adevărul în privința unui singur lucru – Mariette nu era amanta lui. O femeie atît de timidă și firavă nu putea fi altfel decît inocentă.

Mariette suspină înăbușit.

– Inima îmi tresaltă de bucurie când mă uit la Kenbrook, dar mai văd că nici ție nu îți e indiferent. Am să plec în Franța, cu Fabrienne.

Deși făcută cu stîngăcie, declarația Mariettei exprima un adevăr îngrozitor. Îl iubea pe Dane, probabil la fel de pătimaș ca Gloriana. Cu toate acestea, dorea să plece, să se întoarcă singură în țara ei.

Gloriana era mișcată, dar clătină din cap.

– Nu. Pe tine te iubește și vrea să te ia de soție, nu pe mine. Mă gîndisem să lupt pentru el, dar acum... îmi dau seama că nu-l pot obliga să țină la mine.

– Biata Gloriana, spuse Mariette și ochii ei frumoși se umplură din nou de lacrimi. Ți-a sfîșiat inima, nu-i așa?

Gloriana nu dorea să discute acest subiect. Nu atunci cînd întinericul le învăluia și totul în jur arăta atît de deprimant.

– Povestește-mi cum l-ai cunoscut pe Kenbrook? o întrebă ea, sincer interesată.

Expresia Mariettei se schimba de la o clipă la alta, reflectînd în mod clar emoțiile care o încercau.

– Într-o zi sînt la piață cu Fabrienne. E și el acolo. Zîmbi și oftă visătoare. E puternic și frumos. Zîmbetul îi dispăru, se încruntă și spaima se oglindi în minunații ei ochi. Bandiții vin să jefuiască. Unul din ei mă suie pe calul lui. O cuprinse un fior de groază. O strig pe Fabrienne. Kenbrook se luptă și face minuni cu sabia lui. Zîmbi din nou, de această dată ușurată. Sînt salvată.

Povestea fusese captivantă și Gloriana își imaginase toate detaliile: tarabele colorate ale negustorilor, îmbrăcămintea lor pestriță, găinile care cotcodăceau și porumbițele care gîngureau în cuști. Nu o putea acuza pe Mariette că se îndrăgostise de salvatorul ei; orice femeie ar fi făcut-o în asemenea împrejurări.

Gloriana zîmbi.

– Mă bucur. Că te-a salvat, vreau să spun.

Mariette se ridică, cu umerii încă acoperiți de cuvertură.

– Ești foarte amabilă. Acum, dacă știi că nu mă urăști, m-aș duce la culcare.

Gloriana o conduse la ușă.

– N-am să te urăsc niciodată, spuse ea. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă adevărul ar fi fost altul. Își urară noapte bună și Mariette ieși pe culoar

unde Fabrienne, într-un du-te-vino neliniștit ocăra, în șoaptă, pe limba ei. Imediat își luă în primire obligațiile și își conduse stăpîna în camera sa.

Gloriana nu se mai aștepta să adoarmă și avu dreptate. Ațipi de cîteva ori zvîrcolindu-se în somn și cu mult înainte de cîntatul cocoșilor, se trezi de-a binelea. Se spală și se îmbracă în grabă, apoi se strecură prin coridorul mare pînă la o ușă de care toți, în afară de ea, uitaseră și ieși.

Se auzeau clopotele bisericii care anunțau slujba și rugăciunea de dimineață și, deși Gloriana se simți vinovată că se sustrăgea obligațiilor creștinești, o porni, totuși, cu pași hotărîți, în direcția opusă. Trecînd prin livadă văzu pomii care în zori își desfăceau bobocii roz și de culoarea caisei. În momentul acela se afla în afara zidurilor castelului și se îndrepta pe o potecă șerpuită prin pădure spre mănăstire.

Slujba era pe sfîrșite cînd ajunse și bătu la poarta de lemn a mănăstirii. Doi ochi o studiară prin ferestruica zăbrelită apoi i se dădu drumul înăuntru. Călugărița care îi deschisese era vădit nemulțumită.

– Nu e potrivit ca Înălțimea Voastră să traverseze singură pădurea, o dojeni femeia. E împînzită de bandiți și peste tot mișună lupii și mistreții.

Gloriana își aplecă umilă capul. Adevărul era că nici o clipă nu se gîndise la fiare sălbatice sau la tîlhari, fiindcă mintea nu-i stătea decît la Dane. Totuși, lupii, mistreții și bandiții erau, într-adevăr, un pericol și ar fi trebuit să ia cu ea un arcaș, care să o apere la nevoie.

– Lady Elaina e pe aici?

– Își face rugăciunea, spuse călugărița, închi-zînd ușor poarta și încuind-o cu zăvorul. Același lucru ar trebui și tu să-l faci, milady.

Gloriana se abținu să comenteze, atrăgîndu-i atenția că nici ea nu se găsea la slujbă în clipa aceea. Capela principală a mănăstirii se afla la o bună distanță de poarta pe care intrase Gloriana.

– Pot să aștept? Ieri a trimis vorbă la Hadleigh Castle că vrea să mă vadă.

Călugărița oftă.

– Cred că da, spuse ea arătînd cu mîna spre curtica în care Elaina își petrecea mare parte a timpului, primăvara și vara, pînă toamna tîrziu. Stai jos și așteapt-o pe Înălțimea Sa acolo, lîngă fîntînă.

– Mulțumesc, zise Gloriana zîbindu-i.

Nu așteaptă prea mult. Elaina apăru fără zgomot, ca o nălucă, așa cum se întîmpla întotdeauna. Slăbise și avea cearcăne. Îi luă palmele într-ale ei în timp ce Gloriana se ridica să o sărute pe amîndoi obraji.

– N-am mai trecut de mult pe aici, spuse Gloriana cu părere de rău.

Elaina surîse.

– Vorbești prostii. Dane s-a întors și trebuie să-i fii alături.

Gloriana lăsă ochii în jos.

– Să-i fii alături? M-a respins cu dispreț. Dorește o altă femeie.

– E nebun și nu știe ce vrea, spuse Elaina cu afecțiune, dar o strînse de mîini pe Gloriana, puternic, pînă la durere și continuă neliniștită. Nu

trebuie să-l lași să-și ia o altă soție și pe tine să te alunge. Ar fi un dezastru pentru noi toți.

Gloriana simți cum i se strânge inima. Toți știau că Elaina este nebună dar, printre alte ciudățenii, căpătase și harul de a prezice viitorul cu o uluitoare claritate.

– Ce pot să fac? șopti ea. Nu mă vrea.

Mîna Elainei tremura cînd o mîngîie pe pînă.

– Mari greutăți și pericole vă stau în cale, dar tu ai o inimă vitează, Gloriana. Fă așa cum te îndeamnă ea, chiar de-ar fi să treci prin flăcările iadului. Numai așa poți ajunge dincolo de ele, în paradis.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, protestă Gloriana.

Elaina se ridică în picioare.

– Fă așa cum ți-am spus, zise ea și nu mai spuse nimic.

Capitolul 5

Cînd se întoarse la Hadleigh Castle, călare pe un măgăruș luat de la mănăstire, imediat ce trecu de poarta principală văzu fluturînd un steag zdrențuit pe zidul exterior al curții interioare, imediat în apropierea terenului pe care își făceau exercițiile de luptă soldații lui Gareth. Acolo fusese înălțată o platformă unde aveau să stea trompeții îmbrăcați în culorile casei Hadleigh, roșu și auriu. Drept țintă, în mijlocul terenului, pe două prăjini așezate în cruce fusese atîrnat un manechin, echipat complet în armură.

Gloriana se gîndi, cu o umbră de tristețe, că ziua aceea avea să marcheze sfîrșitul copilăriei lui Edward. După un mic dejun festiv în sala cea mare, urmat de ceremonia ridicării la rangul de cavaler, plănuită să se desfășoare în curtea interioară a castelului, Edward va deveni un soldat expus tuturor primejdiilor acestei meserii.

Gloriana intră în cea de-a doua curte interioară și se opri la grajduri să dea măgărușul în grija unui

rîndaș și să anunțe ca animalul să fie înapoiat imediat mănăstirii.

Edward și tovarășii lui stăteau la o masă separată, așezată paralel cu lungimea podiumului. Purtau straie alb-argintii, cele obișnuite acelu gen de festivități – cămăși, pantaloni bufanți, tunici – și pe umeri pelerine colorate.

Gloriana îi prinse privirea – figura lui reflecta clar urmările nopții de beție, ale întrecerii cu Dane și ale orelor de veghe în capelă ce au urmat acesteia – și îi zîmbi încurajator. Aspiranții la titlul de cavaler trebuiau să stea treji și să se roage toată noaptea ce preceda acest eveniment, astfel încît sufletele lor să fie pregătite și purificate pentru depunerea jurămîntului solemn din dimineața următoare.

Edward îi răspunse printr-un zîmbet șters, dar plin de mîndrie și tainică afecțiune.

Numai după acest schimb de priviri Gloriana își îndreptă ochii spre podium căutîndu-l pe Dane. Era acolo, firește, strălucitor în tunica sa verde cu alb, așezat alături de Gareth. Mariette nu era de față, fapt care o făcu să răsufle ușurată. Nu dorea să renunțe la locul ei pe podium chiar în ziua aceea, niciodată, dar ar fi făcut-o înainte de a se așeza la masă alături de Kenbrook și viitoarea sa soție.

După ce făcu o plecăciune adîncă în fața lui Gareth, care o privea încruntat și gînditor, Gloriana urcă treptele podiumului și se așeză lîngă soțul ei – bărbatul pe care Elaina îi impusese să-l cîștige cu orice preț.

Nu era întru-totul convinsă că merita efortul.

Cînd se așeză, Kenbrook se ridică și își înclină ușor capul.

– În sfîrșit, zise el. Avea un zîmbet fermecător, dar tonul sarcastic. Unde ai fost?

Gloriana luă o bucată de pîine neagră și o felie de brînză, care se găseau din abundență pe platourile mari din lemn.

– Lady Elaina a dorit să mă vadă, răspunse ea cu o politețe exagerată, fără să-l privească. Din moment ce tu însuși mi-ai dat de veste acest lucru ieri după-amiază și cum, în afară de Edward, ea este singura ființă la care țin foarte mult, trebuia să-ți fi dat seama și să nu te mai obosești să mă întreb.

– Plecaseși singură de la castel, spuse Dane, pe un ton indiferent.

– Așa este, replică ea, dar asta fiindcă toți erau prea ocupați ca să stea după mine. Edward își făcea baia rituală, apoi a urmat slujba specială la care au luat parte toți servitorii. Pe cine să fi rugat să mă conducă pînă la mănăstire?

– Puteai să aștepți, insistă Dane, străduindu-se să-și păstreze calmul. Sînt sigur că atunci cînd Lady Elaina a cerut să te vadă nu se aștepta să apari neînsoțită și fără să fi fost la slujbă, înainte de cîntatul cocoșilor!

Gloriana mîncă cu poftă din delicioasa brînză înainte de a-i răspunde pe un ton suav.

– Uite că, totuși, am ajuns acolo și m-am întors, fără să mi se fi întîmplat nimic, călare pe măgărușul Sorei Margaret.

Dane întinse mîna după cana cu vin, bău însetat și o trînti cu zgomot înapoi pe masă. Cu coada ochiului, Gloriana îi văzu pe călugărul Cradoc și seneșelul Eigg, cu ochii plecați în platourile din lemn.

– Ești incorigibilă, zise Kenbrook, indiferent.

Gloriana zîmbi fericită.

– Ce noroc că nu constitui o problemă pentru tine, replică ea privindu-l, în sfîrșit, în ochi. În locul tău m-aș gîndi la drăgălașa Mariette, care este atît de plăpîndă și îngrozită de țara asta necivilizată și de locuitorii ei care sînt niște barbari.

Spre marea ei satisfacție îl văzu cum roșește.

– Ți-a spus ție așa ceva?

– Da, spuse Gloriana, luînd o altă bucată de brînză cu vîrfurile cuțitului. Sîntem prietene. Este foarte necăjită că mi-a destrămat căsnicia – se aștepta să arăt ca o babă – și acum vrea să se întoarcă în Franța. Firește că am rugat-o să rămîină. Cu cît se desface mai repede căsătoria, cu atît mai bine. Voi putea să-mi refac viața de una singură.

Dane mai luă o înghițitură de vin, dar de această dată înghiți cu zgomot, ceea ce putea însemna că îl atinsese la punctul sensibil, sau, pur și simplu, era însetat. După o noapte de beție îți simți gura arsă de sete, ai dureri de cap și crampe la stomac. Asta spera ea că se petrece cu Kenbrook.

– Am mai discutat problema „vietții” tale. Nu te mai osteni să te gîndești ce-ai să faci, din moment ce vei fi pregătită pentru ceva care ți se potrivește mai bine.

Gloriana zîmbi angelic, fermecător – cel puțin, așa spera.

– Lua-te-ar naiba, spuse ea cu glas mios. Pe tine și planurile tale mărețe de a mă închide în cine știe ce temniță aranjată elegant și confortabil.

Kenbrook oftă adînc și zgomotos.

– Cred că, într-adevăr, mi-ai picat pe cap ca o pedeapsă pentru păcatele mele.

– Se prea poate, spuse ea surfzătoare. Nu mă miră că îți aduci aminte de ele, fiindcă sigur ai atît de multe că nici nu le mai știi numărul.

– Iar tu ai noroc că, zise Kenbrook privind pe deasupra sălii, nu îmi stă în obicei să ridic mîna asupra unei femei. Altfel ți-aș trage cîteva palme la fund să te înveți minte.

– Acolo e, probabil, locul cu care gîndești tu, îi replică Gloriana. În ce mă privește o fac cu capul și cu inima. Vai, mie, recunosc, am și eu muștrări de conștiință. Dacă crima nu ar fi un păcat de moarte ți-aș înfige o săgeată în inima trădătoare și aș dansa de fericire.

Gareth, care asistase la discuție, interveni, în sfîrșit.

– Terminați cu cearta, altfel, mă jur că vă leg pe amîndoi în lanțuri și vă arunc în turn.

Dane vru să riposteze, dar Gloriana, care nu putea uita că îl iubește, îi atinse brațul preventiv, simțindu-i mușchii încordați, tari ca fierul.

– Astăzi este ziua lui Edward, spuse ea încet. Nu vreau să i-o stric cu vrajba dintre noi.

Dane ezită și ea avu impresia că zărește în privirea lui durere și o furie abia stăpînită.

– Nici eu nu vreau. Ce zici de un armistițiu, Lady Kenbrook?

Ea dădu din cap, surîzînd.

– Doar pînă mîine.

Kenbrook rîse și ridică de pe masă cupa cu vin.

– Pînă mîine.

– Mi-ați luat o piatră de pe inimă văzîndu-vă împăcați.

Nici Gloriana și nici Dane nu comentară.

Îndată ce prietenii, familia lui Edward și cei care aspirau la titlul de cavaler terminară micul dejun, din curte se auzi sunet de trompetă. Dane se ridică, îi dădu brațul și ea îl acceptă docilă.

Atingîndu-i cu degetele pielea fină, Kenbrook se înfioră. Vroia să o izgonească dar, în același timp, să o țină aproape. Gîndul de a se culca cu ea, pe care ani de zile, de la așa-zisa lor căsătorie, îl evita cu îndîrjire, i se strecură în minte și începu să-l obsedeze.

Dane avea multe defecte, dar ipocrit nu era. Din prima clipă în care o văzuse, făcînd baie acoperită de petale galbene de trandafir, o dorise cu atîta pasiune încît nimic, nici măcar vinul prost englezesc nu o putuse stinge. Cu o seară în urmă, după ce Edward și ceilalți se retrăseseră pentru veghea din capelă, Dane se dusesese pînă la coada lacului să înoate gol în apa strălucind sub razele lunii. Nici frigul nu îi potolise dorința; un singur lucru ar fi putut-o face.

În timp ce o conducea din sala cea mare spre curtea însořită unde flămuri colorate fluturau în vînt,

o privi pe Gloriana cu coada ochiului. Își aminti de impertinența cu care îi vorbise și de ideile năstrușnice pe care le avea, așa că nici gând să o dezbrace – oricît de seducătoare ar fi fost.

Hotărîrea nu era total dezinteresată fiindcă, dacă s-ar fi culcat cu femeia aceea aprigă, căsătoria lor nu mai putea fi desfăcută de la sine și s-ar fi pus problema divorțului. Poate că ea chiar încerca să-l ademenească pentru a-i dejuca planurile de a nu fi dusă la mănăstire. De asta era sigur.

Era hotărît să nu se mai gîndească la Gloriana, soția-virgină și să stea cît mai retras; dar cunoscîndu-i formele grațioase ale trupului și vioiciunea mișcărilor, perfecte pentru o partidă de dragoste, se aplecă în modul cel mai provocator să o simtă cît mai aproape.

Din fericire, aerul festiv al acelei zile nu dădea prilejul frămîntărilor sentimentale. Chiar în momentul în care își ocupau locurile, unul lîngă altul, sunetul trompetelor acoperi glasul menestrelilor. Împreună cu Gareth și călugărul Cradoc, tații, unchiul sau frații celor care aspirau la titlul de cavaler, urcară pe podiumul improvizat, cu fastul convenit și demnitate.

Deși se împungea cu Edward ori de cîte ori avea ocazia, Dane simți un val de mîndrie și ochii i se umplură de lacrimi, pe care, însă, și le înăbuși înainte să se simtă rușinat de slăbiciunea sa și îl urmări pe Edward cum se așează într-un genunchi, alături de ceilalți tineri, cu capul plecat, în așteptarea rugăciunii. Menestrelii încetară cîntatul și

ceilalți își împreună palmele cu pioșenie și lăsară capul în pământ.

Cu voce răsunătoare, Cradoc se rugă ca Dumnezeu din ceruri să-și îndrepte privirea cu dragoste și milă asupra acelor bravi soldați ai Crucii, să-i purifice, să îi încurajeze în momentele grele ale vieții și să le dăruiască o binecuvîntată odihnă după moarte, pînă în Ziua Judecării de Apoi. După ce mai rosti o rugăciune pentru o recoltă bogată, călugărul își termină predica și tinerii soldați își înălțară privirile spre el, fără însă a se ridica în picioare.

– Jurați credință lui Dumnezeu și seniorului vostru? Îl întrebă pe fiecare în parte, cu voce puternică, dar blajină.

Dane simți că i se frînge inima la gîndul pericolului pe care le vor avea de înfruntat acei băieți viteji și încrezători, din clipa în care vor deveni soldați. Nici măcar poveștile bătrînilor soldați, care acum aveau grijă de caii lui Gareth, sau păzeau porțile și își făceau rondul pe zidurile castelului nu îi pregătiseră pentru confruntarea cu viața aspră, hidoasă, adesea doar obositoare – deși războiul avea și părțile lui frumoase ca, de pildă, gloria – dar atunci cînd nu pui mai presus interesele personale, acest lucru nu mai contează.

– Jur, rosti Edward, clar și solemn, să respect legile sfinte, voința fratelui meu Hadleigh și să-mi păstrez demnitatea pînă în clipa morții și apoi.

Gareth ținea sabia de ceremonii, moștenire de familie, despre care se spunea că avea încastrată în ea o bucată din osul călcîiului Sfîntului Andrei.

Făcînd un pas înainte, îi atinse cu lama strălucitoare umărul stîng, apoi pe cel drept.

– Sir Edward, te ridic la rangul de cavaler al regatului și vajnic slujitor al lui Cristos.

Privind scurt, cu coada ochiului, spre Gloriana, Dane văzu o lacrimă strălucindu-i pe obraz.

Așa cum se cuvenea, Edward rămase tăcut, cu capul plecat.

Pe rînd și celorlalți băieți li se acordă titlul de cavaler. Capii de familie, fiecare cu sabia lui ce conținea alte relicve, îndeplinesc același ritual. Tații, frații și unchii acestora erau cu toții vasali și cavaleri în serviciul lui Gareth.

Băieții se ridicară în picioare, figurile lor îmbujorate exprimînd certitudinea înțelegerii noului lor statut, atît de greu cîștigat. Majoritatea, pentru a ajunge să trăiască această clipă, începuseră să se antreneze de la șapte, opt ani, mai întîi ca paji ai unor cavaleri, apoi învățînd să călărească și să lupte cu lancea, sabia și pumnalul. Pregătirea fusese lungă și istovitoare și nu lipsiseră vînatăile și oasele rupte, perseverența lor fiind însă, în final, răsplătită cum se cuvine.

Mai urma de îndeplinit un ritual numit „lovitura” și Dane rămase calm simțînd-o alături pe Gloriana încordată.

Edward se ridică în fața fratelui mai vîrstnic, arătînd slab și firav în hainele din mătase albă, ținîndu-și capul sus și privirea ațintită în ochii lui Gareth. Fără să clipească, deși Dane știa că Hadleigh nu o face cu plăcere, stăpînul castelului ridică palma și îl lovi pe Edward peste față, atît de

tare, încît, în ciuda efortului de a-i rezista, băiatul se clătină pe picioare. Sîngele îi țîșni din nas și din buza spartă, stropindu-i tunica.

Îndreptîndu-se, Edward rămase drept în fața fratelui și a stăpînului său și din rîndul mulțimii se auziră strigăte de bucurie și mîndrie.

– Animale, murmură Gloriana.

– E nevoie să-ți explic, zise Dane cu bunavoință, că lovitura face parte din ritual și li se aplică pentru a nu-și uita jurămîntul?

– Ai făcut-o deja, îi replică Gloriana, dar eu încă mai cred că este un obicei barbar.

Dane nu răspunse. Știa foarte bine că băieții aceia vor trece prin mult mai multe suferințe decît cele provocate de palma dată de una din rudele apropiate.

După Edward urmară la rînd ceilalți, dar lovitura nu o primiră de la Gareth, ci de la cei care le acordaseră fiecăruia în parte titlul de cavaler și le auziseră jurămîntul de credință. Gloriana asistă în liniște la tot acest spectacol, deși Dane putea spune că, mai degrabă, ar fi întors capul. Simțea o sinceră admirație pentru curajul ei, fiindcă puține femei erau înzestrate cu această calitate pe care el i-o intuise.

Partea oficială a ceremoniei se încheie în urale de bucurie, care păreau că fac să se cutremure vechile ziduri ale castelului. Trompetele, strălucind în lumina soarelui, începură să sune și menestrellii se apucară să cînte iar din lăute, lire și fluiere, acordîndu-și armonios instrumentele.

Edward privea peste mulțimea adunată ștergându-și rănille cu mîneca de la cămașă. Cînd o zări pe Gloriana și chipul i se luminea de bucurie, Dane simți în inimă ghimpele geloziei și își prinse soția de mijloc, strîngînd-o tare cînd ea se împotrivi.

Totuși, ea reuși să se smulgă și se repezi să îl îmbrățișeze pe Edward, care o luă în brațe și o învîrți în aer, amîndoi rîzînd fericiți. Dane scrîșni din dinți, dar își spuse că, oricum, fata va pleca în curînd și că Edward era la prima lui cucerire.

– Am un cadou pentru tine, spuse Gloriana, ridicîndu-și privirea spre mezin, a cărui față strălucea de fericire și mîndrie. L-am cumpărat astă-vară din iarmaroc și abia m-am abținut să nu mă dau de gol.

– Hai și arată-mi-l, zise Edward, ținînd-o încă de mînă și, în sfîrșit, aruncîndu-i o privire lui Dane.

Kenbrook îl felicită reținut. Poate, mai tîrziu, după prînz, îi va dărui lui Edward pumnalul încrustat cu pietre prețioase și teaca din piele, pe care i le adusese din Italia. Gareth îi va da un cal, lance și armură, în cadrul altei ceremonii, dar cu aceeași ocazie.

Edward răspunse printr-un mormăit urărilor de bine ale fratelui său – cu o seară în urmă conveniseră să pună capăt ostilităților – dar nu se putuse abține cînd Gloriana îl împinsese pe Dane.

Deși e mai tînăr decît ea, se gîndea Kenbrook, în vreme ce plecau în grabă să vadă darul despre care amintise Gloriana, Edward ar fi fost bărbatul potrivit. Nu stăpînea pămînturi și averi, dar Gloriana era bogată cît pentru amîndoi. Deși, cum ar fi fost

normal în asemenea cazuri, dragostea nu compensa acest neajuns, Edward o iubea cu adevărat și era limpede că nu și-ar fi vîndut sufletul pentru a o lua de soție.

Dane nu putea înțelege de ce nu îi trecuse prin minte pînă atunci să i-o dăruiască pe Gloriana, pe lîngă prețiosul pumnal. Știa însă că mai întîi ar fi murit. Nu, cel mai bun era tot planul inițial: Gloriana trebuia dusă la mănăstire unde va fi în siguranță și nu-i va lipsi nimic...

Și nu va fi atinsă de mîinile unui iubit.

Mormăind o înjurătură, Dane își trecu degetele prin păr și începu să-l caute pe Gareth prin mulțime. Nu apucă să se apropie de el că cineva îl trase de mîneacă.

– Domnule!

Era Fabrienne, slujnica Mariettei. Se smuci nervos, apoi văzu privirea acuzatoare a femeii. Nu fuseseră niciodată prieteni, dar nici dușmani, iar asta ceruse un efort de voință din partea amîndurora.

– Ce mai face drăgălașa ta stăpîină? întrebă Dane, grija pentru Mariette spulberîndu-i starea de iritare.

– Destul de bine, stăpîne, răspunse Fabrienne într-o franceză foarte clară. Deși el cunoștea foarte bine limba și ea știa acest lucru, i se adresa de parcă ar fi vorbit unui cîine sau unui idiot. Deși ați neglijat-o cu totul.

Kenbrook nu avea de gînd să piardă vremea explicîndu-i ceea ce era un lucru atît de evident: că ziua aceea îi aparținea lui Edward și celorlalți care

de-abia primiseră titlul de cavaler. O invitase pe Mariette să asiste la festivitate, ca oaspete de onoare, dar ea fluturase din gene, rușinoasă, refuzându-l.

Timiditatea ei îl enervase.

– Ce dorești? Întrebă pe un ton tăios.

Fabrienne zîmbi.

– O mică atenție pentru Mademoiselle, ca dovadă a respectului ce i-l purtați. O mică bijuterie, o panglică – poate un bănuț!

Dane nu avea la el nici bijuterii, nici panglici – nu obișnuia să poarte așa ceva, dar își deschise punga și scoase din ea o monedă. Fabrienne i-o smulse din palmă și privind-o cu lăcomie îi dădu drumul în buzunarul de la cingătoare.

Amîndoi știau că Mariette nu va primi bănuțul și, deși îi părea rău după el, Dane îl socotea ca pe o plată pentru un scurt răgaz de liniște. Primul lucru pe care avea să-l facă după ce se va însura cu Mariette – adică *efectiv* primul lucru – era să o trimită înapoi în Franța pe Fabrienne.

– Poate că lady Mariette preferă să ne întâlnim pe terenul unde se vor desfășura întrecerile, spuse el.

Fabrienne pufni disprețuitor și o luă grăbită spre castel.

– Ce creatură nesuferită, își dădu Gareth cu părerea, făcîndu-l pe Dane, care nu-l simțise că se apropie, să tresară. De ce-ai plătit-o? Cu ce te are la mîna?

Dane se întoarse cu fața spre fratele său, nervos și, în același timp, nespus de fericit că acesta îi ținea companie.

– Pun pariu că la vârsta ta, nu te mai ții de bîrfe, răspunse rîzînd și dîndu-i o palmă peste umăr. Am plătit-o să plece și să mă lase în pace. Merita chiar dublu pentru asta.

– Soția ta unde este? Întrebă Gareth.

Dane își păstră zîmbetul pe față deși nu îi era ușor.

– Lady Gloriana e pe-aici pe undeva. O însoțește Edward, așa că nu-mi fac griji. Elaina a venit astăzi, Gareth, sau ți-ai adus amanta?

– Dumnezeu, știi că ai tupeu! izbucni Gareth, înroșindu-se la față și ștergîndu-și fruntea transpirată cu batista din dantelă. Elaina nu a vrut să asiste la întreceri, dar o să fim împreună la slujba de seară și la cină. Iar Annabel, dacă ții neapărat să știi, e prea discretă ca să apară în public alături de mine. Ea îmi oferă cu totul alt gen de distracții.

Cînd Gareth rosti cuvîntul „distracții”, Dane își aminti de situația disperată în care se afla, simțind o durere surdă în vîntre. Gloriana era soția lui, dar nu se putea culca cu ea. Și nici la Mariette nu se putea întoarce, fiindcă nu obișnuia să dezvirgineze fecioare înainte să se însoare cu ele.

I-ar fi fost destul de ușor să găsească o femeie care să-și ofere serviciile – unele o făcuseră deja, – dar îi pierise cheful de aventură. Cele două femei îi dădeau suficiente dureri de cap pentru a se mai complica cu vreo slujnică sau o tîrfă de la taverna din sat.

– Te invidiez, îi mărturisi Dane fratelui său care îi aruncă un rînjit răutăcios. Spune-mi și mie,

istetele, cum reușești să te culci cu o femeie când pe cealaltă o divinizezi?

Lui Gareth îi dispăru rînjetul de pe buze și o umbră de durere i se așternu pe chip, făcîndu-l pe Dane să regrete vorbele sarcastice.

– Vine o vreme, zise Gareth, cu voce răgușită și ușor melancolică, cînd singurătatea devine de nesuportat.

– Scuză-mă, n-am nici un drept să-ți reproșez. Gareth rînji din nou.

– Pentru faptul că te căiești am să-ți fac cinste cu o cană de bere, spuse Gareth și îl plesni puternic peste spate. Ba chiar două. Azi-noapte, Edward a trecut cu bine proba ținînd pasul cu tine și cu velșul ăla crăcănat, nu?

– A trecut-o, recunosc Dane, rîzînd. Atunci, ne vedem puțin mai tîrziu.

Gareth încuviință și Dane îl urmări cum se îndreaptă spre curtea exterioară unde se alătură unui grup de oameni veseli și gălăgioși.

– Îți place? îl întrebă Gloriana pe Edward care își trecea palma peste șaua de piele moale pe care ea i-o dăruise. Se aflau în curtica în care plutea mireasma trandafirilor galbeni.

Ochii lui străluceau de bucurie.

– Oh. Glory – e cea mai frumoasă șauă pe care un bărbat a avut-o vreodată.

– Un *cavalier*, îl corectă ea, mîndră de el și, în același timp, temîndu-se pentru viața lui. Știa mai bine decît oricine cît era de loial și ce suflet nobil avea. Curînd vei primi un armăsar, armură, o sabie

frumoasă, scut și lance. Ce se va întâmpla cu sârmanul Odin?

– De azi încolo va purta în spate numai pajul și prânzul la iarbă verde, îi răspunse tânărul luînd șaua de pe bancă, unde o pusese Gloriana. Îți mulțumesc, Glory, îi spuse îmbujorat la față.

Gloriana își mușcă buza de jos. Ținea atît de mult la el încît îi venea să plîngă.

– A fost plăcerea mea, Sir Edward, răspunse ea, făcînd o reverență scurtă. Vino... trebuie să-ți iei sabia și lancea ca să le dovedești tuturor că ești un cavaler iscusit. Ai grijă ce faci!

Stăteau în picioare, foarte aproape unul de celălalt și el o sărută cu respect pe frunte.

– Dacă ar trebui să ucid balauri, să alung hoardele turcești și să mă remarc prin acte de vitejie, ca Artos, regele războinic, atunci m-ai iubi?

Ea își ridică privirea spre el. Ar fi vrut să-și poată revărsa sentimentele pe care le avea față de Dane, spre fratele său.

– Știi foarte bine că întotdeauna am să te iubesc, spuse ea și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Edward scoase un oftat.

– Da, așa cum îl iubești pe Gareth.

Gloriana își mușcă din nou buza, încuviințînd.

El îi atinse obrazul și îi șterse lacrima cu un deget.

– Lady Gloriana, onoarea mă obligă ca acum și aici să te anunț că nu voi renunța de bunăvoie. Ținjesc după sufletul și trupul tău și nimic nu mă va face să cedez.

– Ai să renunți când într-o bună zi, curînd, vei întîlni fata potrivită...

– E mai mult ca sigur, o întrerupse Edward, schițînd un zîmbet amar, că mi se va aranja dinainte o căsătorie potrivită.

– Tot ce se poate, recunosc Gloria. Oricum, nu-ți pune speranțele în mine.

El îi luă palma și ridicînd-o la gură își trecu ușor buzele peste fiecare deget în parte.

– Dacă o săruți, se auzi vocea tăioasă a lui Dane, care reușise să deschidă poarta fără zgomot, te străpung cu sabia pe loc.

Gloriana se îndepărtă de Edward, dar regretă imediat. În fond, nu făcuse nimic rău și n-avea de ce să se simtă vinovată.

Edward își privi încruntat fratele, dar nu îi dădu Gloriane drumul la mîină.

– Hotărăște-te, Kenbrook. Pe care din femei o alegi?

Gloriana își înfrînă dorința de a-i striga să tacă; se părea că pentru Edward titlul de cavaler, pe care tocmai îl primise, însemna mai mult decît un titlu de noblețe, privilegiul de a se numi Sir. Era de nerecunoscut și această transformare se petrecuse într-un răstimp foarte scurt.

– Dă-i drumul, îi ordonă Dane.

Edward rămase la fel de calm, nedînd semne că ar vrea să se supună, dar Gloriana, înfiorată de vorbele soțului său, își retrase mîina.

– Te-am întrebat ceva, i se adresă Edward fratelui său.

– Iar eu n-am să-ți răspund, replică acesta. Gareth te așteaptă să-ți dea armăsarul, armura și sabia. Du-te, Sir Edward, le să demonstrezi tîrfelor, fecioarelor și slujnicilor că, în sfîrșit, ai devenit bărbat.

Edward se făcu alb la față, dar nu de spaimă. Petele de sînge care îi stropiseră cămașa atunci cînd Gareth îi aplicase „lovitura” ce făcea parte din ritual, păreau mai vii decît înainte. Făcu un pas spre Dane, dar Gloriana îl prinse de braț și îl strînse cu toată forța.

Privirea ei era ațintită asupra lui Kenbrook și nu-și putea ascunde furia oricît ar fi încercat.

– Noi doi am stabilit ceva, îi spuse ea frumosului viking, ce rămăsese în pragul porții. Totuși, mîine dimineață am să-ți spun exact ce cred despre tine.

Kenbrook își dădu capul pe spate și izbucni în rîs, ceea ce o înfurie și mai mult, pe Edward făcîndu-l să se smucească din strînsoarea ei. În loc să se repeadă la fratele său, care era mai în vîrstă, mai solid și mult mai priceput în mînuirea armelor, Edward își îndreptă umerii și trase adînc aer în piept. În ochii Glorianei părea acum mai înalt și mai voinic.

– Poate ar trebui să-ți dovedesc și ție, ca și „tîrfelor, fecioarelor și slujnicilor”, cum vulgar te-ai exprimat, că sînt într-adevăr bărbat.

O clipă timpul parcă se opri în loc, sau poate numai în inima Glorianei. Tăcerea deveni apăsătoare. Dacă Edward îl provoca la duel, urmările erau previzibile, iar Gloriana și-ar fi dat viața ca să împiedice dezastrul. Deși nu îl iubea pe mezinul

familiei St. Gregory așa cum dorea acesta, ținea foarte mult la el. Îi aruncă lui Dane o privire imploratoare.

– Nu, zise Dane, în cele din urmă, întâlnind privirea înflăcărată a fratelui său. Mie nu trebuie să-mi dovedești nimic, Edward. Nu îmi cer iertare că am ripostat fiindcă vrei să pui mîna pe soția mea, dar îți dau dreptate într-o singură privință: onoarea mea este în joc dacă nu mă hotărâsc pe cine aleg, între Mariette și Gloriana.

Edward nu mai spuse nimic. Își dominase adversarul. În ce o privea, Gloriana era încă tulburată de vorbele lui Kenbrook. Ce mai avea de ales din moment ce căsătoria cu Mariette era un lucru deja stabilit? Deși impertinența și tonul lui vehement o îngroziseră, o fărîmă de speranță îi încălzi sufletul. Își duse mîna la inimă, acolo unde adunase cele mai frumoase visuri.

Sir Edward, ai cărui adversari și admiratori se adunaseră pe terenul de întreceri, își luă șaua cea nouă de pe bancă și îi aruncă Glorianei o privire peste umăr. Nu era nevoie să o întrebe dacă vrea să rămînă. Ei doi se înțelegeau din priviri.

– Vin și eu în cîteva minute, spuse ea.

Dane se dădu înapoi, făcîndu-i loc lui Edward să iasă pe poartă.

– Cred că mi-ar fi ținut piept cu orice armă aș fi ales, cugetă el întorcîndu-se spre Gloriana.

Ea se așezase pe banca de marmură, copleșită de surprizele de care avusese parte într-un răstimp atît de scurt.

– Nu ți-aș fi iertat-o vreodată, spuse ea.

– Îl iubești?

– Mult de tot, zise ea, zîmbind, dar nu așa cum îți închipui tu.

– Uneori mă gîndesc că ar fi mai potrivit pentru Mariette decît mine, mărturisi Kenbrook, surprinzînd-o din nou, dar ea nu se lăsă amăgită. Știindu-l flușturistic și foarte posesiv, era posibil să nu fi vorbit serios.

– Tot ce se poate, spuse precaută, lăsînd ochii în jos pentru a nu-i citi în priviri gîndurile necuviincioase.

Kenbrook stătea cu un picior ridicat pe bancă și cu brațele sprijinite de genunchi. Gloriana îl simțea că zîmbește, așa cum simțea căldura soarelui și briza ce bătea dinspre lac și nu fu deloc mirată cînd ridicîndu-și privirea se convinse că așa era.

– Nu credeam să aud asemenea cuvinte rostite de buzele tale, milady, o tăchină el.

Gloriana se ridică, tulburată de apropierea lui Kenbrook, într-un mod pe care nu-l înțelegea.

– Mai ai ceva de spus? îl întrebă distantă. Deși nu-mi surîde perspectiva de a-l urmări pe Edward cum se luptă cu lancea, sînt așteptată să asist la întrecere. Festivitățile barbare vor începe dintr-o clipă în alta, dacă nu cumva s-a și dat semnalul de începere.

Kenbrook se întinse și închise poarta, nelăsînd-o să treacă și Gloriana se trezi lipită de ea, prinsă în capcana brațelor lui.

– Da. Aș mai vrea să-ți spun ceva, Lady Kenbrook. Anume că, în afară de mine, în viața ta nu vei săruta un alt bărbat.

Gura lui era foarte aproape de a ei și Gloriana începu să tremure la gândul că ar putea-o atinge.

– Pretențiile tale sînt exagerate, protestă ea, deși se simțea tulburată. N-am să le accept decît dacă și tu promiți același lucru.

Kenbrook chicoti.

– Foarte bine, promit să nu sărut bărbații. În clipa următoare îi captură gura, la început cu blîndețe, apoi cu o patimă crescîndă, care Glorianeii îi înmuie picioarele. Inima îi bătea cu putere în piept, o durea pîntecele și sîinii i se întăriră.

Iar el o mistuia în continuare cu buzele și limba, întipărindu-și ființa în adîncul sufletului ei.

Cînd îi dădu drumul, Gloriana se rezemă amețită de poartă, gîfîind.

Kenbrook o privi vădit surprins și îi trasă conturul feței îmbujorate cu vîrfurile degetului.

– Să mă ierte Dumnezeu, spuse el cu voce scăzută și răgușită. Sînt un ticălos.

Capitolul 6

Toată după-amiaza aceea lungă și bogată în jocuri și simulări de de lupte – în timpul cărora toți cei prezenți, spectatori și cavaleri, aflați pe teren, asudaseră – Gareth își ținu permanent sub observație fratele rătăcitor și pe frumoasa fată care stătuse tot timpul lângă el. Gloriana părea schimbată, ca și cum ani de zile își ținuse ascunsă adevărata splendoare, așteptând întoarcerea triumfală a lui Kenbrook.

Se părea că cei doi ajunseseră la o înțelegere și în acel moment erau absorbiți de întrecerile de pe teren, discutând cu înflăcărare, de parcă ar fi fost singuri pe lume. Speranța cea mai fierbinte a lui Gareth era ca ei să se împace și să rămână împreună ca soț și soție.

Din păcate, știindu-l pe Hadleigh ca fiind un bărbat pragmatic, Gareth era convins că armistițiul lor era de scurtă durată și că îl încheiaseră influențați fiind de importanța și emoțiile acelei zile. De îndată ce viața își va relua cursul normal și avînd-o în preajmă pe Mariette, micuța

franțuzoaică, ce complica și mai mult situația cu prezența ei, Gloriana și Dane se vor certa din nou.

Cînd sunetul trompetei dădu semnalul încetării întrecerilor, Gareth își scoase batista din tunică și își șterse fața transpirată. Deși ținea deopotrivă de mult la Gloriana și Dane, motivele pentru care dorea ca cei doi să se împace nu erau numai de ordin sentimental. Dacă Kenbrook desfăcea căsătoria, el ar fi pierdut mare parte din profiturile aduse de negoțul pe mare, încă înfloritor, de care se ocupase odinioară tatăl Glorianei. Pămînturile, proprietățile și corăbiile ar fi intrat sub controlul exclusiv al ei. Îndrumată de proprii săi vecini, Hadleigh și Kenbrook ar fi pierdut orice drept asupra lor.

Gareth își șterse ceafa și mormăi o înjurătură. Nu va permite să se întîmple așa ceva. Va trebui să acționeze drastic deși nu-i plăcea deloc să se amestece în treburile celor doi.

Îi făcu un semn celui mai de încredere dintre oamenii săi și în șoaptă îi dădu ordinele ce trebuiau îndeplinite.

Cavalerii ridicaseră nori de praf dovedindu-și iscusința pe terenul de întreceri și Gloriana, ca toți ceilalți de altfel, era murdară din cap pînă în picioare. Avea de gînd să se strecoare în camera ei, să se spele și să-și schimbe rochia pentru slujba de seară, cînd Edward și ceilalți cavaleri își vor închina săbiile noi și strălucitoare în fața Domnului, ceremonie ce va avea loc înaintea cinei și a petrecerii de după aceea.

Dane, care întreaga după-amiază se purtase foarte atent cu ea, o conduse pînă în sala cea mare. De cînd o sărutase lîngă poarta din curte, în relația lor intervenise ceva nou, dar Glorianei îi era teamă să-și facă iluzii doar după cîteva ore de fericire. Mai era Mariette și perspectiva sumbră a unei vieți petrecută după zidurile unei mănăstiri.

La despărțire, Kenbrook o prinse de bărbie.

– Tot cu capul descoperit umbli după ce ieși de la slujbă?

Gloriana simți un val de căldură năvălindu-i în obraji și un gol în suflet. Scutură din cap.

– Nu, stăpîne, răspunse, fără ironie.

Satisfăcut, el îi dădu drumul și se îndepărtă repede.

Judith îi adusese în cameră un lighean și Gloriana se spală din cap pînă în picioare cu apă caldută, apoi, stînd pe banca din curtică își perie părul, iar slujnica scoase afară ligheanul și îl deșertă lîngă zid.

Adierea vîntului purta cu ea acordurile vesele ale muzicii cîntate de menestrelî.

– Am fost atît de mîndră de stăpînul Edward, mărturisi Judith. Și ea era plină de praf, fiindcă în afară de servitorii de la bucătărie, ocupați cu pregătirea unei cine fastuoase, tuturor celorlalți li se permisesse să asiste la întreceri. Știți, și-a cîștigat o admiratoare în fata aceea, franțuzoaica pe care a adus-o acasă soțul dumneavoastră.

Gloriana se simțea puțin vinovată că nu remarcase absența Mariettei de la festivități.

– Vrei să știi ceva, Judith? De cînd a sosit la Hadleigh Castle, biata fată a stat aproape tot timpul în camera ei.

Judith dădu din cap, nerăbdătoare să-i împărtășească puținele informații pe care le aflase.

– Așa e, milady, aveți dreptate, dar camera domnișoarei are un balcon de unde a urmărit întrecerile.

Deși o plăcea sincer pe Mariette, Gloriana era vădit iritată.

– Mademoiselle îl urmărea, probabil, pe Kenbrook, nu pe fratele său, zise ea, disprețuitor, ridicîndu-se să intre în cameră și să se îmbrace într-o rochie verde, în care îi stătea foarte bine.

Judith se grăbi să o ajungă din urmă, cu ligheanul în mîină.

– Oh, nu, milady. Nu avea ochi decît pentru Sir Edward. Sora mea, Meg, care a rămas să se ocupe de ea fiindcă pe Fabrienne o durea capul, a văzut totul.

Era foarte adevărat că Edward voia să facă impresie, mai ales acum, de cînd devenise cavaler și pe Gloriana n-ar fi trebuit să o surprindă faptul că Mariette îl găsea atrăgător. Mai auzise ea de asemenea pasiuni trecătoare.

Cu toate acestea vestea o surprinse.

Kenbrook nu era singurul bărbat din lume chipeș și dorit de femei, își aminti ea și zîmbind, murmură ceva în șoaptă și începu să se îmbrace. Dacă Edward i-ar da atenție micuței franțuzoaice...

– Acum pot pleca, milady? o trezi Judith din plăcuta reverie. Servitorii vor petrece și ei în seara asta.

– Du-te, îi răspunse Gloriana, zîmbind din nou.

Rămasă singură, își strînse părul într-o coadă în care împleti panglici verzi și aurii cumpărate din iarmaroc. După ce își răsuci coada la spate își puse pe umeri o pelerină de un verde crud. În timp ce arunca o ultimă privire în oglinda din argint, clopotele începură să bată chemînd la slujba de seară.

Cum era de așteptat, capela era plină. Edward și tovarășii săi stăteau pe banca de la picioarele altarului, strălucind în noile veșminte purpurii cu auriu. În primul rînd de bănci stăteau Gareth cu lady Elaina și Dane, singur. Servitorii se îngheșuiau în spate, spre ușă. Gloriana ezită să înainteze pînă ce Kenbrook o zări, în sfîrșit.

Zîmbetul lui fu ca o invitație și Gloriana se apropie să-și ocupe locul lîngă soțul său. Dane se curățise și el de praf și își schimbase hainele murdare cu o cămașă, tunică și pantaloni din lînă de un cenușiu deschis cu negru.

Înainte să se așeze, Gloriana se aplecă să sărute obrazii palizi ai Elainei. Gareth părea abătut și o salută scurt din cap, apoi își mută privirea în altă parte. Edward întoarse capul și îi zîmbi triumfător.

Cînd se așeză lîngă Dane, îl simți ușor încordat.

– Țînc flusturatic, mormăi el.

Gloriana își reținu un zîmbet.

– Lasă-l în pace, îşi dojeni soţul. Ne aflăm în casa Domnului, continuă, privind cu alţi ochi capela simplă, dar spaţioasă. Aici s-a încheiat căsătoria noastră, nu-i așa?

– Bănuiesc. Eu eram în drum spre Italia când s-au făcut jurămintele maritale, iar tu erai o copilă şi te aflai la Londra.

Dintr-o dată ea îşi aminti când intrase pentru prima oară în acea capelă cu Edwenna, care se rugase ca nimeni să nu afle secretul lor şi al Elainei – acela că Gloriana fusese, cândva, Megan. Venise dintr-o altă lume, părăsită de părinţii săi, unul american, celălalt englez, oameni bogaţi şi fără scrupule.

– Gloriana! Vocea îngrijorată a lui Dane îi întrerupsese şirul amintirilor care ameninţau să o copleşească. Te simţi bine? Doamne fereşte, arăţi de parcă n-ai avea strop de sânge în tine!

Gloriana simţi că i se face rău. Ea, care niciodată nu leşinase, nici măcar atunci când căzuse din copac într-o după-amiază de vară şi îşi scrîntise braţul! Se întâmplase, oare, acolo, în Anglia, sau în ţara aceea, ce se întindea dincolo de mare şi care încă nu fusese descoperită?

– Gloriana! repetă Dane.

Se afla în curtea din spate a familiei Saunders şi chiar înainte să cadă din măr auzise clopoţei de vînt sunînd încet...

– Mă simt bine, şopti tulburată, în vreme ce călugărul Cradoc se aşeză în spatele altarului, gata să-şi înceapă slujba. Deşi încerca să-şi abată gândurile în altă parte, amintirile îi reveneau în

minte necruțătoare, amintiri pe care pînă atunci reușise, în mare parte, să le alunge.

Brațul și-l scrîntise în America.

Venise la Londra nu pe mare cu corabia, ci cu ceva care făcea mult zgomot și se numea avion. Avuseseră locuri la clasa întâia, iar părinții ei tot drumul băuseră cocktail-uri și se certaseră. De cînd hotărîseră să divorțeze Megan devenise o povară și fiecare dorea ca celălalt să crească „copilul”. Neajungînd la o înțelegere, o duceau în Anglia la orfelinat.

Gloriana închise ochii, cuprinsă de tristețe.

Dane o cuprinse de mijloc, vorbindu-i în șoaptă, în timp ce călugărul își continua slujba.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Kenbrook.

Dacă i-ar fi putut spune, se gîndea Gloriana, făcînd eforturi să-și revină. Mai mult decît sentimentul dureros că adevărații ei părinți o părăsiseră, o întrista faptul că nu îndrăznea să aibă încredere în Dane și nici în altcineva, de teamă că va fi considerată nebună.

Poate chiar era.

Nu. Avea hainele, pantofii, păpușa, toate ascunse în cufărul din podul casei din sat. Ele erau dovada palpabilă că existase o altă lume, dar nu putea să riște arătîndu-le cuiva. Nici chiar Cyrus, tatăl ei vitreg, nu aflase întreaga poveste. Edwenna îi spusese că era un copil părăsit, crescut pînă la cinci ani într-o mănăstire. Bărbat înțelegător, deși i se cunoșteau aventurile amoroase de pe Continent, la rugămințile Edwennei, Cyrus a acceptat-o pe Gloriana.

Negustorul nu pusese vreodată întrebări și o tratase cu afecțiunea pe care propriul ei tată nu i-o arătase. După stabilirea datei și întocmirea contractelor, toate actele fuseseră semnate și Gloriana devenise unică moștenitoare. Edwenna o crescuse cu bucurie, dragoste și căldură și căutase să îi dea o educație aleasă.

Stînd alături de Dane, se gîndea că soarta fusese blîndă cu ea aducînd-o acolo unde îi era locul.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce călugărul rostea rugăciunea în limba latină. Pe rînd, tinerii cavaleri se ridicară și își depuseră săbiile pe altar, jurînd credință Mîntuitorului.

Edward rămăsese ultimul și lumina filtrată prin vitraliile capelei St. George îl învăluia, așa cum stătea îngenuncheat, făcînd jurămîntul de credință. Cînd se ridică nu-și luă sabia să și-o pună înapoi în teacă și să se așeze din nou, cum făcuseră ceilalți ci, coborînd de la altar se îndreptă spre Gloriana și rămase în picioare în fața ei.

Nedezlipindu-și privirea de la ea se aplecă într-un genunchi și depuse la picioarele ei sabia strălucitoare.

– Mîntuitorului, apoi ție jur să-mi închin întreaga viață, să vă servesc cu credință și să vă apăr.

Se lăsă o liniște apăsătoare, urmată de comentarii aprinse. Alături de Gloriana, Dane rămase tăcut, la fel Gareth și Elaina.

Gloriana se aplecă și cuprinzînd în palme fața diafană a lui Edward, îl sărută pe frunte. Îmbujorat, el își ridică sabia, o băgă în teacă și se întoarse la locul său, lîngă ceilalți cavaleri.

La sfârșitul slujbei, Gareth se ridică primul, ca întotdeauna, și porni spre ieșire. Lady Elaina, frumoasă în rochia albastră și cu voal pe cap, îl urma la braț. În spate, călugărul Cradoc conducea cei opt cavaleri, îmbrăcați în splendidele lor veșminte. Edward ezită, vrînd, parcă, să spună ceva, apoi renunță și ieși din biserică.

Dane luă brațul Glorianei și îl puse la brațul său, conducînd-o în curte. Se aprinseseră torțele, iar acrobații și bufonii își executau numerele. În aer plutea mirosul delicios al cărnii fripte de vînat, al plăcintei cu țipar și al altor delicatese, care gîdilau nările și stomacurile celor înfometaji. Cina urma să se servească afară, la mese și tarabe, ca în iarmaroc.

În seara aceea se va dansa în curte, vor fi jocuri, se vor primi daruri și lumea se va distra ca de Paști sau ca în cele douăsprezece zile de Crăciun. Luni întregi așteptase Gloriana această petrecere, dar acum era atît de tulburată, încît nu știa dacă să rămînă sau să plece, dacă să spună ceva sau să tacă.

Kenbrook, care nu scosese o vorbă de cînd Edward făcuse jurămîntul în capelă, o ajută să se așeze pe marginea fîntînii din mijlocul curții și plecă să aducă ceva de mîncare, întorcîndu-se în cîteva minute cu plăcintă cu țipar și o cană cu vin.

– Fratele meu cel mic e un măscărici, spuse Dane, dar Gloriana nu simți ranchiună în tonul lui.

După ce gustă din delicioasa plăcintă și bău cîteva înghițituri de vin, începu să-și revină.

– Ai răbdare cu el, te rog, spuse ea încet. Petrecerea era în toi, astfel că, în mod ciudat, reușeau să discute fără să fie deranjați. Edward e tânăr, de-abia a primit titlul de cavaler și capul îi este împuiat de basme cu spiriduși, balauri și vrăjitoare. Pînă la urmă o să-i treacă.

– Probabil, încuviință Dane mormăind, urmărind-o pe Gloriana în timp ce vorbea. Nu se atinsese de mîncare, uitînd că ține în mînă o bucată de plăcintă. De fapt, nu e ceva neobișnuit ca un bărbat să iubească. Întreaga viață o singură femeie, iar cu Edward asta se poate întîmpla în ce te privește.

– Eu sper că nu, spuse Gloriana, cu durere în suflet, amintindu-și gestul din capelă și privirea lui înfocată atunci cînd îi făcuse jurămîntul.

– N-ai putea să-l iubești?

Altădată întrebarea ar fi tulburat-o, chiar ar fi înfuriat-o, dar în acele momente nu simțea decît o profundă tristețe.

– Ți-am spus deja adevărul. Nu-l pot iubi așa cum dorește el, deși, dacă ar fi să aleg, aș face-o.

Ochii lui albaștri de viking, acum blînzi, îi căutară privirea și părul blond îi străluci în lumina torțelor.

– Fiindcă iubești un alt bărbat.

– Din nefericire, rosti Gloriana, conștientă că spusese deja prea mult și pe un ton prea sincer.

Kenbrook îi atinse cu degetul buza de jos, făcînd-o să se înfioare de plăcere doar prin acel gest nevinovat.

– În seara asta, zise el zîbind, vom dansa, ne vom distra și vom discuta nimicuri. De mîine putem relua ostilitățile.

Gloriana începu să rîdă, deși se simțea ciudat de obosită și răvășită. Un gând nu îi dădea pace, acela că dacă odată fusese smulsă dintr-o lume în care existau avioane, se bea cocktail și divorțurile se pronunțau atît de ușor, era posibil ca oricînd să i se mai întîmple ceva asemănător.

– Atunci, îi spuse ea lui Dane, să facem pace măcar pînă mîine.

Lîngă soțul ei, Lady Elaina, deja obosită și tînjind după liniștea micuței chilli a mănăstirii, îi urmărea pe Gloriana și pe Dane cum dansează alături de ceilalți, la lumina tortelor.

– Ai avut o idee bună, îi spuse ea încet lui Gareth, care tocmai îi destăinuise planul său. Noaptea asta și întreaga atmosferă de aici par fermecate, dar cum îi știi, atît de încăpățînați și orgolioși, mare minune dacă nu s-or lua din nou la harță.

– Ce-am pus la cale pare riscant, îi mărturisi Gareth. Chiar periculos.

Elaina îl bătu ușor pe braț.

– Așta e, n-avem ce face. Să sperăm că eforturile îți vor fi răsplătite. Altfel, va fi un dezastru. Oftă și își lăsă preț de o clipă capul pe umărul lui. Cîndva se bucurase de îmbrățișările lui înfocate, dar de cînd boala îi întunecase mintea și devenise melancolică, se resemnase la gîndul că de toate acestea profita amanta irlandeză.

– Mă simt obosită, spuse ea. Crezi că unul sau doi din soldații tăi m-ar putea însoți acasă, la mănăstire?

Gareth îi aruncă o privire plină de tristețe și sinceră afecțiune.

– Acasă, Elaina? Și Hadleigh Castle? N-ai să te mai întorci vreodată aici?

Elaina îl privi tăcută câteva clipe, inima bățindu-i cu putere. Nu-i putea explica lucruri pe care le descoperise suferind și în scurtele momente de bucurie. Nu-i putea povesti despre Gloriana, despre lumea de dincolo de poarta din mănăstire și despre soarta ce îi aștepta pe toți.

– Nu, dragul meu, spuse cu voce blîndă. Pentru tine eu sînt pierdută, dar nu fii trist.

În ochii lui străluceau lacrimile.

– Îmi ceri imposibilul, replică Gareth, dar nu insistă. Niciodată nu o făcuse. Mai tîrziu, cînd singurătatea nopții va deveni chinuitoare, fără îndoială că se va duce la irlandeza Anabel, să-și caute consolarea pe care ea nu i-o putea oferi. Elaina le îngăduia tacit legătura amoroasă.

Gareth o duse chiar el pe cal pînă la poarta mănăstirii, care se deschise la apropierea lor. Cîndva, se gîndea ea, cu tristețe, călăriseră tot așa, dar din cu totul alte motive. Pe atunci, Gareth o ducea într-un loc ascuns din pădure unde făceau dragoste pînă la epuizare.

Înainte ca el să se dea jos de pe cal și să o ajute să coboare, Elaina îi atinse fața cu palma. Stareța aștepta în poartă cu lampa în mîină și privind spre ruinele de la Kenbrook Hall.

– Iubitul meu, șopti Elaina și îl sărută pe buze cu dragoste, dar fără pasiune. Drum bun!

Sări ușor din șa, nelăsându-l să o ajute. Unul din lucrurile pe care și le amintea era acela că pe vremuri știa foarte bine să călărească.

Gareth rămase privind tăcut cum stăreța o conduce înăuntru și cum încuie poarta. Pe drum, Elaina începu să plîngă înăbușit pentru suferința ce o provoca celor din jur și pentru tot ceea ce pierduse.

Sora Margaret mergea dusă pe gânduri.

– Ce lucru ciudat, remarcă ea, în vreme ce străbăteau curtea întunecată, luminînd drumul cu lampa. Pot jura că am zărit o lumină strălucind în turnul de la Kenbrook Hall.

Elaina nu zise nimic, fiindcă existau lucruri pe care nu le putea spune nici măcar unui prieten și sfătuitor. Auzi de dincolo de zidurile mănăstirii galopul calului ce îl purta pe Gareth înapoi acasă. El nu avea cum să bănuiască faptul că o parte din sufletul ei îi era alături și acolo avea să rămînă pe vecie.

Edward o evită pe Gloriana întreaga seară deși, din cînd în cînd îi arunca priviri înflăcărate pentru care ea îi era recunoscătoare. Nu se putea mărița cu el, asta era limpede ca lumina zilei, dar pentru nimic în lume nu-l putea face să sufere.

În cele din urmă, bărbații începură să se retragă spre cîrciuma din sat, însoțiți de cei opt tineri cavaleri și de saltimbanci, pierzîndu-se în noapte. Torțele abia mai pîlpîiau cînd Gloriana se despărți de Dane – un „noapte bună” ar fi însemnat că au

pus capăt armistițiului – și străbătu grădina întunecată îndreptându-se spre curticica ei.

Niciodată nu îi fusese frică să umble noaptea, fiindcă de mică făcuse drumul spre Hadleigh Castle și nimeni nu o atacase. Totuși, în seara aceea, pe cînd sărea un gard înalt, auzi în spate un foșnet. Crezînd că este Edward care se ținea de șotii, sau Dane, care îi declarase mai devreme război, se întoarse cu mîinile în șolduri scrutînd întunericul.

– Oricine ai fi, pleacă imediat de aici, se răsti ea.

Imediat simți un braț prinzînd-o de mijloc și o palmă acoperindu-i gura.

– Nu-ți fie teamă, milady, șopti o voce, care i se păru cunoscută. Pe sufletul meu că nu vreau să vă fac nimic rău.

În loc să se liniștească, Gloriana, dimpotrivă, începu să geamă și să se zbată. În zadar, însă. Atacatorul era puternic ca un taur și dacă nu s-ar fi ținut de cuvînt, nici n-ar fi avut cum să i se împotrivească.

Deși nu avea sorți de izbîndă nu se lăsă, luptîndu-se în continuare. Agresorul trase o sudalmă și o strînse mai tare. Din umbră mai apărură cîțiva bărbați necunoscuți să-i dea o mîină de ajutor celui care o prinsese. În cîteva clipe se trezi strînsă fedeleş de mîini și de picioare și legată la gură și la ochi.

Intră în panică și aștepta un miracol, rugîndu-se în gînd să apară Dane, ori Edward sau Gareth – oricine ar fi putut-o salva. Fu pusă într-o căruță, nu cu brutalitate, ci cu multă grijă și acoperită cu un

strat de paie care o gîdilau la nas, împiedicînd-o să respire.

Era din ce în ce mai îngrijorată, dar se străduia să rămîină cît mai calmă. Trebuia să aibă mintea limpede și să gîndească. O fi fost vorba de vreo farsă sau de vreun ritual de inițiere puse la cale de Edward și prietenii lui? Nu, nu putea fi asta. El nu ar fi permis o asemenea barbarie.

În cazul în care știa ce se întîmplă, firește.

Simți un fior pe șira spinării cînd își aminti poveștile de groază spuse în noapțile de iarnă de servitori în fața focului. Răpitorul ei putea fi Merrymont, dușmanul de moarte al neamului St. Gregory, sau un bandit care avea să o vîndă ca pe un lucru de mare preț, după care va fi urcată pe o corabie pentru a-și sfîrși zilele departe de Anglia, în haremul vreunui sultan.

Făcu eforturi să nu se mai gîndească la asta. Căruța hurducăia prin gropi, ceea ce însemna că nu se îndreptau spre podul suspendat. Nu, oamenii o luaseră în direcția lacului; auzea clipocitul apei și-i simțea în nări mirosul plăcut. Era convinsă că se îndreptau spre Kenbrook Hall.

Dacă n-ar fi fost legată atît de strîns ar fi sărit cît colo. Kenbrook Hall era reședința lui Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook! Trebuia să se fi gîndit la asta, își spunea indignată. Atenția cu care o tratase, începînd cu sărutul din poartă și pînă la ultimul dans, făcuseră parte dintr-un plan bine ticluit. Se așteptase ca ostilitățile să fie reluate în dimineața următoare, dar în nici un caz în felul acela.

Aproape că se sufoca de furie.

Kenbrook va plăti pentru fapta lui cu vîrf și îndeșat. Gloriana jură răzbunare pe moaștele sfîntului Andrei încastrate pe sabia de ceremonii a lui Gareth, pe toți îngerii din ceruri și demonii din iad.

I se păru că trecuseră ore pînă ajunseră la ruinele conacului părăsit și, probabil, așa era, fiindcă oamenii lui Kenbrook erau, desigur, prea șmecheri ca să atragă atenția asupra lor, făcînd vreo imprudență. Era întuneric beznă și luna se ascunse în nori tocmai cînd intrară în curte și Gloriana fu ridicată din patul de paie și dezlegată la ochi.

Tot nu-i putea recunoaște pe oamenii care o răpiseră, dar asta nu mai conta. Știa în slujba cui erau. Fără discuție că mercenarilor lui Kenbrook le plăceau asemenea antrenamente nocturne.

Gloriana fu purtată în brațe, ca un copil, prin curtea pietruită pînă înăuntru conacului și urcată pe scări. Cunoștea locul foarte bine, fiindcă după ce se mutase la Hadleigh Castle, deseori venea acolo să se joace cu Edward. El era regele Arthur și ea lady Guinevere.

Deși amintirile o mai liniștiseră puțin, asta nu însemna că se dăduse bătută. Căutase să-și reîmprospăteze forțele și să rămîină cu simțurile treze pentru a scăpa de Kenbrook și de intențiile lui de a se descotorosi de ea.

După ce urcară lungul șir de trepte, în fața lor se deschise, scîrțîind din balamale, o ușă mare, dublă. Gloriana clipi buimăcită. Camera era puternic luminată.

– Lăsați-o jos cu grijă, brutelor, că de nu, am să vă biciuiesc pînă am să vă rup oasele!

Gloriana simți cum i se oprește inima în piept; vocea aceea care dăduse ordinul nu era a lui Kenbrook, ci a lui Gareth.

Rămase cu ochii măriți de uimire ațintiți asupra cumnătului său, nemișcată pe scaunul pe care fusese așezată ca o icoană prețioasă și fragilă. Încă legată la gură nu putea vorbi, lucru foarte înțelept. Cuvintele care îi veneau în minte nu erau demne să fie rostite de buzele unei doamne.

– Acum, plecați de aici, zise Gareth, plimbîndu-se de colo-colo. Încăperea, care pînă în urmă cu cîteva clipe părăsise atît de luminoasă, acum era aproape în întuneric.

Soldații ieșiră.

– Martor mi-e Dumnezeu, spuse Gareth pe un ton morocănos, că n-am de gînd să-ți fac nici un rău. N-am avut de ales. Se apropie de ea și îi desfăcu legăturile cu grijă.

Se simțea prea amorțită ca să se poată mișca și prea uimită să poată țipa, sau măcar să ceară explicații. Fusese atît de pornită împotriva lui Kenbrook, încît atunci cînd în locul lui îl văzuse pe Gareth nu mai știuse ce să facă. Păzitorul ei. Tutorele ei, fratele ei, speranța ei.

Trădătorul ei.

El ieși din raza de lumină a lămpii și în cîteva clipe se întoarse cu o cană plină cu vin.

Gloriana o luă cu mîna tremurînd și bău.

– De ce ai făcut-o? șopti într-un târziu. Era zgribulită și frîntă de oboseală, dar nu-i mai era teamă.

– O vreme ai să rămîi aici, zise Gareth cu voce blîndă, trăgîndu-și un scăunel și așezîndu-se. Nu mult. Gloriana, se grăbi să adauge cînd ea încercă să protesteze. Nu-ți va lipsi nimic, îți promit.

– Nimic în afară de libertate. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Gareth arăta de parcă i-ar fi venit și lui să plîngă, lucru ciudat, fiindcă nu era o fire slabă. Pîna și Merrymont, dușmanul său, ar fi recunoscut acest lucru fără ezitare.

– Te rog să mă crezi că motivul este foarte serios, Gloriana.

– Cum să te cred, după tot ce-ai făcut?

El oftă și se ridică de pe scăunel, susținîndu-i privirea.

– Știu că ai s-o faci, pentru că în sinea ta recunoști că nu ai alt prieten mai devotat decît Gareth St. Gregory.

Acesta era adevărul, deși nu ar fi vrut să recunoască. Presimțea ceva și asta o înfurie și mai mult.

– Stai să vezi ce-o să spună Lady Elaina cînd o să audă.

– Lady Elaina cunoaște planul și a fost de acord, răspunse Gareth apoi, lucru de necrezut, străbătu camera slab luminată, zăngănind din pinteni și bătu la ușă. Aceasta se deschise scîrțîind. Noapte bună, Gloriana, spuse și ieși, închizînd-o în celula ei.

În timp ce își freca încheieturile amorțite se străduia să priceapă cum era posibil ca cele două

ființe în care avea cea mai mare încredere să conspire la răpirea și întemnițarea ei. Dar mult mai chinuitor era gândul că neprimind nici un fel de explicație nu știa la ce să se aștepte.

După ce termină de băut vinul din cană și își mai reveni, Gloriana luă lampa și începu să cerceteze încăperea. Era spațioasă cât o treime din sala cea mare de la Hadleigh și pe fiecare din cei patru pereți se aflau câte o fereastră.

Pe cea dinspre nord văzu în depărtare Hadleigh Castle și luciul lacului. Așeză lampa pe pervaz și își duse palmele la gură.

– Ajutor! strigă, deși știa foarte bine că totul era zadarnic.

Un trecător ar fi crezut că audă un spirit bîntuind vechiul conac și ar fi rupt-o la sănătoasa, îngrozit. Singura ei speranță era Edward care, negăsind-o a doua zi dimineață, să înceapă să o caute acolo unde petrecuseră atîtea clipe fericite.

Se făcuse deja tîrziu cînd Gloriana auzi zgomot pe scări și pe cineva mormăind.

– Dumnezeuule, dar știu că e greu ca un cal de povară.

– Ai grijă să nu-l lovești, bombăni un altul.

– Tu, care i-ai spart capul cu piatra bietului om, vorbești! replică un al treilea.

Cînd ușa se deschise brusc, Gloriana care tocmai stătea lipită de ea trăgînd cu urechea, alunecă și căzu, dar imediat fu ridicată în picioare. Ceilalți doi își tîrîră înăuntru povara, care nu era altul decît Kenbrook, în stare de inconștientă și îl așezară, ușor, cu fața în sus.

– Dane! murmură ea mai îngrijorată ca niciodată.

– Mîine va fi zdravăn, sănătos, spuse, din umbră, unul din oamenii lui Gareth, apoi cei trei ieșiră, zăvorînd ușa în urma lor.

Rămași singuri, Gloriana îi atinse ușor umărul.

– Dane!

– Capul meu! gemu el, încercînd să se ridice.

– Stai acolo liniștit, îi porunci Gloriana, sărind în picioare și luînd lampa de pe masă unde o lăsase ceva mai devreme. Am să aduc niște apă și o cîrpă.

Le descoperise atunci cînd văzuse și mîncarea, vinul, lemnele de foc, manuscrisele, tabla de șah cu figurine din fildeș și onix și patul dublu, dovada cea mai grăitoare a intențiilor lui Gareth.

Neluînd-o în seamă, Kenbrook se ridică, dar nu reuși să se țină pe picioare.

– Ce dracu'...!

Gloriana îngenunche lîngă el să îi curețe rana de la ceafă.

– Te-ai întors la Kenbrook Hall, stăpîne, zise ea pe un ton sec, iar diavolul nu are nici o legătură cu asta.

Capitolul 7

– Dacă nu diavolul, atunci cine mi-a făcut-o? întrebă Dane, gemînd atunci cînd Gloriana îi atinse rana cu cîrpa umedă.

Gloriana nu avusese timp să se gîndească la asta și, deși era furioasă pe Gareth și nerăbdătoare să scape de acolo, nu îi venea să creadă că Dane putea fi într-atît de viclean. Tocmai se pregătea să inventeze ceva cînd Kenbrook își dădu singur răspunsul.

– Cine altul decît blestematul de frate-meu, mormăi el, dîndu-i mîna la o parte și ridicîndu-se cu greu în picioare.

Gloriana se sculă și ea punînd deoparte vasul cu apă și cîrpa.

– De ce să ne fi făcut una ca asta? întrebă ea, prefăcîndu-se că nu știe nimic. Hadleigh s-a purtat întotdeauna frumos cu mine și...

Clătinîndu-se pe picioare, Dane se prinse cu mîinile de speteaza unui scaun și se îndreptă de spate.

– Am să-i smulg dinții din gură, urechile și părul...

Dezamăgită, Gloriana îl așteptă să termine cu amenințările.

– Bănuiesc că vrea să ne omorîm între noi, remarcă ea, nemaîntrezărind nici o speranță.

Dane rîse cu amărăciune și căzu pe scaun gemînd.

– Să ne omorîm? repetă el cu o umbră de ironie în voce. Hai, Gloriana, pune-ți creierul la treabă. Nu degeaba ai învățat atîta carte. Hadleigh vrea să ne împerechem ca doi șoareci prinși în cușcă și astfel căsătoria să nu mai poată fi desfăcută.

Slavă Domnului că lumina slabă din încăpere nu lăsa să i se vadă zîmbetul. Deși nu era de acord cu metodele samavolnice ale lui Gareth, de această dată nu-l putea dezaproba pentru ce pusese la cale. De cînd o sărutase în curte începuse să simtă pentru soțul său mai mult decît admirație și respectul cuvenit.

– Oh! exclamă ea, din umbră.

– Asta-i tot ce ai de spus? Ai fost răpită, dar nu fiindcă Gareth ar crede că facem o pereche potrivită. Nu, Gloriana. E vorba de moștenirea ta. O mare parte din ea îi revine lui Gareth. Dacă planul lui eșuează, s-a lins pe bot.

Gloriana încremeni. Desigur, cunoștea condițiile contractului, știa că în numele ei fuseseră investiți și reinvestiți o grămadă de bani. Întotdeauna crezuse că Gareth nutrea pentru ea o afecțiune sinceră și noua ipostază în care îl vedea acum o răvășise de-a binelea.

– Nu, șopti ea, chiar dacă în sinea ei îi dădea dreptate lui Kenbrook.

Dane continuă neîndurător.

– Ca tutore, lui Hadleigh i-a revenit o parte din profituri, deși ești măritată cu mine. Aceleași drepturi le-ar fi avut și dacă ai fi rămas văduvă. Numai în cazul unui divorț ar pierde totul.

Gloriana își duse mîna la gură și se întoarse cu spatele.

– Cunoșteai dispozițiile lăsate de tatăl tău, nu-i așa?

– Da, le știam, confirmă ea, abia reușind să vorbească. Era singură pe lume, la fel de singură ca micuța Megan. Nu-l mai avea decît pe Edward. Locul ei în familia St. Gregory nu fusese decît o frumoasă iluzie.

Scaunul scîrții cînd Dane se ridică. Îi simți apropiindu-se, apoi îi simți palmele pe umerii care îi tremurau.

– Gloriana... șopti el abătut.

Ea plîngea. Ea care jurase să nu dea frîu liber lacrimilor în prezența lui Kenbrook.

– Dă-mi pace, suspină ea.

Kenbrook o întoarse cu fața spre el și o trase la pieptul său cu un gest afectuos, primejdios de tandru.

– Scuză-mă că am fost atît de direct. Gareth ține sincer la tine, te asigur. Chiar dacă n-ar fi fost vorba de bani, tot ar fi vrut să fim împreună pentru totdeauna și ar fi urzit acest plan.

Gloriana își așeză palma pe pieptul lui. Dorea nespuse de mult să-i împărtășească lui Dane secretul ei, dar nu îndrăznea.

– Și acum, ce facem?

Dane îi mîngîie părul, care i se desfăcuse din coadă în timp ce se lupta cu răpitorii și în care i se prinseseră fire de paie cît mersese cu căruța.

– Din turn nu avem cum scăpa. Trebuie să ne resemnăm sperînd că Gareth se va răzgîndi în cele din urmă. Sau...

Gloriana se înfioră și simți că se sufocă. Se îndepărtă privindu-l cu ochii măriți, dar nu putu scoate nici un sunet.

– Sau, continuă Dane, nepăsător, consumăm căsătoria, în care caz Gareth ne va elibera de aici. Neputînd citi clar expresia de pe figura ei, adăugă rînjind pervers. N-ai teamă, va fi cît se poate de plăcut. Nu sînt o brută care siluiește femeile.

Gloriana simți cum i se moaie mîinile și picioarele și fu inundată de un val de căldură care îi cuprinse tot corpul.

– Și Gareth cum o să știe că noi... că tu...? Făcu o pauză, străduindu-se să se comporte cît mai demn cu putință. Ce-ar fi să-l mințim?

Kenbrook oftă.

– Va pretinde să i se arate dovada, spuse el încet.

– Ce dovadă? Gloriana era îngrozită.

– Așternuturile de pe pat, îi explică el.

Ea închise ochii.

– Asta e o barbarie.

– Și totuși, avem noroc că frate-meu nu ne-a obligat să o facem în prezența martorilor. Așa se obișnuiește în cazul căsătoriilor în care sînt în joc titluri, aur și proprietăți.

Gloriana știa că nu minte, fiindcă auzise și ea asemenea lucruri. Femeilor nobile, de pildă, li se cerea să-și aducă copiii în fața autorităților, ca nu cumva nou-născutul să fie schimbat cu un altul și astfel să uzurpeze dreptul cîștigat prin naștere de moștenitorul legal.

– Și Gareth chiar ne va ține aici pînă...?

– Asta e părerea mea, răspunse Kenbrook, părăind resemnat, dar și nervos. Rana de la cap era adîncă, era palid și avea hainele mînjite de sînge. Dacă s-a pretat la așa ceva pentru a-și atinge scopul, mă îndoiesc că va da înapoi tocmai acum.

– Poate că Edward va afla ce s-a întîmplat și va veni să ne salveze.

Kenbrook rîse malițios.

– Tot ce se poate ca Sir Edward să încerce acest lucru, mă refer, mai ales la *tine*, dar Gareth e un luptător încercat și nu-i va fi greu să pună la pămînt un începător în mînuirea armelor.

Gloriana își apăsă tîmplele cu vîrfurile degetelor.

– N-aș suporta ca Edward să fie rănit sau ucis din cauza mea.

– Edward n-ar păți nimic, milady, o asigură Kenbrook, pe un ton vesel. În nici un caz, Gareth nu ar ridica vreodată sabia asupra băiatului și nici nu și-ar pune oameni s-o facă. Acum, întinde-te, te rog, în pat și odihnește-te. Cu mine ești în deplină siguranță.

Ea încuviință; n-avea rost să rămână trează tot restul nopții, plîngîndu-și de milă. La lumina zilei, poate va vedea altfel lucrurile.

– Vom dormi în același pat, spuse ea descumpănită. Nu-ți pot pretinde să te culci pe jos sau în capul oaselor, pe un scaun.

Kenbrook zîmbi.

– Nici n-aveam de gînd să dorm altundeva decît lîngă tine, milady.

Gloriana își frînse degetele și își mușcă buza de jos. Ani de-a rîndul visase reîntoarcerea soțului, dornică să descopere, în sfîrșit, misterul dragostei. Era o fire pasionată, senzuală, dar acum, dintr-odată, deși Kenbrook îi promisese că nu se va atinge de ea, se simțea extrem de rușinată la gîndul că avea să doarmă lîngă el.

– Eu înainte de culcare îmi fac întotdeauna rugăciunea, spuse ea, dar imediat se simți stînjinită.

Fața lui Kenbrook se destinse într-un zîmbet larg și întinse brațele în lături.

– Te rog. Nu-ți pune în pericol din cauza mea sufletul nemuritor.

Gloriana îl privi nedumerită apoi se duse și îngenunche lîngă pat. În gînd se rugă fierbinte Sfintei Fecioare să îi dea înțelepciune și virtute, în primul rînd, apoi dădu la o parte cuvertura grea de catifea, își descălță pantofii și intră în pat îmbrăcată.

Kenbrook se așeză la celălalt capăt al patului și se apucă să-și scoată cizmele icnind și gîfîind din greu. Gloriana încremenise, cu ochii larg deschiși,

deși își simțea pleoapele grele ca plumbul. Trupul ei avea nevoie de odihnă, dar pulsa de dorință să se supună, cu nerăbdarea șovăielnică a soției-fecioare.

Dane se băgă în pat lângă ea, făcînd să zbîrnîie sub greutatea trupului frînghiile patului și deși distanța dintre ei era destul de mare, Gloriana simți cînd își scoase pantalonii și cămașa.

– Dormi, Gloriana, îi porunci el, fără să-i poată vedea în întuneric panica din priviri. Dacă va trebui să mă culc cu tine, asta se va întîmpla la lumina zilei. A face dragoste este o artă, nu o știință, iar atunci cînd mîngîi o femeie îmi place să o văd cum reacționează.

Vorbele lui o înfierbîntară, dar nu de furie. Ar fi trebuit să tacă, dar îi mărturisii în șoaptă.

– Am auzit femeii plîngîndu-se de asta.

Dane gemu.

– Dacă aș ceda vreodată farmecelor tale și diabolicului complot pus la cale de fratele meu, îți garantez că nu vei avea de ce te plînge, cel puțin nu de durere.

Gloriana simți că îi iau foc obrajii. Poate că întunericul ce o învăluia îi dădea curajul de a vorbi în felul acela, își spuse ea.

– Și... și rolul meu care ar fi?

Kenbrook izbucni într-un hohot de rîs gros, iar ea îl simți cum se întoarce pe o parte. *Era, oare, gol?* se întrebă ea. Dacă măcar ar îndrăzni să întindă mîna și să-l atingă.

– Rolul tău, răspunse el vesel, ar fi să mă primești în tine.

În mintea ei începu să se facă lumină. Simți căldură și o durere vie în acea parte a corpului menită să-l primească înăuntrul ei.

– Și... și m-ar durea?

El întinse mîna și o trase ușor de păr.

– Prima dată, poate, spuse cu blîndețe. Tonul lui nu era nici ironic, nici amuzat, iar Gloriana îi fu recunoscătoare. Desigur, te-aș pregăti înainte și totul ar fi foarte plăcut.

Gloriana rămase tăcută timp îndelungat, apoi îi spuse cu voce pierdută.

– Aș fi curioasă.

– Îmi ceri să te excit, Gloriana?

Ea înghiți în sec.

– Ai face-o? Dacă *te-aș ruga*, vreau să spun.

El rîse.

– Oh, da. Lui Gareth nu i se va împlini dorința în noaptea asta, dar sînt nerăbdător să te învăț anumite părți ale ritualului.

Gloriana începu să tremure. Ori Sfînta Fecioară nu îi auzise ruga, ori era mai păcătoasă decît crezuse.

– Cred că mi-ar plăcea să aflu.

– Atunci, ridică-te, spuse Dane, și scoate-ți rochia asta îngrozitoare. Corpul femeii este un instrument de mare finețe, care atîns de mîinile bărbatului vibrează, executînd cea mai dulce melodie din cîte există.

Gloriana simți un fior plăcut și, făcînd așa cum i se ceruse, se ridică și își dădu jos rochia și cămașa. Se aștepta ca Dane să rămîna întins în

pat, dar el se ridică și aprinse și cealaltă lampă de pe masă, făcînd lumină în cameră.

Gloriana rămase încremenită lîngă pat, complet goală.

– Nu m-am gîndit la lămpi, șopti ea.

– Vreau să te văd, zise Kenbrook, cu voce calmă și el aproape gol, doar într-o pereche de pantaloni scurți și bufanți. Vreau să știu dacă mîngîierile mele îți oferă plăcerea pe care încerc să ți-o provoc.

Simțînd că se clatină pe picioare, ea se prinse cu mîinile de tăblia sculptată a patului.

– Vino aici, spuse Dane.

Gloriana ezită o clipă, apoi se îndreaptă încet spre el, chiar în bătaia luminii. El îi privea insistent trupul feciorelnic.

– Ești neobișnuit de frumoasă, îi zise cu voce scăzută.

Ea își aminti sărutul lui și toate simțurile i se treziră. Dacă nu s-ar fi gîndit la asta, poate nu l-ar fi dorit atît de mult.

– N-ai să te culci cu mine?

Dane scutură din cap.

– Nu. Dar am să-ți ofer o mică parte din plăcerile dragostei.

– Nu e cinstit ca eu să fiu goală și tu îmbrăcat, se trezi ea spunînd.

Fără să mai zăbovească, Dane își desfăcu șiretul pantalonilor și îi lăsă să cadă pe podea. Era, vizibil, foarte excitat.

Gloriana își ținu respirația.

– Nu știu cum... cum am să reușesc.

Dane rîse scurt și se apropie, punîndu-și palmele pe umerii ei frumoși.

– De asta nu trebuie să-ți faci griji, cînd și dacă se va întîmpla vreodată, te vei acomoda foarte repede cu mine. Mama Natură s-a gîndit la toate.

În clipa aceea Gloriana ar fi vrut să dispară din locul acela.

– Ai să mă săruți?

– Firește, zise Kenbrook, privindu-i nu gura, ci sîinii mici și tari cu sfîrcurile întărite, pe care îi cuprinse cu grijă în palme, ca pe niște fragile lucruri de preț.

Gloriana trase adînc aer în piept, fiindcă nicio dată nu-și imaginase plăcerea pe care o putea provoca doar o simplă atingere.

– Dar numai la început, spuse Kenbrook, frecîndu-i sfîrcurile între degete, apoi cu podul palmei.

Gloriana se înfioră și dînd capul pe spate și închizînd ochii se lăsă pătrunsă de ciudata și puternica plăcere pe care mîngîierile lui i-o stîrneau în tot trupul.

El îi strînse sîinii în palme, posesiv dar cu blîndețe, făcînd-o să se gîndească la comparația lui de mai devreme, între un instrument muzical de mare finețe și corpul femeii. Al ei vibra sub atingerea degetelor lui și Gloriana începu să respire din ce în ce mai repede și să geamă de plăcere.

Kenbrook își înclină capul și îi captură buzele, dar Gloriana nu deschise ochii și nici nu făcu efortul de a-i înapoia sărutul. Era prea amețită, prea uimită de noile senzații ce se deșteptau în ea.

La început el o sărută ușor, apoi apăsă, de această dată prinzându-i șoldurile în palme. Sîinii ei, dornici de noi senzații, se striveau de pieptul lui, frecîndu-se de părul cîrlionțat și de carnea tare. Instinctiv, îl strînse de umeri încercînd să-l tragă mai aproape – cît mai aproape.

În ea.

Dane îi sărută pielea moale și catifelată, apoi o îndepărtă, ținînd-o cu brațul la distanță. Mormăi o rugăciune, după care aplecîndu-și capul îi luă sfîrcul între buze și începu să-l sugă. În extaz, ea țipă și își înfipse degetele în părul lui.

Se arcui spre spate, ca el să-i găsească mai repede sîinii – desigur, un gest nerușinat, dar ei nu-i mai păsa de nimic. De cînd trupul ei începuse să se transforme visase la această clipă, iar acum, cînd sosise, în sfîrșit, răspundea fără rețineri mîngîierilor.

Ardea ca focul, iar transpirația îi umezise părul și îi făcea pielea lucioasă.

El îi captură și celălalt sîn și după ce i-l devoră cu patimă, satisfăcut îi luă capul în palme și o sărută din nou, atît de înfometat încît îi ațîță simțurile din ce în ce mai puternic.

– Acum, murmură Kenbrook, dezlipindu-și buzele de ale ei.

Gloriana se aștepta să o ducă în pat, dar el trase scaunul pe care stătuse mai devreme, în mijlocul camerei și, punîndu-i o mîină pe spătar, să se sprijine, îi ridică pe el un picior. Ceea ce urmă, imaginația ei nu plăsmuise niciodată pînă atunci. Kenbrook îngenunche în fața ei și începu să-i frece

interiorul pulpelor cu palmele aspre de luptător, în vreme ce ea, ținându-și respirația își plecă privirea și îl urmări ce face.

Cînd îi simți gura desfăcînd-o, gemu de plăcere și cu mîna liberă îl trase mai aproape. Tensiunea crescîndă, nerăbdarea, neprevăzutul, toate la un loc o excitau, făcînd-o să se miște în ritmul impus de limba lui. În același timp, Dane, îi sugea carnea, o mistuia și îi potolea freamătul cu palmele, înălțînd-o pe culmile extazului, de unde el nu îi dădea nici o șansă să coboare pe pămînt. Cînd, în sfîrșit, totul se termină, ea se prăbuși peste umărul lui, fără vlagă, moale și aproape leșinată. Dane o duse în pat și o întinse cu grijă.

Gloriana își ridică brațele spre el, simțindu-l neîmplinit, dar Kenbrook scutură din cap.

– Nu, Gloriana. Nu în noaptea asta.

Poate niciodată. Cuvintele rămaseră, însă, nerostite.

Gloriana nu mai gîfîia, dar sîngele îi zvîcnea în tot corpul și era udă de transpirație. Inima i se zbătea în piept ca a unei căprioare abia scăpată de hărțuiala lupilor. Fără un cuvînt îi luă mîna și i-o puse peste pîntecele ei.

Mormăind ceva de neînțeles, Kenbrook se așeză din nou în genunchi. Își coborî mîna să cuprindă în palmă locul pe care îl dezmierdase pînă atunci, stîrnindu-i din nou dorința, mai aprigă acum cînd îi simțise gustul.

Aplecîndu-se, Dane îi sărută buzele, sîni și pîntecele, în același timp atingînd-o intim cu degetul, într-un fel care îi domolea dorința, dar o și

excita, iar cînd el găsi acel loc pe care anume îl căuta, Gloriana simți un val de plăcere inundîndu-i trupul. Țipă, ridicîndu-și șoldurile. Pentru a doua oară fu purtată pe culmile extazului, iar Kenbrook o readuse pe pămînt șoptindu-i vorbe liniștitoare și mîngîindu-i coapsele.

Cînd Gloriana își reveni, Dane se ridică de pe podea, se duse să stingă una din lămpi și se întoarse lîngă pat. Își scutură tălpile mormăind cîteva înjurături, dar cînd se întinse lîngă ea nu mai scoase o vorbă.

– Dane!

Patul scîrțîi sub greutatea lui.

– Hmm!

– Și tu?

– Dormi, Gloriana, mormăi el din nou.

Ea gemu prelung, satisfăcută.

– Eu am să dorm, fără discuție, dar mă gîndesc la tine.

– Nu-ți face probleme în privința mea. Tonul lui nu era deloc prietenos, ținînd seama de mîngîierile tandre și intime cu care îi dezmierdase trupul încins de dorință. Jumătate din viață am fost soldat și am îndurat suferințe mai grele decît cele prin care trec acum.

În întuneric, Gloriana își ridică privirea spre el.

– Iartă-mă, Dane, murmură ea. Nu m-am gîndit decît la plăcerea mea, fără să țin seama că tu vei suferi.

Kenbrook se răsuci, făcînd din nou patul să scîrțîie.

– Există momente în care onoarea devine o povară îngrozitoare, dar cînd este vorba de tine, Lady Gloriana, totul e suportabil. Acum, fie-ți milă și încetează să mă mai torturezi făcîndu-mă să mă gîndesc la ce-ar fi putut urma. *Treci la culcare!*

În afară de lucrurile pe care le învățase în noaptea aceea, Gloriana era, încă, o ființă inocentă. Totuși, intuiția îi spunea că îl putea cuceri pe Dane, stînd, pur și simplu întinsă lîngă el, poate doar mîngîindu-l și sărutîndu-l.

Avînd o fire cinstită, renunță la această tactică. Fără permisiunea ei, Dane nu i-ar fi oferit plăcerea pe care o cunoscuse. Din motive foarte clare pentru ea, care îi răneau inima, Kenbrook nu dorea să consume căsătoria, iar ea trebuia să-i respecte dorința. În definitiv, era stăpîn pe corpul său, ca și ea, de altfel, în ce o privea.

– Atunci, noapte bună, spuse ea. Și, mulțumesc. El scoase un sunet ce semăna cu un mormăit.

– Am spus ceva ce te-a deranjat? îl întrebă puțin jignită.

Kenbrook nu spuse nimic, dar sări din pat și începu să bîjbîie în întuneric, căutîndu-și hainele, împiedicîndu-se și înjurînd.

Gloriana de-abia se abținea să nu rîdă, dar puse totul pe seama unui acces de isterie. În fond, nu era nimic de rîs, țînînd seama de situația în care se aflau; prizonieri și fără să știe cît vor mai sta sechestrați împreună.

– Ce faci? îl întrebă cînd reuși, în cele din urmă, să vorbească. Lacrimile erau mai potrivite acum

decît rîsul dar, mai degrabă, s-ar fi aruncat din turn decît să mai plîngă pentru el.

Dane nu răspunse. Îl auzi cum desface dopul ulciorului și bănuie că descoperise vinul. Oftă adînc și închise ochii.

Ceva mai tîrziu, Kenbrook se întoarse în pat, se întinse complet îmbrăcat și adormi buștean.

În zori, Gloriana privea din pat, cu cearșaful tras pînă sub bărbie, razele soarelui ce se strecurau prin ferestrele de deasupra capului, inundînd încăperea turnului într-o lumină aurie. Nu era o cameră urîță, cum își închipuise la început, ci un solar ce fusese mobilat în așa fel încît să poată fi locuit.

Fuseseră aduși bușteni și cărbuni pentru foc, mîncare și apă din belșug, iar Gareth – sau, poate, Elaina – se gîndise să ducă acolo o mulțime de rochii, tunici și cămăși. Pe jos fusese așternut un strat proaspăt de papură și toate pînzele de păianjen fuseseră scuturate.

Întins pe burtă lîngă Gloriana, Kenbrook dormea respirînd liniștit. Ea se aplecă și se uită la rana de la ceafă, care începuse să se închidă, apoi coborî din pat și intră după paravanul improvizat.

Așa cum sperase, găsi acolo un lighean. Era deja îmbrăcată și se spălase pe mîini și pe față cînd, în sfîrșit, se trezi și Kenbrook, care se așeză într-un cot.

– Deci, nu a fost un coșmar, spuse el cu voce dezamăgită.

– Nu, răspuse Gloriana, ștergându-și fața cu un șervet. Era stînjinită amintindu-și felul în care se comportase atunci cînd acceptase mîngîierile lui Kenbrook și cum acesta preferase să renunțe decît să facă promisiuni deșarte culcîndu-se cu ea. Oricum, armistițiul nostru a luat sfîrșit, zise cu toată demnitatea de care putea da dovadă.

Kenbrook se ridică în capul oaselor, făcînd eforturi evidente și își duse mîna la ceafă.

– Nu-mi pune răbdarea la încercare, o avertiză el. La ora asta nu mă simt în apele mele.

Dincolo de lac se auzi bătînd clopotul.

– Pierdem slujba de dimineață, observă Gloriana, încercînd să schimbe subiectul, înainte de a spune ceva care să-l irite.

– Mare păcat, zise Kenbrook, coborînd, în sfîrșit, din pat. Se îndreptă clătînîndu-se spre locul în care se aflau proviziile de mîncare și scotoci prin coșuri și ulcioare pînă găsi o bucată de pîine și o felie de brînză. Hai să ne gîndim la încercările prin care a trecut Iosif, prădat de haine și aruncat în groapă de frații lui cei păcătoși.

Gloriana privi în tavan dîndu-și ochii peste cap. Încerca să fie binecrescută, dar în cazul în care Kenbrook avea de gînd să se compare cu cei din Sfînta Scriptură, nu credea că va reuși să se abțină fără să nu-i dea vreo replică usturătoare.

Mestecînd și privind pe fereastra care dădea spre lac și spre Hadleigh Castle, Kenbrook izbucni dintr-odată.

– Lua-te-ar naiba, Gareth! Fir-ai tu să fii!

– Țipi degeaba, zise Gloriana țifnoasă, gustînd din mîncare. Nu te-aude nimeni ca să vină să te salveze. Se știe că locul e bîntuit de spirite și toți vor crede că vreunul rău își face de cap, nu se putu ea abține să nu-l ironizeze.

Dane se întoarse încruntat de la fereastră. Nimeni nu și-ar fi închipuit că în urmă cu doar cîteva ore fusese atît de tandru și pasionat.

– În cazul în care nu ne-au osîndit la înfometare, se vor întoarce să ne aducă mîncare și apă. Cînd apar îi vom forța să ne dea drumul, iar Gareth o să-și dorească să fi murit la naștere!

Gloriana mîncă cu gesturi sigure, încercînd să-și păstreze cumpătul.

– Ești cît se poate de optimist, sir, dar oricît de puternic te-ai crede ia-ți gîndul că le-ai putea ține piept celor mai buni oameni ai lui Gareth.

Kenbrook își trase un scaun, îl întoarse și se așază invers. Cu ochii aruncînd scînteii o privi printre gene.

– Azi noapte parcă mă credeai mai bun. Îmi strigai numele neîncetat și dacă oamenii lui Gareth au stat cu urechea lipită de ușă, cu siguranță, au rămas convinși că și-au atins scopul.

– Încetează, spuse Gloriana, rostind cuvîntul pe un ton rugător, dar și ca o poruncă.

El luă o bucățică de brînză, o mestecă alene și o înghiți.

– Chiar ăsta a fost scaunul, nu-i așa? continuă el cu voce scăzută. Cel pe care ți-ai suit piciorul, iar eu...

– Da! țipă ea, îmbujorată de rușine. Da, ăsta e scaunul, lua-te-ar naiba! De ce mă chinuiești?

Fața lui Kenbrook se destinse.

– Bună întrebare! Poate că ar trebui să o facem din nou ca să te împlînzesc și să-ți redau buna dispoziție. Măcar pînă îți tragi sufletul ca să te-apuci din nou să mă cicălești.

Gloriana își plecă ochii, îngrozită că pînă și în acele clipe simțea că îl dorește.

– Recunosc, spuse tulburată, că niciodată nu am încercat asemenea senzații, dar țin să-ți reamintesc că sînt stăpînă pe corpul meu și că, indiferent că-mi ești sau nu soț, nu ai nici un drept asupra lui.

Dane rămase tăcut pînă ce ea se uită în sus și îi întîlni privirea. El înfipsese vîrfurile cuțitului într-o bucățică de pîine și, deși o duse la gură cu un gest cît se poate de firesc, ceva o făcu să se foiască pe scaun.

– Presupun că e inevitabil și că asta va trebui să se întîmple. Gareth m-a intuit foarte bine... nu mai pot îndura multe nopți ca aceasta care abia a trecut, fără să nu-mi pierd mințile.

– O să mă forțezi?

El își mai tăie o bucățică de pîine și o duse la gură cu vîrfurile cuțitului.

– Nu va fi nevoie să te forțez, Gloriana, zise pe un ton intenționat îngăduitor, după o lungă pauză în care o lăsă să se frămînte. Ești focoasă și te pot face să mă dorești fără măcar să te ating.

Deși îi dădea dreptate, Gloriana se înfurie pe siguranța cu care își susținea afirmațiile.

– Nu ești chiar atît de seducător, pe cît îți închipui, sir.

Vorbele ei îl făcură să zîmbească.

– Noaptea trecută a fost numai preludiul, spuse el cu o voce profundă și senzuală.

Gloriana se înfioră și, în același timp, un val de căldură îi inundă trupul. Stătea nemișcată pe scaun, uitîndu-se la Kenbrook, prin el, de parcă ar fi fost din sticlă, nemandorind să audă, să gîndească și să simtă nimic.

Kenbrook începu să-i descrie, rar și prin cuvinte sugestive, cum o va pregăti mîngîind-o, pînă o va aduce în pragul supremei plăceri, pentru ca lăsînd-o apoi să ia totul de la capăt, vorbele pe care și le vor spune în acele clipe și cum va proceda pentru a gusta împreună din cupa fermecată a plăcerii.

Gloriana se foi pe scaun.

Dane continuă descriindu-i scene de dragoste pe care ea nu și le imaginase pînă atunci, făcîndu-i sîngele să-i clocotească în vene. El vorbi în continuare pe același ton scăzut și rar pînă ce Gloriana simți că nu mai rezistă. Transpirase din cap pînă în picioare și îl dorea de o mie de ori mai mult decît cu o noapte în urmă.

Nu știa cît timp trecuse pînă cînd îl auzi pe Kenbrook spunînd cu aceeași voce gravă și calmă.

– Vino aici, Gloriana.

Ea se ridică de la masă, știind perfect ce face și se duse lîngă el.

Fără o vorbă și fără să se ridice de pe scaun, el îi tăie cu lama cuțitului panglicile corsajului și rochia

îi dezveli umerii. Cu o singură mișcare a mîinii lui materialul moale i se înfășură în jurul gleznelor.

– Cu asta ce să fac? o întrebă cu voce răgușită, strîngînd în pumn cămașa transparentă.

– Rupe-o, zise ea în șoaptă.

Și, cavalier, ca întotdeauna, Kenbrook se supuse dorinței ei.

Capitolul 8

Dacă nu ar fi stat deja jos, Kenbrook ar fi căzut ca secerat cînd o văzu pe Gloriana stînd goală în fața lui, în puritatea și perfecțiunea ei. În clipa aceea el își văzu în fața ochilor întreg viitorul, într-o succesiune de imagini foarte clare.

Șopti ceva imperceptibil, cuvinte de venerație, după care, aplecîndu-se, îi ridică de jos cămașa pe care ea îl rugase să i-o rupă. I-o aruncă în brațe și îi spuse cu voce gîtuită de emoție.

– Acoperă-te.

Gloriana își strînse la piept cămașa subțire, cu ochii măriți de uimire și umilință, în vreme ce el se ridică de pe scaun și se îndepărtă.

– Ce s-a întîmplat?

Dane străbătu încăperea, luă un ulcior plin cu vin și își turnă o porție dublă. Băutura avea un gust ciudat și acru, dar nu era de mirare, fiindcă nu se putea compara cu vinul franțuzesc sau italianesc.

– M-am răzgîndit, zise, întorcîndu-se spre ea cu cana în mînă.

Era cea mai mare minciună pe care o rostise vreodată.

Gloriana se îmbujoră la față.

– Poate te-ai gândit să mă umilești, spuse ea încet. Dacă asta ai vrut, să știi că ai reușit.

Kenbrook mai luă o înghițitură de vin, făcu o strîmbătură și puse cana deoparte.

– În clipa asta nu-mi doresc altceva decît să te arunc în pat și să te fac a mea odată pentru totdeauna, dar n-ar fi cinstit din partea mea, așa că va trebui să-mi controlez instinctele animalice.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise ea cu ochii măriți de uimire.

– Sînt convins, o asigură Kenbrook. Cine, oare, te-ar putea învinui de asta? Nici eu n-am descoperit decît acum cîteva clipe, deși de la întoarcerea la Hadleigh, cînd te-am revăzut, am constatat că ești femeie în toată puterea cuvîntului.

Gloriana își înghiți nodul din gît și în priviri i se citi că nu voia să tragă concluzii pripite.

Dane făcu un pas spre ea, voind parcă să o liniștească, dar se opri în loc. Privirea lui, limpede cu cîteva clipe în urmă, se înceteșă brusc, nemaizărind decît un amestec de umbre și culori. Ridicînd mîna la cap se gîndi, amețit, că poate rana era mai serioasă decît crezuse. Mai făcu un pas, apoi se prăbuși inconștient.

Gloriana îl privi îngrozită, apoi îngenunche lîngă el. Îl strigă, iar el îi răspunse gemînd, fără să deschidă ochii. Îl strigă din nou și îl scutură, apoi se ridică să aducă apă și să-i umezească fruntea, dar

el nu se clinti. În cele din urmă încercă să-l târască pînă la pat, dar corpul lui inert era atît de greu încît nu reuși să-l clintească.

Cu lacrimile prelingîndu-i-se pe obraji aduse o pernă și o pătură.

– Dane! îl strigă, mîngîindu-i ușor fața.

El gemu.

La început, Gloriana de-abia auzi ușa, apoi își dădu seama că Gareth se întorsese și se pregătea să intre. Se retrase în spatele paravanului și își îmbracă rochia, fără să-și mai pună și cămașa.

– Gareth, grăbește-te! țipă ea. Lui Dane i s-a făcut rău. Zăvorul fu tras, ușa deschisă și namilele lui Gareth intrară, privind în jur cu prudență, crezînd că li se întinsese o cursă. Îl văzură pe Kenbrook zăcînd pe podea și unul din ei zîmbi.

– Totul e bine, stăpîne, strigă el peste umăr. Șiretlicul a mers de minune și chiar acum Lordul Kenbrook trage un pui de somn.

Gloriana se uita furioasă la Dane, ținîndu-și pumnii încleștați. Asta era. Vinul. Își aminti că înainte de a cădea, Kenbrook trăsese o dușcă zdravănă.

Gareth își făcu apariția în urma celor două matahale care, deși văzuseră în ce stare se afla Kenbrook, nu se clintiră să-l ajute.

Văzînd expresia Gloriane și dîndu-și perfect seama ce gîndește, Gareth ridică mîna cerînd să se facă liniște.

– El n-are nimic, spuse privind-și, în treacăt, fratele, apoi continuă zîmbind cu blîndețe. Iar tu, arăți minunat, Gloriana. Ești mulțumită aici?

Ceea ce o reținea să nu se repeadă la el urlînd și zgîriindu-l ca o lupoaică era gîndul că gestul l-ar fi enervat, sau, cine știe, poate chiar l-ar fi amuzat.

– De unde știai că Dane va bea din vinul otrăvit? Dacă aș fi băut eu și nu el, acum ai prefera să stai față în față cu un taur fioros decît să dai ochii cu Kenbrook!

Gareth oftă. În spatele lui, servitorii trebăluiau și aduseseră găleți și o cadă din zinc, odată cu alte lucruri.

– Tu doar ai gustat, replică el, dar lui Dane îi place vinul și știam că mai devreme sau mai tîrziu va bea și din al doilea ulcior. Noroc că s-a petrecut atît de repede.

– N-am să ți-o iert în veci, spuse Gloriana, pe un ton calm și rece.

– Dimpotrivă, rosti Gareth cu amabilitate exagerată. Am toate motivele să cred că mă vei ierta, ba mai mult, îmi vei și mulțumi. Se aplecă deasupra lui Dane și îi palpă gîtul să îi găsească pulsul.

Gloriana era convinsă că Gareth își iubea fratele, în ciuda modului bizar de a-și manifesta dragostea.

– Cam într-o oră își va reveni, mormăi el și se ridică în picioare.

Servitorii aduși de Gareth întinseră masa, aduseră haine curate pentru Gloriana și Dane și puseră apă la încălzit pe sobița cu mangal. Una din femei, pe care Gloriana o cunoștea de la castel, controlă așternuturile.

– Încă nu, răspunsé ea întrebării nerostite de stăpînul său, care doar ridicase interogativ din sprîncene.

Gloriana se îmbujoră la față și amintindu-și discuția avută cu Dane în urmă cu o seară, murmură batjocoritor.

– Poate vrei s-o facem cu martori.

Gareth privi într-o parte, stînjenit, dar cînd se uită din nou la Gloriana ochii lui exprimau hotărîre și neînduplecare.

– Nu-mi pune răbdarea la încercare, izbucni el. Și nici nu-mi da sugestii pe care n-ai dori să le aplic!

Ea se abținu să îl mai înfrunte, fiindcă în acele clipe își dădu seama de adevărul tulburător pe care, din orgoliu, nu-l mărturisise decît în gînd, atunci cînd se ruga. Ea, Gloriana, care se luptase cu îndîrjire să scape din mîinile răpitorilor, acum nu mai dorea să părăsească turnul. Voia să rămînă acolo, numai cu Kenbrook și să împlinească ce trebuia făcut. În rest, nu o mai interesa nimic.

– Ce-a zis Edward despre dispariția mea?

Gareth, care se întorsese să plece, se opri în loc și, cu profundă tristețe, îi răspunse.

– Bietul băiat își închipuie că tu și Kenbrook v-ați împăcat și ați plecat deja în luna de miere. Din partea lui să nu te aștepți, așadar, la nici un ajutor, dacă cumva asta sperai. Recunosc că e îndurerat, dar la vîrsta lui, îi va trece repede. Deja și-a propus să o consoleze pe mademoiselle.

Servitorii ieșiră, urmați de Gareth și de soldați. Ușa fu trîntită cu zgomot și zăvorîtă.

Gloriana se uită în jur și văzu cada plină cu apă, săpunul și ștergarele. Se așeză în genunchi și îl scutură pe Dane.

– Trezește-te, se răsti ea, pe un ton totuși blînd. Dacă nu, am să mă spăl eu și tu vei rămîne neîmbăiat.

Ca prin farmec, Kenbrook deschise ochii. Dacă n-ar fi fost atît de buimăcit, l-ar fi suspectat că se prefăcuse tot timpul cît Gareth se aflase acolo.

– În schimb, am să te văd dezbrăcată, spuse el, sprijinindu-se într-un cot.

Gloriana surîse, mai mult decît fericită că Dane își revenise și, trecîndu-i cu vederea obrăznicia, îi zise plină de afecțiune.

– Ai suferit cumplit, sir, din cauza cucuiului și a leșinului.

Kenbrook se așeză în capul oaselor apoi se ridică în picioare, clătinîndu-se.

– Nu am leșinat, zise el pe un ton răspicat. Dacă nu mă înșel, ăsta a fost unul din trucurile lui Gareth. Poșirca aia avea un gust ciudat.

– Nu te înșeli deloc, replică Gloriana. Fratele tău a turnat ceva în vin, dar nu ca să te moleșească, așa cum am crezut la început, ci ca să nu fii rănit în vreo încăierare.

Kenbrook se apropie clătinîndu-se de cadă, își trase tunică peste cap, își scoase cămașa și pantalonii și intra în apă.

Gloriana, cu privirea ațintită asupra lui, îi admiră trupul magnific, deși pe piept și pe șoldul drept se vedeau cicatricile rănilor căpătate în lupte. El se cufundă în apă gemînd ușor.

– Tocmai discutam ceva înainte să leșini, îi aminti ea, așezîndu-se la masa pe care fusese așezat un coș plin cu prăjituri și alte bunătăți.

Kenbrook făcu un efort să-și aducă aminte.

– Ah, da. Tocmai mi te ofereai, precum tîrfele de la tavernă, iar eu, pentru a nu-mi păta onoarea, îți temperam aprigile porniri.

– Ești mai mult decît obraznic, spuse Gloriana, fără ranchiună, mușcînd dintr-o prăjitură.

– Vino, te rog, și freacă-mă pe spate.

– Freacă-te singur, replică ea prompt, preocupată în acel moment de prăjitura cu miere.

– Altădată femeile erau mai supuse, dar lumea s-a schimbat, o informă el pe un ton îndurerat.

Gloriana își aminti avionul care o adusese la Londra, pe vremea cînd era copil și se numea Megan Saunders.

– Da, recunosc eu ea. Nici nu-ți închipui cum va fi în viitor.

– Tu-ți poți închipui?

Nu-i răspunse, fiindcă tentația de a-i povesti ciudata istorie a vieții ei, era prea mare. Se întrebă unde se aflau însemnările ei, făcute pe bucățele de pergament pe care, în copilărie, își scrisese amintirile. Bănuia că Edwenna le distrusese sau le ascunsese, așa cum făcuse cu păpușa și cu hainele fiindcă nu le găsisese, alături de celelalte lucruri, în podul casei lui Cyrus.

Kenbrook se bălăcea în cadă. Dacă aburii vinului încă nu se risipiseră, într-adevăr știa foarte bine să se prefacă.

– Ești o ființă ciudată, zise el ridicîndu-și capul și privind-o dintr-o parte. Ești mai puternică și mai înaltă decît majoritatea femeilor, ai pielea fină și dinții surprinzător de sănătoși.

– Vorbești despre mine de parcă te-ai tîrgui pentru un cal, zise ea, indiferentă. Murea de curiozitate să afle ce voise să-i spună chiar înainte ca vinul otrăvit să-l pună la pămînt, dar se abținu să-l întrebe.

El zîmbi și intră și intră în apă pînă la gît.

– Știi bine că am dreptate. Te deosebești de celelalte femei – ai idei ciudate la care o femeie obișnuită nu ar cuteza să gîndească, cu atît mai puțin să le pună în practică.

– Oi fi nebună, ca Lady Elaina, îi sugeră ea, mai degrabă înveselită.

– Elaina nu e nebună, răspunse Dane, fără urmă de dojană în glas. Ea vede și aude mai clar decît oricare dintre noi.

Gloriana tăcu. Poate ar fi trebuit să îi vorbească, să îi spună tot ce știa și bănuia despre ea, dar, dintr-odată în cameră se auzi un zumzet, ca un roi de albine și o ceață albastră se așternu în jurul lor, întunecînd camera și învăluindu-l pe Dane, mișcîndu-se și fluturînd ca un voal.

Privea fascinată cum, sub ochii ei, încăperea căpăta o nouă înfățișare. Podeaua arăta altfel, iar pe pereți atîrnau tablouri în culori vii. Oameni, îmbrăcați bizar, se plimbau de colo-colo, admirînd picturile, discutînd în limba aceea stranie, care îi amintea de copilărie. Scaunul de sub ea dispăruse, dar ea rămăsese în aceeași poziție. La fel de ciudat dispăruse și masa. Un băiețel în pantaloni scurți, cămașă și pantofi ce semănau cu cei ascunși în podul casei din sat, părea că e singurul care o observase.

– Doam... nă.

Gloriana era îngrozită că putea fi despărțită de Dane, poate pentru totdeauna. Se rugă fierbinte în gând să se întoarcă în acel secol treisprezece, acolo unde era căminul ei.

Nu avu idee câtă vreme rămase suspendată în aer, pînă ce imaginea dispăru și reveni în cameră, lîngă Dane. El ieșise din cadă și se afla lîngă ea, îmbrăcat doar în tunica pe care și-o dezbrăcase mai devreme. O prinse de bărbie și o privi adînc în ochi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut aici, Gloriana? o întrebă în șoaptă. Era palid și vădit tulburat.

– Nu știu, reuși ea să îngaieme. Tu ce-ai văzut?

El își trase un scaun și se așeză, cu genunchii lipiți de ai Glorianei.

– Ce șmecherie a mai fost și asta? o întrebă, privind-o printre gene. Bravul soldat ce dăduse piept cu turcii era puțin speriat. Îți jur că a fost altceva decît efectul somniferului turnat în vin. Ai dispărut exact cînd mă uitam la tine. Dane îi luă palmele reci în mîini și i le frecă să le încălzească. Ori eu mi-am pierdut mințile, ori tu ești o vrăjitoare care face farmece.

Gloriana se cutremură, fiindcă o asemenea învinuire era îngrozitoare și mulți nefericiți pieriseră acuzați de vrăjitorie. Pedepsa primită era atît de înfiorătoare încît nici nu voia să se gîndească.

– Nu sînt vrăjitoare, șopti disperată. Te rog, nu mai rosti asemenea blasfemie!

– Dar *te-am văzut dispărînd*, insistă el, apucînd-o de umeri, fără intenția de a o răni, dar suficient de puternic încît să nu poată scăpa din strînsoare.

Ea își lăsă capul în jos.

– A fost efectul vinului, nu altceva.

– Uită-te la mine, îi porunci el.

Gloriana își ridică privirea.

– Nu pot să-ți explic, spuse ea, cu un aer descu-rajat, fiindcă nici eu nu înțeleg ce s-a întîmplat. Eram aici și, dintr-odată, mă aflam tot în camera asta, dar în altă epocă. Oamenii erau îmbrăcați ciudat...

Vădit nemulțumit de răspunsul ei, Kenbrook o privi uimit și nedumerit, făcînd-o să se simtă ca o vietate stranie peste care dai sub un maldăr de frunze. Vocea lui era aspră.

– Ți s-a mai întîmplat vreodată?

– O singură dată, mărturisi Gloriana, abia reușind să vorbească. Cînd eram mică.

– Povestește-mi!

Ea își încrucișă brațele în jurul mijlocului și se aplecă ușor înainte, nu fiindcă s-ar fi simțit rău, dar fiind atît de tulburată, nu-și găsea locul. N-ar fi vrut să deschidă discuția pentru că amintirile erau chinuitoare.

– Eram la Briarwood School, cu un grup de copii. Părinții mă lăsaseră acolo fiindcă nu mă doreau. Veniserăm... veniserăm să vizităm orașelul și castelul și acolo era o poartă...

Dane o ridică de pe scaun și o așeză pe genunchii lui, ținînd-o protector în brațe.

– Edwenna nu te dorea? rosti el cu cea mai tandră voce, mîngîindu-i părul, mișcat de tristețea ei. Vorbești prostii. Te-a adorat și ți-a îndeplinit toate dorințele.

Gloriana îi încolăci gîtul cu brațele.

– Edwenna, șopti ea, de parcă ar fi vrut ca printr-o vrajă să o reînvie pe femeia aceea care se purtase față de ea cu o imensă bunătate. Întoarse capul și privi adînc în ochii neliniștiți și mirați ai soțului ei. Edwenna nu a fost mama mea adevărată.

– Ai fost un copil găsit, spuse Dane încet. Acum îmi aduc aminte.

– Mi-ai întins o cursă, șopti ea. Totuși, aș vrea să povestesc cuiva adevărul, dar mi-e frică.

– Ce poate fi atît de îngrozitor, încît să nu-i poți spune soțului tău? Vocea lui Dane era aproape mîngîietoare.

– Un soț care vrea să mă trimită la mănăstire pentru a se însura cu alta, îi aminti Gloriana. Inima îi bătea atît de puternic și sîngele îi zvîcnea în vene, încît se temea să nu i se facă rău.

– Tocmai intenționez să discutăm despre asta înainte ca vinul lui Gareth să-și facă efectul. Ceva s-a petrecut cu mine... adică m-am gîndit că aș putea rămîne însurat cu tine. Povestește-mi îngrozitorul tău secret, Gloriana.

Ea își mușcă buza și continuă.

– N-ai să mă crezi. Cel puțin la început. Dar cînd vom fi din nou liberi am să-ți dovedesc că nu vorbesc aiurea.

Kenbrook se rezemă de speteaza scaunului, așteptînd-o să continue.

Gloriana își trecu degetele prin păr.

– Cînd îți voi arăta dovezile vei spune că sînt vrăjitoare.

– Deja o spun, o întrerupse el, blînd, luîndu-i palmele într-ale lui. Doar te-am văzut dispărînd, nu-i așa?

– Știi bine ce mi s-ar întîmpla, dar îți jur că nu fac rău nimănu.

– Și nimeni nu-ți va face rău, fiindcă n-am de gînd să povestesc cuiva ce s-a întîmplat aici. Nu de alta, dar lumea ar zice că sînt nebun.

Adevărul era că dacă i-ar fi dezvăluit secretul s-ar fi spus că nu e zdravăn la cap și ar fi fost și el acuzat că se află sub puterea diavolului. Acum era momentul potrivit ca ea să-i spună totul, dar nu-și găsea cuvintele. În cele din urmă își începu povestea, iar Kenbrook rămase neobișnuit de calm, fără să o întrerupă.

– Lucrurile nu sînt atît de simple pe cît par și nici timpul care, în aparență, măsoară clipele și anii. Creația formează un tot unitar, cum ar fi, de pildă, inelele din trunchiul copacilor. Deși separate între ele, constituie un întreg.

Kenbrook se încruntă ușor și-i făcu semn din cap să continue.

– Tu și cu mine sîntem părți ale aceluiași copac. El chicoti și scutură din cap.

– Fii mai explicită, milady. Eu sînt soldat, nu învățat.

– Imaginează-ți istoria ca pe trunchiul unui stejar falnic, cu multe, multe inele, spuse Gloriana, după ce medită cîteva clipe. Fiecare inel reprezintă un alt an.

– Continuă.

– M-am născut într-o epocă îndepărtată, zise ea, dintr-o suflare, strîngînd din ochi. O epocă ce încă nu a venit.

– Vrei să spui că ai apărut aici dintr-un viitor îndepărtat.

Gloriana îl privi, surprinsă de calmul lui.

– Da.

– Din ce an?

– Eram prea mică pe vremea aceea, spuse ea, studiindu-i fața și încercînd să descopere dacă o crede sau nu. Oricum, părea vădit fascinat. Nu-mi amintesc anul și, poate, nu-l voi ști niciodată. Mă crezi, da?

Kenbrook rămase pe gînduri.

– Înclin să cred că spui adevărul, zise, în cele din urmă. Dacă poți dispărea – asta am văzut-o cu ochii mei și sînt sigur că nu am luat-o razna – atunci pare posibil ca tu să poți călători prin timp. Nimic nu mi se mai pare ciudat.

Gloriana răsufală ușurată și își așeză capul pe umărul lui.

– Îți mulțumesc.

El îi mîngîie părul.

– O să mai vorbim despre asta. O sărută pe frunte. Dar să știi că n-aș suporta să te pierd, spuse încet, dar inima ei auzea mai bine vorbele lui decît urechile.

Gloriana își cufundă privirea în ochii lui albaștri.

– N-ar fi demn din partea ta să-mi juri credință doar fiindcă ești sechestrat în turn și vrei puțină distracție.

– Îmi ești soție și vei fi a mea.

Gloriana simți un val de căldură inundându-i corpul.

– Acum?

– Numai dacă vrei și tu.

Se ridică din brațele lui. Căsătoria lor trebuia să fie una reală, iar asta însemna consumarea ei. Nu avea nici o îndoială că experiența va fi cât se poate de plăcută, ținând seama de minunatele lucruri pe care el o învățase cu o noapte în urmă. Atunci, de ce ezita? De ce inima i se zbătea, gata să-i sară din piept?

Dane se ridică schițând un zîmbet.

– Poate ai nevoie de un răgaz să te obișnuiești cu gândul.

Gloriana umbla neliniștită prin cameră, frîngîndu-și degetele.

– Soarele e deja sus, pe cer, șopti ea. Cineva, poate, tocmai ascultă la ușă, sau chiar se uită pe gaura cheii.

După ce își ridică pantalonii de jos, Dane se duse și îi agăță de zăvor, pentru ca din afară să nu se vadă nimic. Se întoarse la masă și luă din coș o prăjitură cu miere.

– În rest, nu trebuie decît să nu faci zgomot, zise el, mușcînd o bucățică în felul acela care ei îi trezea amintiri din noaptea ce abia trecuse.

Gloriana își duse degetele la tîmplă. Lucrurile se petrecuseră prea repede; doar cu cîteva minute în

urmă își dezvăluise secretul și se aflase într-o altă perioadă de timp. Rostise un adevăr atîta vreme și atît de bine tănuit, încît aproape că îl uitase. Acum, Kenbrook, care doar în urmă cu o zi voia să o alunge pentru a se însura cu altă femeie, dorea să se culce cu ea.

Umbla agitată dintr-o parte în cealaltă a camerei. Dane o privi tăcut și amuzat pînă ce, obosită, se cocoță pe un cufăr din lemn.

Kenbrook se apropie de harpă și-i atinse coardele, care scoaseră un sunet fals.

– De ce ți-e teamă, Gloriana?

Nervoasă, își umezi buzele.

– Mi-e teamă că te vei folosi de mine, apoi mă vei părăsi. Mi-e teamă că nu vrei decît să depășești șocul provocat de cele ce ți-am spus și ai văzut...

El atinse din nou coardele harpei, cît se poate de calm.

– Avem timp destul să ne obișnuim cu ideea. Gareth, afurisitul, s-a gîndit la toate.

Și cu asta încheind discuția, alese din lucrurile aduse, ciorapi de lînă și pantaloni și termină să se îmbrace. Cînd se apropie de masă avea în mînă o tablă de șah, lăsată și ea de binevoitorii lor temniceri.

Gloriana se simțea rușinată și vădit tulburată.

– Cum poți fi atît de calm după ce ai văzut o femeie dispărîndu-ți din fața ochilor? îl întrebă, în vreme ce el aranja piesele pe tabla de șah.

– Am văzut eu lucruri și mai ciudate, replică Kenbrook, fără să-și ridice privirea.

Bănuise ea de la început că nu era un bărbat ușor impresionabil, dar în fața unor asemenea evidente, i se părea incredibil ca el să rămână atât de impasibil.

– Asta-i o minciună. Asemenea lucruri n-aveai cum să mai vezi.

El zîmbi.

– Printre ruinele astea sălășluiesc mai multe fantome decît în toată Londra și Hadleigh Castle, la un loc.

– În asemenea locuri vezi mereu umbre și auzi zgomote stranii, spuse Gloriana, apropiindu-se încet de masă, să se așeze pe scaunul oferit de Kenbrook. El îi așeză în față piesele de jad, dar ea întoarse tabla, făcînd schimb cu cele din fildeș.

Kenbrook, așezat în fața ei, își privi armata neînsuflețită și oftă.

– Tu începi.

– Edward mă speria tot timpul că aici, pe coridoare, mărșăluiește oastea romană. Cred că același lucru încerci să-l faci și tu, zise Gloriana mutînd pe tablă un pion.

Dane înaintă și el un pion, dar numai după ce chibzui îndelung, lăsînd-o să spere că ar putea fi un jucător destul de bun. Nici Gareth și nici Edward nu o bătuseră vreodată la acest joc. Nici măcar Cradoc, cu toată influența pe care o avea în sferele cerești. Eigg, scoțianul, îi dăduse o singură dată șah la rege, dar asta se întîmplase cu cinci ani în urmă, atunci fiind prima și ultima oară.

– Dacă voiam să te sperii, spuse Dane, urmărindu-i mișcările cu atenția unui general care își

evaluatează inamicul, aş aştepta căderea nopții să-ți spun basme cu fantome și spiriduși. În felul acesta ai căuta să te simți în siguranță în brațele mele.

Gloriana făcu o mutare rapidă, neglijentă, în aparență, dar cunoștea foarte bine poziția și valoarea fiecărei mutări de pe tablă.

– Sînt multe lucruri de pus la punct între noi, Lord Kenbrook.

El își ascunse zîmbetul care îi arcui buzele, dar nu atît de repede încît Gloriana să nu-l zărească.

– Regret, milady, dar cred că certurile noastre au durat prea mult. Hai, mai bine, să chibzuim asupra pasiunilor noastre comune.

– Care anume?

– Șahul, bunăoară, spuse Kenbrook, studiind atent pătrățelele cîmpului de luptă. Făcu un semn din cap în direcția vrafului de manuscrise aflat pe una din mese, lectură suficientă amîndurora pentru un an întreg. Poezia și istoria. În sfîrșit, își ridică ochii să o privească și expresia lor surîzătoare îi muie inima Glorianeii. Și plăcerea, încheie el.

Gloriana își plecă ochii pe tabla de șah.

– Nu pot nega spusele tale, recunosc eu, luîndu-i nebunul. Îmi place foarte mult șahul.

Kenbrook rîse, apoi, din trei mutări, îi dădu șah la rege.

– Mă iubești, Gloriana? o întrebă, cînd ea încă mai ofta dezamăgită de incredibila înfrîngere.

– Da, răspunse, privindu-l liniștită.

– Vrei, într-adevăr, să-mi fii soție și să-mi faci copii?

– Da, repetă ea.

– Pentru asta trebuie, însă, să te culci cu mine.
Gloriana îl privi câteva clipe înainte de a răspunde.

– Să cred că mă găsești atrăgătoare?

Kenbrook schiță un zîmbet.

– Chiar foarte atrăgătoare, spuse întinzîndu-i mîna. Mă satisfaci pe deplin, milady, dar întrebarea este dacă eu te voi satisface.

Gloriana își lăsă palma într-a lui și-i simți degetele strîngînd-o. O clipă închise ochii simțind că se sufocă, atunci cînd el o ridică în picioare.

Nu o duse imediat în pat, așa cum ea sperase, dar se și temuse, ci o luă în brațe și o sărută atît de tandru și dulce, încît spaima i se risipi și prin vene simți răspîndindu-i-se și inundînd-o un imens val de plăcere.

Pînă la urmă ea fu cea care îl conduse pe Dane spre patul nupțial, amețindu-l cu sărutările și mîngîierile ușoare ale palmelor sale. El o dezbracă de rochie și de cămașă, își dădu și el hainele jos și o întinse pe cearșafuri.

– Ești incredibil de frumoasă, șopti el, așezîndu-se lîngă ea, excitînd-o cu palmele, gura și promisiuni nerușinate, pînă ce dorința ei nu mai suportă amî-nare. Extazul nu s-a produs brusc, fiindcă totul începuse cu mult înainte, atunci cînd o sărutase în curte, dar acum se împlinea plăcerea. Cînd se urcă peste ea, era deja pregătită. Prima oară...

Ea îi atinse buzele cu degetele.

– Nu-mi pasă.

Kenbrook, care cu o noapte în urmă de-abia reușise să se stăpînească, nu se mai putu abține.

Încinind, o penetără rapid, dezvirginînd-o dintr-o mișcare.

Gloriana simți o durere scurtă și ascuțită, care nu-i slăbi plăcerea. Se arcui în sus să îl întâmpine și el scoase un sunet ce semăna cu un mîrîit, întetîind ritmul și străpungînd-o adînc.

Țipînd de plăcere și ridicîndu-se să îl primească, în vreme ce el o purta pe culmile extazului, Gloriana descoperi că femeia era creată pentru a primi și a oferi plăcerea. Cedă, tremurînd, dorințelor sale trupești și auzi strigătul de triumf al lui Dane, care o însoțea spre locul lor secret, dincolo de stele.

Capitolul 9

Cînd dorința li se stinse, Gloriana adormi ghemuită în brațele lui Dane. El se simțea mulțumit să stea întins lîngă ea, îmbrățișînd-o, să-i asculte răsufierea, în așteptarea zorilor.

Cînd ea gemu în somn, Dane o liniști vorbindu-i în șoaptă, apoi, cu calm și răbdare, încercă să-și pună ordine în gînduri, meditănd la minunea care se petrecuse în fața ochilor lui.

Gloriana stătea la masă, ciugulind dintr-o prăjitură cu miere, în vreme ce el, lungit în cadă, o privea, căutîndu-și cuvintele prin care să îi spună că fusese un prost și că dorea ca ea să îi facă copii. Că, poate, chiar ar putea-o iubi, deși nu era prea sigur de asta. Sentimentele pentru Gloriana erau noi, tumultoase și patetice, contradictorii și avea nevoie de timp pentru a le limpezi.

Înainte să apuce să-i explice toate acestea, Gloriana dispăruse – pur și simplu se volatizase într-o clipă. Nu știa cum să descrie altfel ce se întîmplase, dar ceea ce îl tulbura cel mai mult era faptul că fusese smulsă de lîngă el împotriva

voinței ei de o forță pe care nici unul nu și-o putea explica, ceea ce însemna că oricînd vraja se putea repeta.

Și dacă acest lucru se va întîmpla din nou, pentru cîtă vreme vor fi despărțiți? O oră? O zi? Pentru totdeauna?

Dane se înfioră și, deși nu dorea să o trezească, o strînse în brațe puțin mai tare. Sentimente atît de puternice și o asemenea teamă nu le mai încercase vreodată. Toți anii aceia în care ea crescuse și înflorise la Hadleigh, așteptîndu-l, în vreme ce el cu bună știință o evitase... Cît de prost fusese!

Cum irosise el atîta timp – lucrul acela atît de misterios și mai valoros decît tot aurul din lume!

Își înalță capul să o vadă mai bine pe Gloriana. Chipul ei senin, cu pielea ivoriu-aurie, puțin îmbujorat de pasiune, era nespus de frumos. El, care nu era obișnuit să se roage, doar atunci cînd obligația îi cerea să meargă la slujbe, rosti în gînd o rugă înflăcărată, să-i poată fi acelei femei soț devotat, să o cinstească și să nu-i aducă decît bucurii.

Parcă auzindu-i ruga, Gloriana clipi și deschise ochii.

– Sper că am zămislit un copil, spuse ea.

– Și eu sper același lucru, răspunse el emoționat.

– Și lui Mariette ce-i vei spune. A venit atît de departe...

Dane îi atinse cu degetul vîrfurile nasului.

– Îi voi cere iertare și am s-o trimit acasă, în Franța. Sub escortă, firește.

Gloriana își așează capul pe umărul lui. Pe pielea lui, părul ei blond-auriu părea un val de mătase.

– Poate că Edward îi va face curte. Servitoarea mea spunea că îl place. Făcu o pauză privind-l cu prefăcută inocență. Mă refer la Mariette.

– Știu la cine te referi, replică Dane zîmbind și ciupind-o ușor de fund. Poate că pentru mademoiselle despărțirea de mine nu va fi chiar o tragedie.

– Poate, murmură Gloriana.

El se încruntă încercînd să pară cît mai fioros.

– Cîtă nerușinare. Pentru asta voi fi biciuit, milady.

Obrajii Glorianei se îmbujorară și mai tare, culoare care o prindea foarte bine și îl privi ștregărește.

– Cum te pot consola, sir? îl întrebă cu voce mieroasă, cè nu părea deloc impertinentă.

Drept răspuns, Dane o cuprinse de mijloc, o ridică, îi dădu drumul și se urcă peste ea. Ochii ei minunați se măriră de uimire simțindu-i bărbăția, înălțîndu-se semeț, ca pilaștrii unui templu druid, gata să-și înceapă cucerirea. Sffrcurile i se întăriră ca pietricelele.

– Te gîndești la ce te așteaptă, milady?

Ea încuviință mușcîndu-și buza și se împinse ușor înainte, vrînd parcă să îl primească în ea.

Dane era la fel de nerăbdător, dar numai el știa că plăcerea este cu atît mai mare cu cît o anticipa. Prima oară se grăbise și își făcuse reproșuri, dar acum dorea să savureze fiecare senzație în parte.

Gloriana își cuprinse sînul în palmă și se arcui să atingă buzele lui Dane cu sfîrcul întărit.

– Pungășoenco, spuse el, trecîndu-și scurt vîrfurile limbii peste el. De unde ai învățat să te porți ca o desfrînată?

Ea gemu, dezamăgită, încercînd să-l facă să îi ia tot sînul.

– În patul tău, răspunse, gîfîind. Te rog, Dane...

– Ce mă rogi? o întrebă, plimbîndu-și palmele de la umeri, în jos, pe fese, pe care le strînse între degete. „Te rog, Dane” – ce?

Gloriana deja începuse să țipe încet și el spera să nu-și dea seama ce senzații îi provoca lui.

– Răule!

Dane își scoase o mîna de sub ea și își puse palma desfăcută pe pîntecul ei, cu degetul mare între faldurile umede ale feminității ei, unde găsi mugurele mic și întărit, ce îi aduna toată pasiunea.

Frecîndu-l, o urmărea cu bucurie cum își arcuiește spatele și geme, împingîndu-și sîni înaintea, ademenindu-l mai mult decît putea el să suporte.

Cu mîna liberă, îi frămîntă ușor unul din sfîrcuri, pregătindu-se.

– Gloriana, aștept să-mi spui ce dorești.

Ea se împinse din nou înaintea și scoțînd un țipăt scurt își ascunse fața în pernă sub capul lui.

– Oh... aș vrea... aș vrea să-mi sugi sfîrcurile... și... ohh... nu știu cum să-ți spun... te vreau în mine...

Dane îi găsi unul din sîni și i-l luă în gură și fiindcă își retrăsese mîna dintre pulpele ei, îi dădu un scurt răgaz să se liniștească înaintea actului final, cel mai plăcut și trăit cu cea mai mare

intensitate. Gloriana își ascunse fața în palme, parcă temîndu-se că el își va opri mîngîierile pe care ea le dorea cu atîta fervoare.

Dar el nu se mai putea opri și începu să-i alinte celălalt sîn, dorind să ia tot ceea ce ea îi oferea.

Cînd Dane se opri să își tragă răsufierea, Gloriana se ridică. Deși nu o penetrase încă, Dane abia se mai putea abține, făcînd eforturi să nu termine prea curînd. O împinse înapoi pe spate, îi desfăcu picioarele și își ascunse capul între coapsele ei. Ridicîndu-și genunchii, Gloriana țipă de plăcere și el îi urmă mișcările frenetice ale șoldurilor.

Cînd o simți pregătită, își înălță capul, deși ea îl ținea strîns între picioare și protesta gemînd. Îngenunchind între pulpele ei, îi privi chipul, cerîndu-i din ochi încuviințarea și, simțind-o umedă, gata să-l primească, o penetră. Nevoia lui era de nestăvilit, dar fiindcă doar cu cîteva ore în urmă o dezvirginase, nu dorea să o rănească.

Tremurînd și cu pielea strălucind de transpirație, Gloriana se arcui să îl primească, făcîndu-l să scoată un sunet gutural. Părul ei, răsfirat pe pernă, semăna cu o aură de foc și Dane o privea, înmărmurit de frumusețea ei, cu dorința năvalnică de a o poseda. O clipă, avu impresia că inima lui împietrită, de soldat, se va frînge, ca un obiect din tinichea, cumpărat din iarmaroc.

Gloriana îi strîngea cu mișcări ritmice șoldurile între coapse, în vreme ce el o pătrundea încet, tot mai adînc. Palmele ei îi mîngîiau și îi frămîntau spatele, îi strîngeau fesele și îi zgîriau omoplații. Plăcerea și durerea îl mistuiau deopotrivă, pînă ce

nu le mai putu deosebi, dar continuă să se miște, deasupra ei, înainte și înapoi.

Dumnezeule! Cîtă vreme va mai putea îndura asemenea plăcere, fără să nu moară?

– Dane, murmură Gloriana, plimbîndu-și degetele peste fața și pieptul lui, trasîndu-i cercuri invizibile în jurul sfîrcurilor și pe pîntecele încordat.

Își înteteți mișcările sub el, apoi și le domoli, arcuindu-și minunatul trup, ca un superb curcubeu și el îi simți mușchii mici și fierbinți contractîndu-se. În timp ce gîfîia rostindu-i numele ca pe o litanie care să o ajute să scape de dulcele chin al extazului, scoțînd un sunet ce semăna mai mult cu mîrîitul unui lup, decît cu geamătul unui om, Dane zvîcni, eliberîndu-se, împrăștiindu-și sămînța – o dată, de două ori, de trei ori.

Cînd ea îi primi și ultimul strop, se lăsă vlăguit și tremurînd în brațele ei, cu capul pe pieptul ei.

Ea îi vorbi în șoaptă, liniștindu-l prin cuvinte drăgăstoase cu care îndrăgostiții se tachinează, aprinzînd focul, domolindu-i flacăra și întețînd-o.

Iar Dane știa deja cum se numește sentimentul pe care îl trezise în el. Era dragostea.

Gloriana adormi lipită de Dane și se trezi binedispusă. Cu mîngîieri tandre își sculă din somn iubitul și se rostogoli, rîzînd, de sub el, tocmai cînd Dane îi lua un sfîrc între buze. El se ridică într-un cot și o urmări cu ochi strălucitori cum se îndreaptă, goală, spre masă și ciugulește, la întîmplare, din pîine, brînză și prăjituri.

Se ridică din pat cu grația și suplețea panterei, despre care ea auzise cîndva că există, sau, poate, chiar o văzuse cu mulți ani în urmă, în acel viitor, în locul ce se numea America? Vedea ca prin ceață cuștile semănînd cu niște mici celule din menajeria cu animale sălbatice.

Dar Kenbrook o îmbrățișă cu blîndețe și îi aruncă un zîmbet seducător care îi înteeți bătăile inimii și uită momentul de tristețe, izbucnind în rîs cînd el îi fură prăjitura din mînă.

După aceea își dădură unul altuia să mănînce, la început în joacă, apoi cu gesturi tandre de îndrăgostiți. Dane deșertă cada, aruncînd apa pe una din ferestrele turnului și puse apă la încălzit pentru Gloriana, pe sobița cu mangal. Ea se îmbăie la lumina lumînărilor, în timp ce Dane cîntă la harpă frînturi de cîntece.

Cînd Gloriana termină cu spălatul, Dane o șterse cu un șervet moale și sentimentul că cineva are grijă de ea îi dădea o senzație de liniște și fericire.

Își puse o cămașă subțire prin care i se vedeau sfîrcurile și o umbră de păr între pulpe. Mîncară din nou, de această dată cu mai multă decență. Se lăsase înserarea și Dane aprinse lămpile cu amnarul. Se urcară în pat, rezemîndu-se cu spatele de tabla patului. Stăpînul de la Kenbrook Hall începu să citească cu voce tare din manuscrisul unor poezii originale și ea nu se sfii să-i corecteze cele cîteva greșeli.

Cînd se plictisiră de citit, jucară șah, dar în seara aceea Gloriana nu se lăsă bătută nici măcar o dată.

Într-un târziu, el puse deoparte tabla de șah și stinse lămpile.

Făcură din nou dragoste, fără grabă, apoi se culcară.

Cînd Gloriana deschise ochii, camera turnului era scaldată în razele soarelui. Dane se trezise deja și îmbrăcat, privea pe fereastra dinspre nord. Purta o tunică verde, ciorapi, pantaloni și cizme din piele moale. Gloriana simți o umbră de tristețe, fiindcă arăta gata de plecare.

Parcă simțindu-i privirea, Dane se întoarse spre ea cu un zîmbet vesel și seducător.

– Ridică-te, iubito și pregătește-te. Răpitorii vin să ne elibereze. Le-o fi șoptit vreun înger că, în sfîrșit, am pecetluit legătura făcută cu ani în urmă.

Gloriana nu se putu abține să nu zîmbească.

– Nu cred că îngerii vorbesc despre asemenea lucruri, spuse îmbrăcîndu-și rochia pe care o purtase cu o zi înainte. Ar fi vrut să facă o baie, dar în dimineața aceea era ciudat de pudică. În afară de asta, Dane i-l arătase pe Gareth cu o ceată de oameni îndreptîndu-se spre conac, venind să constate consumarea căsătoriei în fapt, ceea ce însemna că, în curînd, aveau să scape din captivitate.

Dane plecă de lîngă fereastră și se opri în fața ei, punîndu-și palmele pe umerii ei.

– Trebuie să te contrazic, milady, fiindcă îngerii, cu siguranță, vorbesc despre dragoste. Dacă n-ar fi vorba despre asta, n-ai fi fost atît de pasionată azi-noapte.

Gloriana își reținu lacrimile. Pentru prima dată îi venea să plîngă de fericire, dar nu voia să-i arate.

– Lingușitorule, îl acuză ea, încolăcindu-i gîtul cu brațele. Acum îmi spui că sînt un înger, dar aveai altă impresie despre mine cînd ne certam tot timpul.

El o sărută tandru, apoi îi prinse bărbia în mîină și o privi în ochi zîmbind.

– Ai un har deosebit, milady, fiindcă știi cînd să te porți ca un înger și cînd nu.

Sub fereastra castelului se auzi tropot de copite. Curînd, în schimbul libertății, idila lor va lua sfîrșit.

– Iar tu, răspunse ea, tulburată, încercînd să zîmbească, ești orice altceva, numai înger nu.

Ochii albaștri ai lui Dane străluceau de fericire, dar cînd o văzu abătută o privi îngrijorat.

– Ce te frămîntă, Gloriana? Simt că îmi ascunzi ceva.

Ea oftă. Gareth și oamenii săi ajunseseră deja în sala de jos și li se auzeau vocile și pașii pe trepte.

– Cînd... Se opri, roșie la față. După ce se va constata consumarea căsătoriei și vom fi eliberați... Dincolo de ușă se auzeau zgomote. Aș vrea să știu ce se va întîmpla cu mine. Vom rămîne împreună ca soț și soție? Te întreb asta fiindcă dacă încerci să mă ții închisă undeva, chiar dacă am început să țin la tine destul de mult, am să fug.

În momentul în care Kenbrook îi cuprinse fața în palme și își trecu vîrfurile degetelor peste obraji ei, se deschise zăvorul.

– Vei rămîne soția mea, Gloriana, aici la Kenbrook Hall, iar aceasta va fi camera noastră pînă ce se va

repara restul. Copiii noștri aici vor fi concepuți și aici îi vom crește, dacă asta ți-e dorința, îi promise el.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă, o simplă formalitate, fiindcă imediat ușa avea să fie larg deschisă.

– Și Mariette?

Dane o sărută pe frunte exact în momentul în care numele lui Gareth intrară, gata să se ia la luptă. Kenbrook nici nu catadicsi să se uite la ei.

– O voi trimite în Franța, dacă vrea. Dacă nu, se poate mărita cu Maxen, velșul, cu Edward, sau va intra la mănăstire. Atîta vreme cît mă iubești, nimeni în afară de tine nu-mi va fi soție.

– În sfîrșit, v-ați împăcat, tună Gareth din prag, plin de vervă. Afară, nătărăilor, nu mai e nevoie de voi aici.

Dane își desprinse cu greu privirea de la Gloriana și și-o îndreptă asupra fratelui mai mare. Gărzile se supuseră ordinelor stăpînului și părăsiră camera, aruncînd ocheade în jur.

– Nu e nevoie să te întreb dacă te-ai culcat cu drăgălașa ta soție, spuse Gareth, pe un ton în care se distingea un amestec de automulțumire și ceva care semăna cu o umbră de invidie. În ochii voștri care strălucesc se citește limpede că alianța nu mai e ceva fictiv, ci un lucru cît se poate de real, așa cum a orînduit Domnul.

Gloriana își strecură mîna sub brațul lui Dane, de teamă ca nu cumva vorbele lui Gareth să îl incite la violență, dar gestul ei se dovedi inutil.

Kenbrook era foarte binedispus.

– Ai privirea ageră, frăţioare. Nu vrei nişte vin să sărbătorim evenimentul?

Gareth făcu o strîmbătură, gîndindu-se, desigur, la tactica pe care o folosise cu o zi în urmă pentru a-şi face fratele inofensiv.

– Nici într-o sută de ani n-aş gusta din vinul oferit de tine.

Dane ridică o sprînceană şi o prinse pe Gloriana de mijloc, lipind-o de el.

– N-ai încredere în mine?

– În alte privinţe, încrederea mea în tine e de nezduncinat, la fel ca vechile ziduri ale acestui conac. Cît despre prinderea ta şi ce a urmat după aceea – ştim cu toţii motivele pentru care am făcut-o – nu sînt chiar atît de naiv să-mi închipui că nu te-ai gîndit să-mi plăteşti cu aceeaşi monedă. Deşi am fost departe unul de celălalt atîţia ani, eu te-am crescut şi ştiu foarte bine cît eşti de şiret.

Gloriana văzu o sclipire de furie în ochii lui Kenbrook şi, cu siguranţă, o zărise şi Gareth.

– la seama ce vorbeşti, spuse Dane şi, deşi o spuse pe un ton blînd, Gloriana sesiză că era dominat de furie, pe care de-abia şi-o stăpînea. Vorbele tale sînt cît se poate de înţelepte şi adevărate.

Se aşternu o linişte apăsătoare, apoi Gareth îşi drese vocea.

– Aşa cum am mai spus, se vede clar după figurile voastre că v-aţi împăcat. Aruncă o privire scurtă în direcţia patului, unde aşternutul pătat, sub acoperirea mototolită, era semnul că Gloriana fusese dezvirginată. Aşa că, n-am să vă cer să-mi arătaţi... dovada.

– Nu ești doar generos, dar și prudent, remarcă Dane pe același ton liniștit. Eu și Gloriana am hotărât să rămînem aici. Tu poți pleca atunci cînd dorești.

Gareth deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc, ca un pește pe uscat. La fel de surprinsă rămase și Gloriana, fiindcă nu se aștepta să se mute acolo atît de repede.

Roșu la față, Gareth șovăi o clipă, apoi se răsuci și părăsi încăperea turnului.

Gloriana îl urmări cu privirea și, deși Dane îi trezise sentimente noi și confuze, simți o strîngere de inimă.

– Te rog, zise Kenbrook binevoitor, nu te întrista, milady. Cred că fratele meu și cu mine ne vom împăca pînă la urmă. Tu nu trebuie să te înstrăinezi de el sau de cei de la castel. Îi luă mîna. Vino, Lady Kenbrook, să-ți arăt încăperi ale conacului pe care nu le-ai văzut pînă acum.

Ieșiră din camera circulară a turnului și coborîră treptele abrupte pînă în sala cea mare, în care, din cauza vechimii, nu exista un cămin, ci găuri în pămînt și hornuri de aerisire, prin care pătrundea ploaia. Totul era o ruină, dar Gloriana îndrăgea locul acela pe care îl considera căminul ei.

– Aici veneam să mă jos cu Edward, îi spuse lui Kenbrook, care o trăgea după el atît de repede încît abia mai respira. El îl juca pe Artos – Arthur, regele războinic, iar eu eram Guinevere.

Dane se opri la capătul unui alt șir de trepte și se întoarse spre Gloriana. În întuneric ea nu-i putea distinge fața, dar tonul lui era sec și puțin ironic.

– Acum nu mai ai nevoie de Arthur și nici eu nu mi doresc o Guinevere. Alianța lor a fost nefericită, dar a noastră va dura pînă la sfîrșitul veacurilor.

Deși era copleșită de fericire, Gloriana se înfioră.

– Te rog, nu vorbi așa. Nu trebuie să forțezi soarta prin vorbe deșarte.

Kenbrook, care cobora scările ținînd-o de mîină, se întoarce și o sărută scurt.

– Cum ți-e voia, milady, spuse el și o trase după el în catacombele castelului, unde ea și Edward niciodată nu avuseseră curajul să pătrundă. Încăperile mari nu erau cu totul în beznă, lumina strecurîndu-se prin fantele înguste aflate sub bîrnele ce susțineau tavanul.

Gloriana simți în nări miros de sulf și auzi clipocitul apei.

– Deci, așa, Guinevere, o tachină Dane, trăgîndu-și tunica peste cap. Arthur nu te-a adus pînă aici. Asta mă bucură.

– Ce...? se bîlbîi ea, privind năucită în jur.

– Printre altele, romanilor le plăcea curățenia, începu Dane să-i explice, în timp ce se dezbrăca.

Gloriana își ridică poalele rochiei și se luă după Kenbrook.

– Asta e o termă romană? întrebă ea, nevenindu-i să creadă că așa ceva rezistase timpului, încă din antichitate.

– Da, răsună ecoul vocii lui Dane. Cu certitudine există un izvor subteran, motiv pentru care legiunile romane au ales acest loc pentru construirea fortăreței.

Ghidîndu-se după vocea lui și după apa care bolborosea și clipocea, Gloriana ajunsese lîngă un bazin imens, înconjurat de statui ciobite și scorojite de vreme.

– Cum de a rezistat pînă acum? întrebă ea uimită, dezbrăcîndu-și rochia și cămașa și așezîndu-le neatentă deoparte.

– Izvorul nu a secat, spuse Dane, scoțîndu-și din apă mîna udă, iar romanii își construiau toate edificiile, în special cele care aveau drept scop să ofere distracție și plăcere, să dureze secole. Ai grijă cum mergi. Sînt cioburi pe care poți să aluneci.

Din bazin ieșeau aburi și miros de ouă clocite.

Gloriana se apropie de el pășind atentă.

– Și apa pe unde se scurge?

Kenbrook își așază palmele pe umerii ei. Apa fierbinte avu un efect binefăcător asupra trupului ei, înlăturînd ultimele urme de durere lăsate de noaptea de dragoste.

– Există un sistem de conducte subteran, care duce pînă la lac, îi șopti Dane, atingîndu-i buzele. Era limpede că gîndul nu îi sta la performanțele constructorilor romani.

Cînd se aplecă să o sărute cu patimă și nerăbdare, Gloriana îi strînse bărbăția în mîină. Dane gemu, dîndu-i un sentiment înălțător de putere și mîndrie.

Fără vorbe și mîngîieri, dintr-o singură mișcare, Dane o ridică din apă, așezînd-o direct pe penis, frămîntîndu-i sîinii, nerăbdător, în vreme ce o împingea în jos, cu o chinuitoare încetineală, pînă ce ea îl cuprinse în întregime.

Instinctiv, Gloriana îi încolăci mijlocul cu picioarele și își dădu capul pe spate, în spasmul mușchilor și într-un ritm frenetic.

Cînd, în sfîrșit, Dane se ușură, urletul lui de triumf răsună în încăperea întunecată.

Gloriana se lăsă fără vlagă peste el, ținîndu-l cu brațele pe după gît, cu picioarele în jurul mijlocului și capul pe umărul lui. Încă în ea, el o purtă așa pînă pe treptele de piatră ale bazinului, unde o întinse și o spălă cu mișcări tandre, de parcă ar fi fost o zeiță coborîită din Olimp.

Cînd sfîrșiră cu spălatul, rămaseră pe trepte, tăcuți, îmbrățișați, cu apa clipocind în jurul lor.

Gloriana ațipi, se trezi și ațipi din nou. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atît de fericită și ar fi rămas acolo, pe trepte, - multă vreme dacă Kenbrook nu ar fi ridicat-o și nu ar fi ajutat-o să se îmbrace.

Cînd ajunseră din nou în sala cea mare cu ferestre înguste și găuri pentru foc în pămînt, călăreții așteptau în curte. Kenbrook ieși să-i întîmpine, fără să-i pese de părul ud și de hainele din care șiroia apa.

Gloriana îl urmă, după ce încercase zadarnic să-și aranjeze ținuta. Se temea că toată lumea îi putea citi pe față fericirea, dar era prea mîndră să și-o ascundă pînă cînd toți aveau să plece. Deși castelul era aproape o ruină, ea era stăpînă la Kenbrook Hall și avea dreptul și datoria să apară alături de Kenbrook.

Din toată ceata nu îl recunoscă decît pe velșul roșcovan.

Maxen o salută cu respectul cuvenit.

– Milady.

Drept răspuns, ea își înclină capul, dar nu scoase un cuvânt.

Kenbrook se întoarse să-i zîmbească Glorianei și ea văzu că este mulțumit. Vorbele lui o confirmară.

– Oamenii mei au venit să se stabilească alături de noi la Kenbrook Hall.

Ca orice gazdă aflată în această situație, Gloriana se întrebă cu ce îi va hrăni pe acei oameni și unde vor dormi, dar în felul ei era la fel de mulțumită precum Dane. Aceia erau soldații lui și aveau datoria să-l slujească, indiferent de condițiile în care trăiau.

– Adăpostiți caii și veniți înăuntru. Soția mea și cu mine vă urăm „bine ați venit”.

În timp ce soldații își aranjau lucrurile în camerele lor, care semănau mai mult cu niște grajduri, aflate în celălalt capăt al curții pe drumul dinspre mănăstire se apropia un șir de căruțe. Gloriana, care știa că transportau proviziile și servitorii, era atât de fericită încît, înainte de a ieși să întâmpine caravana, se repezi în brațele lui Dane și îl sărută zgomotos.

Judith care mergea pe lîngă una din căruțele încărcate, o salută zîmbindu-i larg.

– În sfîrșit, iată-vă, milady. S-a purtat frumos cu dumneavoastră stăpînul de la Kenbrook Hall?

Gloriana roși la gîndul cum „se purtase” Dane cu ea.

– Da, totul e bine. Ce sînt toate astea?

– Daruri de la Lordul Hadleigh, milady. Și, desigur, averea dumneavoastră. Privind în jur, tînăra se înfioră. Eu și ceilalți vom dormi laolaltă peste noapte. Locul e bîntuit de fantome.

– Prostii, spuse Gloriana.

Căruțele opriseră în curte și erau descărcate de servitori și soldați, care cărau lucrurile înăuntru supravegheați de Gloriana. Dane se retrăsese undeva, mai departe, cu Maxen, făcînd planuri de reparații pentru Kenbrook Hall.

Gloriana avea și ea cîteva planuri și aur să le pună în practică, dar despre asta avea să-i vorbească soțului ei mai tîrziu, cînd vor rămîne singuri.

Pîna seara, Judith și ajutoarele ei măturară sala cea mare și îndepărtară pînzele de păianjen. Într-o cameră care putea servi drept bucătărie, fusese aprins focul și în frigări se rumeneau cîteva purceluși de lapte.

Soliile plecaseră în goana cailor la Hadleigh Castle și la mănăstire să anunțe invitații.

Sosiră Gareth și Lady Hadleigh. Edward venea la mică distanță în spatele lor, mîndru pe calul său de luptă, însoțindu-le pe Mariette și pe Fabrienne, care stăteau într-o căruță condusă de un servitor.

Gloriana spera să nu o piardă de prietenă pe Mariette dar, în același timp, nu avea nici o remușcare că își recăpătase bărbatul.

Spre surprinderea sa, Mariette o salută cu zîmbetul pe buze și sărind din căruța plină cu paie, se repezi în brațele Glorianei.

– Ești fericită, ciripi fata în franceză. O văd în ochii tăi surîzători și după gura ta.

Gloriana rîse ușurată și fericită.

– Deci, m-ai iertat?

– Ah, zise ea, într-o engleză stîlciată. M-ai trădat, dar fiindcă sînt generoasă, am să te iert, continuă, zîmbind din nou.

Cu coada ochiului, Gloriana îl zări pe Edward sărind din șa și dînd hamurile scutierului său, un băiețel de vreu șapte-opt ani. Bietul Odin, juganul murg, fusese înlocuit cu armăsarul oferit în dar de Gareth.

Edward părea tras la față și chipul lui frumos era întunecat de tristețe, în vreme ce o privea în tăcere. Glorianeii îi venea să plîngă după Arthur al ei, care în ziua în care primise titlul de cavaler își depusese sabia la picioarele ei, în capelă. Deși niciodată nu dorise ca el să o iubească, îi părea rău că îl respinsese.

Înainte ca Gloriana să îi vorbească, apărură Dane care o prinse de mijloc și îl salută din cap pe Edward. Apoi, întorcîndu-se cu fața spre Mariette îi ceru să discute cu ea între patru ochi.

Cînd cei doi se îndepărtară Gloriana își îndreptă atenția asupra lui Edward.

– Ți-am spus eu că mademoiselle te admiră.

Edward nici nu zîmbi și nici nu privi în direcția în care se afla Mariette.

– Mariette admiră toți bărbații – cel puțin, teoretic vorbind. Cred că realitatea este mai puțin atrăgătoare pentru ea. Să înțeleg că Kenbrook o va îmbarca spre Franța?

Gloriana încuviință din cap, privindu-i o clipă pe cei doi care discutau așezați pe marginea fîntîinii.

Nu se auzea ce vorbeau, dar, în timp ce se uita la ei, simți din nou un fior și gândul o purtă la lumea aceea îndepărtată și nevăzută.

– *Lasă-mă aici, se rugă în gând. Te rog, lasă-mă să rămân la Kenbrook Hall, alături de soțul meu, pentru totdeauna.*

Capitolul 10

În sala cea mare și în curtea de la Kenbrook Hall petrecerea era în toi. Torțele străluceau în noapte și văzduhul era străbătut de cîntecul menestrelilor. În vreme ce Dane petrecea împreună cu Gareth și cu alți cîțiva bărbați, adunați în jurul unei găuri în care se aprinsese focul, Gloriana stătea lîngă Elaina. Ținîndu-se de mîină, cu capetele apropiate, discutau în șoaptă.

– Este minunat să vezi aceste locuri trezindu-se la viață, spuse Elaina zîbind. Fața ei frumoasă devenise translucidă, de parcă prin fața ochilor i se perindau imagini pe care alții nu le puteau vedea.

– Ah, Gloriana, copiii tăi sînt *superbi*.

Fericită ca nimeni alta, Gloriana stătea destul de aproape, încît îi auzi vorbele, atît de periculoase într-o lume îngrădită de superstiții.

– Îi vezi? o întrebă, în șoaptă Lady Kenbrook. Îmi vezi copiii?

Se părea că Elaina urmărea un spectacol magnific, plin de viață și culoare, pentru că ochii ei larg deschiși străluceau.

Nebună, sau nu, deseori prevăzuse viitorul, dar de-a lungul anilor i se interzisese să o mai facă, după ce îl prevenise pe Gareth cînd recolta avea să fie mănată sau cînd îi aștepta o iarnă mai aspră ca de obicei.

— Da, spuse Elaina, clipind, de parcă scena din fața ochilor ar fi dispărut. Se întoarse spre Gloriana încleștîndu-și degetele pe brațul ei. I-am văzut.

Gloriana se sperie văzînd-o cît era de schimbată la față.

— Ce s-a întîmplat? șopti ea, speriată de răspunsul pe care l-ar fi putut primi.

— Va trebui să înduri grele suferințe pentru a-ți împlini destinul, spuse Elaina. Și Dane, la fel. Dar dacă îți pierzi curajul sau eziți, dacă nu înduri și nu depășești fiecare încercare la care te supune soarta, nu vei avea niciodată copiii, care un rol vital în urzirea viitorului.

Gloriana privi în jur neliniștită și văzînd cîteva servitoare, cam la vreo zece pași distanță, în umbra unui stîlp ce susținea tavanul, se îndepărtă repede. Se strecurară pe un culoar lateral și se reîntîlniră într-o grădină scaldată în razele lunii, care dădea spre vechiul cimitir din Kenbrook Hall.

Ofițerii romani dormeau somnul de veci sub anticele pietre, împreună cu soțiile și copiii lor, alături de generații întregi din neamul Kenbrook. Castelul și pămînturile fuseseră moștenite de Dane de la mama sa, Aurelia, care era îngropată sub o criptă străjuită de îngeri din marmură.

– Trebuie să-mi spui ce am de făcut, o rugă Gloriana, ținînd-o de amîndouă mîinile. Mi-e teamă să nu fiu luată de lîngă Dane...

– Veți fi despărțiți, spuse Elaina calmă și cu fermitate. Într-o zi vei ajunge la o răscruce. Mentea ta va dori să aleagă un drum, inima un altul. În majoritatea cazurilor, o femeie înțeleaptă îl va alege pe primul, firește, dar tu, Gloriana, trebuie să ai curajul să-l urmezi pe al doilea. Ai o inimă vitează care te va îndruma pe calea cea bună, dacă vei avea încredere.

Gloriana se prăbuși pe o bancă din piatră.

– Nu vreau să îl părăsesc pe Dane – n-aș suporta să mă despart de el! Am fost multă vreme departe unul de celălalt...

– Asta-i singura cale, spuse Elaina, pe un ton ceva mai blînd. Acum, întoarce-te și ai grijă de oaspeți. Primește-ți dragăstoasă soțul în pat și gîndește-te bine la ce-ți rezervă viitorul. Dane își va înfrunta singur soarta și dacă va afla că nu mai aveți multă vreme de stat împreună nu va rezista.

– De ce? De ce nu putem duce și noi o viață obișnuită, la fel ca toți ceilalți? întrebă Gloriana, copleșită de tristețe.

– Fiindcă *tu nu ești ca toți ceilalți*, accentuă Elaina, pe un ton puțin mai dur. Urmașii voștri vor fi oameni de vază, iar stăpînii lor, oricît de despotici ar fi, vor ține seama de sfaturile lor.

Gravitatea acestei vești aproape că o distrusese pe Gloriana.

– Aș suporta orice dacă aș fi alături de Dane.

Elaina se ridică și își așeză mîna pe umărul ei.

– Așa cum fierul se căleşte în foc, la fel spiritul devine puternic înfruntând greutățile. Urmează calea care ți-e sortită, Gloriana, altfel neamul Kenbrook se va stinge după câteva generații și întreaga Anglie va deplînge această pierdere ireparabilă.

Rostind acestea se aplecă, o sărută pe creștet, se întoarse și porni spre conac.

Gloriana rămase pe loc lîngă zidul scund, dincolo de care se afla capela și cimitirul, gîndindu-se la vorbele Elainei.

E nebună, își spuse, puțin disperată, dar în sinea ei, în miezul sufletului ei, știa că Lady Hadleigh rostise adevărul. O așteptau vremuri grele, dar dacă reușea să depășească toate greutățile, după aceea avea să urmeze fericirea veșnică.

Își acoperi fața cu palmele, dar era prea șocată ca să poată plînge. Trebuia să se întoarcă acasă la Dane, în inima și în patul lui, neștiind momentul în care vor fi despărțiți și pentru cîtă vreme. Era îngrozitor.

– Ești frîntă de oboseală, auzi o voce cunoscută, exact în spatele ei. Dane o prinse ușor de braț. Vino la culcare, Lady Kenbrook.

Gloriana se răsuci să-l privească pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decît orice pe lume încă din copilărie. Suspinînd, îi încolăci gîtul cu brațele ei și se ghemui la pieptul lui.

– Ce s-a întîmplat, iubito? întrebă Dane îngrijorat, ridicînd-o în brațe ca pe un fulg. Elainea ți-a spus ceva care te-a supărat? Știi, doar, că e nebună.

Gloriana își lăsă capul pe umărul lui și oftă.

– Nu e vorba despre Lady Hadleigh sau despre boala ei, spuse ea. Era primul dintre multiplele sacrificii pe care le avea de făcut. I-ar fi spus lui Dane întreaga poveste și i-ar fi rugat să facă ceva pentru a nu trebui să se despartă, dar nu pomeni nimic despre ce aflase, știind că el nu avea nici o putere și că ar fi suferit aflând ce îl așteaptă. Mă dor picioarele și cred că ar trebui să mă frecționezi până adorm.

Dane o purtă în brațe, rîzînd, pe un culoar lateral. Deși era întuneric beznă, el cunoștea bine drumul și pe Gloriana o surprinse faptul că, probabil, petrecuse destul timp la conac, înainte de a pleca să lupte împotriva turcilor.

– Ești o răsfățată și va trebui să iau măsuri în privința asta, altfel o să-ți iei nasul la purtare și-o să mi te urci în cap.

Gloriana își puse palma pe pieptul lui și îi simți bătăile regulate ale inimii.

– Te voi iubi întotdeauna.

Tocmai ajunseseră în capătul galeriei de la etaj și el o lăsă brusc, prinzînd-o de umeri și privind-o fix în ochi.

– Pari îngrijorată, milady. Ce e cu tine?

Ea întinse mîna și îl mîngîie. Stînd în penumbră nu-i putea vedea fața.

– Am vrut să spun că am să-ți port de grijă pînă la sfîrșitul zilelor și, dacă e posibil, și după.

Dane o prinse de bărbie și îi ridică fața în lumină. Gloriana se ruga în gînd ca el să nu-și dea

seama că sub forma aceea își lua rămas bun de la el.

– Te iubesc, Gloriana, șopti el, apoi o sărută.

Gloriana nu se feri – nu putea să o facă – dar cînd el își desprinse buzele de gura ei, îl întrebă.

– Și Mariette? N-am mai discutat despre ea după ce ați stat de vorbă în curte.

Dane o luă de mîină și o tîrî după el.

– Mademoiselle iubește viața de mănăstire și dorește să se retragă acolo sub protecția stareței Margaret.

– Eu credeam... eu credeam că îl place pe Edward...!

– Cîțiva ani de-acum încolo va fi plecat la război și nu e încă pregătit pentru însurătoare.

Urcau scara în spirală care ducea spre camera turnului și Gloriana, care gîfîia, ar fi vrut ca Dane să o fi dus în brațe.

– Vrei să spui că Edward va pleca, așa cum ai făcut și tu? Mărturisesc că speram să renunțe la asemenea ambiții.

– Nu va fi nevoie să plece departe ca să lupte, spuse Dane, oprindu-se din nou, strîngînd-o de mîină. Oamenii lui Merrymont au dat foc unuia din orășelele de graniță.

Gloriana se rezemă de zidul de piatră, copleșită de vestea pe care nimeni nu i-o dăduse pînă atunci.

– Gareth și ceilalți vor să se răzbune?

Un mușchi se zbatu vizibil în maxilarul lui Kenbrook și Gloriana rămase îngrozită de ce îi

spuse mai departe, mai îngrozită chiar decît de soarta ce avea să-i despartă.

– Voi pleca și eu cu ei. Nu putem tolera asemenea fapte.

Gloriana simți că i se moaie picioarele și făcu eforturi să nu se prăbușească.

– Și tu ce-ai să faci, Dane? șopti ea cu voce întretăiată. Îi vei ataca unul din orașe? Vei aduce suferință unor oameni nevinovați, așa cum a făcut el?

Dane o trase în sus pe ultimele trepte și o duse în camera turnului. Închise ușa trîntind-o, apoi se întoarse spre Gloriana, care rămăsese lîngă masă, puțin speriată și cu ochii larg deschiși.

Kenbrook fremăta din nări și în întuneric lumina torțelor dansa în jurul lui, aruncînd limbi de foc.

– Chiar mă crezi un monstru, Gloriana? Crezi, fie și pentru o clipă că aș face așa ceva, indiferent care ar fi motivul?

Gloriana înghiți în sec.

– Războiul este devastator, replică timid. Lanurile sînt călcate în picioare, colibe arse, țărani și orășenii omorîți sau luați prizonieri.

– Noi nu ne răfuim decît cu Merrymont și cu oamenii lui, zise Dane pe un ton rece.

Ea oftă, prăbușindu-se pe un scaun. În camera, pînă nu demult temniță, se făcuse curățenie și era puternic luminată, așternuturile schimbate, apa pentru spălat parfumată și li se aduseseră haine curate pentru a doua zi.

Gloriana se întreba dacă se va trezi tot în camera aceea, sau în altă parte.

– Iartă-mă, spuse încet. Știu că ești un om drept și nu ai face rău unor nevinovați.

Dane își dezbracă tunică, dar nu își scoase cămașa și pantalonii. Deschise o cutie aflată pe masă și scoase dinăuntru o sticlă. Când se apropie de Gloriana era calm și avea privirea senină.

Își trase un scaunel și se așeză în fața ei, ridicându-i un picior pe genunchiul său. Cu mișcări senzuale îi scoase pantoful și ea gemu când Dane începu să-i maseze ușor pulpa.

– De fapt, nu vroiam să-mi frecționezi picioarele, ci doar să vorbim.

Kenbrook își turnă în palmă puțin ulei și puse sticlă deoparte apoi începu să-i maseze mușchii oboseți ai piciorului.

Ea gemu prelung și se lăsă pe spate în scaun.

– Îți place, milady? o tachină Dane.

Gloriana simțea ceva asemănător excitației sexuale, dar era cu totul altceva. Era bucuria spiritului, nu a cărnii, era ceva mult mai profund.

– Oh, gemu din nou, mai profund decât prima oară. E minunat.

Cu mișcări circulare el îi masă rotula, făcând uleiul să intre în piele.

– Nici o plăcere nu e suficientă pentru tine. Vocea lui era scăzută, insinuantă. Gloriana uită discuția cu Elaina și de răfuiala lui Merrymont.

Simțea că se topește de plăcere, că se cufundă din ce în ce mai adânc în scaun.

– Hmmm. Dar pe lume nu exista numai plăcere și bucurie. Ce prostie să creadă că...

Kenbrook rîse și îi ridică celălalt picior făcînd-o să se înfioare. Întredeschise ochii cînd el îi dădu jos și celălalt pantof.

– Torci ca o pisicuță ghemuită lîngă foc. Pe viitor voi folosi uleiul și în alte scopuri.

– lei sticluța cu tine în pat?

– Sticluța și nu numai atît, răspunse Dane, făcîndu-i un semn din cap să îl urmeze.

Gloriana își dezbracă rochia și cămașa, care i se înfășurară în jurul gleznelor.

În vreme ce lămpile și torțele pîlpîiau în întuneric, în turn se auzeau gemetele de plăcere ale Glorianei, care se întreba dacă servitorii nu se speriaseră crezînd că spiritele bîntuie conacul.

Cînd se iviră zorile cenușii și Gloriana deschise ochii, observă imediat că Dane nu se afla în cameră. Lumina torțelor strălucea în pîcla dimineții și în scobitura lăsată de capul lui pe pernă găsi o bucată de prăjitură.

Cu trupul încă fremătînd de plăcerea de peste noapte, se ridică în capul oaselor și începu să-și mănînce micul dejun. Dincolo de lac se auziră clopotele capelei din Hadleigh, care chemau oamenii la slujba de dimineață.

Gloriana se întinse somnoroasă. Mai tîrziu va aranja în așa fel încît să se poată oficia o slujbă în micul sanctuar al conacului, dar în clipa aceea îi era lene și, în afară de asta, curînd avea să plouă.

Își aminti ce planuri aveau Gareth, Dane și ceilalți pentru ziua aceea, doar atunci cînd Judith intră gîfîind, purtînd în brațe un vas cu apă caldă.

Gloriana își puse cămașa și alergă în picioarele goale la fereastra dinspre vest, care dădea în curte.

Dane era acolo, cu părul blond strălucindu-i în ceața dimineții, urcat pe armăsarul său de luptă, Peleus. În spate, purtând flamurile de luptă, soldații deja se alinaseră în poziție de atac.

– Nu, murmură Gloriana, cu lacrimi în ochi.

– Plecați de-acolo, milady, spuse cu blîndețe Judith, luînd-o de mîină. O să muriți dacă mai stați la fereastră în cămășuța asta subțire.

– Dane pleacă la luptă, spuse Gloriana cu voce stinsă, îndreptîndu-se spre masa pe care Judith așezase un lighean cu apă de spălat.

– Da, încuviință fata, fără a părea îngrijorată.

Gloriana simți că i se face rău. De cînd se știa urmărise soldații antrenîndu-se pe terenul de la Hadleigh Castle, încrucișîndu-și săbiile, pumnalele și lănciile și luîndu-se la trîntă ca urșii.

Pîna atunci toate acestea nu le luase decît ca pe niște jocuri crude, dar apropiata confruntare cu armata lui Merrymont era cît se poate de adevărată. Oameni din cele două tabere vor fi grav răniți, poate chiar aveau să moară.

– Stai jos, milady, îi porunci Judith. Ești galbenă ca ceara.

Gloriana se prăbuși pe un scaun și rămase liniștită cît timp Judith îi pieptănă părul și i-l împleti în coadă, sporovăind tot timpul.

După ce se îmbracă într-o cămașă galben deschis, o rochie cu fir auriu și își puse o centură bătută în pietre colorate, părăsi camera turnului. Cerul era plumburiu cînd ieși în curtea principală și

se întrebă dacă poneiul ei fusese adus în grajdul de la Kenbrook Hall, ori rămăsese la Hadleigh Castle. Nu avea rost, chibzui ea. Dacă încerca să îl urmeze pe Dane în luptă, rezultatul, în cel mai bun caz, ar fi fost să se umilească, iar invers, dezastruos.

Cuprinsă de tristețe se îndreptă spre cimitir. Dacă urma să fie stăpînă la Kenbrook Hall trebuia să cunoască fiecare mormînt și la întoarcerea lui Dane să îl întrebe despre mama lui și despre toți cei care se odihneau alături de ea.

La lumina zilei avertismentele Elainei păreau pură imaginație a unei femei care își petrecea mult timp în singurătate, ascultînd voci.

Gloriana zăbovi printre îngerii din piatră, uitîndu-se la cripta din marmură sub care își dormea somnul de veci mama lui Dane. Dinspre lac bătea un vînt aspru, care pătrundea prin rochia groasă înfiorîndu-i pielea. S-ar fi simțit mult mai liniștită știind că Lady Amelia, înconjurată de îngeri veghează din ceruri asupra lui Kenbrook.

Se trezi din visare și tocmai se pregătea să se întoarcă la conac – cu coada ochiului o văzu pe Judith apropiindu-se cu pași hotărîți – cînd, pe neașteptate o cuprinse o durere de cap, violentă ca o lovitură de bardă. Se clătină și întinse mîna să se agațe de unul din îngerii din marmură. Mușchii stomacului i se contractară și căzu în genunchi.

Privirea i se înceteșă și avu senzația că e luată pe sus de un vîrtej și purtată prin aer ca o frunză. Auzi o bubuitură și își duse palmele la urechi, îndoindu-se din șale și țipînd.

– Dane!

Nu-și dădu seama cât dură acel coșmar dar, treptat începu să distingă lucrurile din jur, iar zgomotul îngrozitor se stinse treptat, transformându-se într-un zăngănit.

Își înălță capul, dar era atît de amețită încît, pentru o clipă, nu-și aminti cum o cheamă sau ce căuta pe ploaie în cimitir.

Ca prin vis auzi voci în jur, oameni care vorbeau repezit într-o limbă ciudată. Clipi buimăcită cînd își reveni la fel de brusc cum o apucase durerea de cap, pe care acum o simțea foarte slab.

În jurul ei se îngrămădisise lume care o privea. Ploua și deasupra capetelor țineau pînze colorate.

Umbrele, îi șopti o voce din străfundurile memoriei.

Oamenii discutau aprins, arătînd-o cu degetul și ea se feri, scuturînd din cap.

– Sărăcuța, spuse cineva, e speriată.

– Priviți ce haine caraghioase, zise un altul.

Aceași parte a memoriei ei care recunoscuse umbrele, o făcu să înțeleagă și ciudatele cuvinte, însă cu o încetineală chinuitoare. Dar lucrul cel mai îngrozitor era că știa ce se petrece cu ea. Trecuse din secolul treisprezece într-o epocă mult mai tîrzie. În acest loc și timp, Dane și toți ceilalți pe care îi iubea muriseră de mult, fiind pulbere și oase în mormintele lor.

Scoase un țipăt ascuțit de disperare și atunci, din mulțime se desprinse un bărbat care îi întinse mîna, vorbindu-i cu multă blîndețe.

– Nu-ți fie teamă. Sînt medic și vreau să te ajut.

Gloriana închise ochii dorindu-și să se întoarcă la Kenbrook Hall lângă Dane.

– Acum te simți mai bine, nu-i așa? o liniști bărbatul punându-i pe umeri o haină groasă de lână care mirosea plăcut a ploaie și, vag, a parfum bărbătesc. Vino cu mine, ai nevoie de îngrijiri. Susținând-o își croi drum prin mulțimea care rămăsese cu gura căscată. Ce-i cu voi? N-ați mai văzut pînă acum oameni bolnavi?

Îngrozită cu cîteva clipe în urmă, Gloriana amuțise și uimită se lăsă dusă de bărbatul care o înfășurase în haină.

– Mă cheamă Lynford Kirkwood, îi spuse acesta, aplecîndu-și capul spre ea. Mașina mea e parcată dincolo de poartă și în apropiere am un cabinet medical. Te duc acolo, îți dau un ceai fierbinte și niște haine uscate, apoi stăm puțin de vorbă.

Gloriana se străduia să înțeleagă ce spune. În momentul acela simțea că depinde cu totul de bărbatul acela amabil, care îi vorbea rar. Încuviință din cap, încercînd să-și aducă aminte ce era aceea o „mașină”. Cînd văzu obiectul își reaminti: o căruță cu motor și geamuri din sticlă. Întoarse capul spre Kenbrook Hall în timp ce Kirkwood deschidea portiera.

Din conac nu mai rămăsese decît o grămadă de pietre roase de vreme, cu excepția turnului – locul în care ea și Dane fuseseră sechestrați.

– Urcă în mașină, scumpo, o rugă medicul, împingînd-o cu blîndețe. Ești udă leoarcă și arăți de parcă ai suferit un șoc.

Gloriana se așează pe banchetă privind amețită prin geamul pe care șiroia ploaia. Nu se întrebă cum fusese posibil un asemenea lucru, nici dacă va înnebuni, deși așa s-ar fi zis. Într-un fel, mereu se așteptase să se petreacă lucrul acela.

Un singur gând o preocupa: cum să se întoarcă la Dane.

Doamna Bond, menajera, ieși iute din bucătărie când Kirkwood opri vechiul Packard în fața casei. Cineva telefonase deja să anunțe că domnul doctor aduce acasă o vrăbiuță cu aripa frîntă.

— În sfîrșit, ați ajuns, spuse impacientată, ferindu-și capul de ploaie cu un exemplar din *Times*. E vînată de frig și uite-o cum tremură!

Lyn Kirkwood nu-i răspunse, dar o ajută cu multă grijă pe Gloriana să coboare din mașină. În veșmintele acelea ciudate și cu panglicile împletite în coadă semăna cu o actriță gata să intre în scenă. Pe drum nu vorbise deloc, ci mormăise tot timpul ceva neinteligibil.

O conduse în bibliotecă unde ardea focul și o trimise pe doamna Bond să aducă pături, ceai fierbinte și un halat gros. În vreme ce menajera se ocupa de aceste treburi el turnă puțin coniac într-un pahar și îl întinse fetei care dîrdîia, exagerat de tare pentru cineva prins de o ploaie caldă de vară.

Ea aruncă o privire paharului de coniac, apoi îl luă între palme și sorbi, la început prudentă, după aceea cu poftă. Când îi înapoie paharul, el ar fi jurat că rostise „Mulțumesc, stăpîne”.

Lyn puse paharul deoparte și se așeză pe un scăunel. Era un medic bun, trecut de treizeci de ani, își iubea meseria și viața, în general, dar și-ar fi dorit un cămin.

– Cum te cheamă? o întrebă cu blîndețe.

Ea se încruntă ușor, concentrîndu-se parcă să înțeleagă ce i se spusese. Cînd îi răspunse, el nu-i înțelese numele care-i suna ciudat, dar fiindcă făcuse studii de lingvistică, recunoscuse forma și inflexiunile cuvintelor.

Engleza veche, își spuse tulburat.

Încercă din nou să comunice cu ea.

– Lyn Kirkwood, zise, punîndu-și palma pe piept.

Doamna Bond se întoarse cu pătura și halatul, anunțîndu-l că imediat aduce și ceaiul.

– Lăsați-o să se schimbe, domnule doctor. Am eu grijă să se înfofolească.

Cu privirea puțin încruntată Lyn se ridică și se îndreptă spre ușă. Nu era nevoie să-l gonească din propria lui bibliotecă, se gîndi iritat. Era medic, nu, și văzuse pînă atunci destule femei dezbrăcate.

– Aduc eu ceaiul, spuse, întrebîndu-se dacă nu cumva devenise unul din acei bărbați ușor de manevrat – căroră el, personal, le plîngea de milă.

– Bine, dar grăbiți-vă, răspunse doamna Bond. Dacă nu ne îngrijim de ea, face sigur pneumonie. Nepoata-mea, Ellen, arăta la fel cînd...

Lyn plecă repede la bucătărie unde găsi ceainicul clocotind pe foc. Umplu o cană cu apă fierbinte și puse pliculețul cu ceai ceilonez. Deși era chirurg și se putea lăuda că are mîini sigure, acum îi tremurau, gata să verse totul.

Gîndul îi rămăsese la făptura aceea minunat de frumoasă pe care o găsisese în cimitir, printre ruinele de la Kenbrook Hall, înfricoșată ca un înger rătăcit în iad. Mai mult, putea să jure că apăruse din senin, ceea ce, desigur, era imposibil.

Mestecă în cana de ceai, puse cîteva fursecuri pe o farfurioară și aranjă totul cu mare grijă pe o tavă.

Dacă ar mai fi văzut-o hoinărind printre ruinele de la Kenbrook Hall, îmbrăcată în hainele acelea ciudate, cu siguranță ar fi remarcat-o. Adesea se plimba pe acolo, chiar și în zilele ploioase, fiindcă, ei bine, toată viața așteptase să găsească ceva acolo, realiză acum, atît de tulburat, încît abia reuși să ducă tava fără să verse ceai pe ea.

Doamna Bond își terminase treaba.

– Nu a scos o vorbuliță, îi mărturisi în șoaptă menajera. Nici un cuvînt, sărăcuța. Tot timpul a privit țintă flăcările, de parcă ar avea mintea rătăcită. Cred că ar trebui dusă la spital.

Lyn își privi îngrijorat menajera.

– Am s-o consult puțin, iar tu mai bine du-te și sun-o pe Marge. Asistenta lui era în ziua aceea de gardă la cabinet. Roag-o să treacă pe aici.

Doamna Bond pufni încet, de parcă în gînd și-ar fi spus că Lyn putea face ceva necugetat dacă ea nu l-ar fi supravegheat.

După vizitele de dimineață el își lăsase geanta pe birou. O deschise și scoase dinăuntru stetoscopul, un depresor lingual și termometrul digital, care tocmai apăruse pe piață. O examinare de

rutină îi confirmă ceea ce bănuia: pacienta nu era bolnavă psihic, ci doar confuză și speriată.

Îi oferi o ceașcă de ceai și ea o luă cu mare grijă, de parcă n-ar mai fi văzut în viața ei așa ceva – sau, de parcă nu-și putea aminti cum se numește.

Până atunci își concentrase atenția asupra focului din cămin care ardea mocnit, dar în vreme ce sorbea ceaiul fierbinte, tare și foarte dulce începu să privească în jur, cu ochi mari sau printre gene.

Lyn aproape că îi auzea gândurile, în efortul ei de a-și aminti numele lucrurilor și la ce folosește fiecare. Dacă nu s-ar fi priceput la lucruri de genul ăsta, reflecta Kirkwood, ar fi zis că are în față un călător în timp și nu doar o sărmană ființă îmbrăcată în costum de epocă.

Capitolul 11

Ghemuită în fotoliul moale așezat în fața căminului, Gloriana se simțea copleșită de gravitatea situației în care se găsea. Șocul o amuțise. Faptul că mai trecuse o dată prin așa ceva și că avea speranțe că se va întoarce, nu reușea să îi liniștească tumultul gândurilor. Pe atunci era o copilă visătoare și visul se transformase în realitate; pentru un copil cu o imaginație bogată, granița dintre fantezie și lumea reală era destul de instabilă.

La început sperase că Kirkwood și lumea lui modernă era doar o închipuire, dar acum, când realiza ce se întâmpla în jurul ei știa sigur că în câteva clipe străbătuse o perioadă de peste șase sute de ani.

Închise ochii, străduindu-se să pară liniștită. Dane murise de mult, la fel Gareth, Edward, Judith și Lady Elaina. Rămăsese singură pe lume.

Zgomotele o învăluiau din toate părțile – o muzică puțin cam stridentă, hureitul a ceva care-i amintea vag de mașina de spălat, tic-tac-ul

mașinăriei care măsoara timpul, scrîșnetul roților pe asfaltul ud. Suspină și deschise ochii. Îl văzu pe Kirkwood așezat pe un scăunel, privind-o gînditor și îngăduitor.

– Ce s-a întîmplat cu tine? o întrebă și, de această dată, ea pricepu mai ușor întrebarea. Ușurată, dar și cu disperare, își dădu seama că începea să se adapteze noului mediu. Era un lucru esențial – dar însemna, oare, că îi era sortit să rămîna acolo pentru totdeauna?

Privi în jur, puțin speriată fiindcă nu putea vorbi, căutînd din ochi o foaie de pergament și o pană de scris. Poate că salvatorul ei va înțelege mai ușor dacă ar scrie răspunsul, decît dacă ar vorbi.

Văzînd biroul pe care erau împrăștiate lucruri cărora nu le știa numele, lăsă ceașca din mînă, se ridică din fotoliu și se apropie de el.

Zărînd toate acele obiecte ciudate și strălucitoare de pe birou, se concentrează, dar nu și le aminti.

Mimă înmuierea penei în călimară, făcîndu-se apoi că scrie.

Kirkwood zîmbi, cu același aer gînditor și, în cele din urmă veni lîngă ea. Deschise un sertar și scoase dinăuntru un cilindru metalic lucios și o coală de hîrtie.

Bucata de hîrtie îi era cunoscută – pe vremea cînd era Megan desena tot timpul – așa că prinse curaj și pe buze îi apăru un zîmbet. Așezîndu-se în fotoliul din piele, căută din priviri călimara.

Kirkwood îi luă pixul de mînă și, apăsînd cu degetul la unul din capete, se auzi un clic, apoi îi făcu o demonstrație trasînd cerculețe pe hîrtie.

Gloriana făcu ochii mari, minunându-se. Își aminti. Era un creion. Megan văzuse de nenumărate ori oamenii mari folosind asemenea obiecte. Chiar și ea desenase cu creioane colorate.

Tulburată, îl luă în mână și începu să scrie.

Mi se spune Gloriana.

Cuvintele erau scrise tremurat și neglijent – ce-ar mai fi certat-o călugărul Cradoc – dar învățând imediat cum se ține creionul în mână, începu să scrie cu mai multă siguranță.

Nu aparțin acestor timpuri. Vreau să mă întorc acasă.

Întoarse capul spre Kirkwood care citea atent aplecat peste umărul ei. Deși nu-i înțelegea prea bine scrisul, dădu din cap încuviințînd și Gloriana nu se mai simți înfricoșată și singură ca înainte. Poate că în vremurile acelea fenomenul de călătorie în timp era ceva obișnuit și el ar fi putut-o ajuta să se întoarcă acasă.

Kirkwood luă o altă foaie și scrise.

Unde e casa ta? Te rog, spune-mi de unde vii.

Gloriana privi încordată cuvintele și, treptat, începu să le priceapă sensul. Era ciudat modul acesta de comunicare dar, de-a lungul secolelor limba lor comună suferise modificări, iar forma scrisă era mai abordabilă decît vorbitul.

Sînt lady Kenbrook și locuiesc la Kenbrook Hall, cu soțul și stăpînul meu, Dane St. Gregory. Cînd am plecat era anul 1254.

Kirkwood citi cuvintele cu atenție.

Într-adevăr, ești un călător în timp, îi scrise el. Fiind un lucru imposibil ar trebui să fii surprins dar nu prea sînt. Sîntem în anul 1996, doamnă.

Gloriana simți că pălește. Avea numai cinci ani cînd se trezise brusc într-o altă lume. Deși cunoștea scrisul și cititul, nu învățase și nici nu o interesase scurgerea vremii și era uimită cît de repede trecuseră anii. Omenirea se afla în pragul Judecării de Apoi!

Lăsă pixul din mîină și ușor amețită își lăsă capul pe brațe.

— E greu să pricepi totul deodată, spuse Kirkwood cu blîndețe, apoi oftă. Nici pentru mine nu e ușor. Acum trebuie să te odihnești.

Gloriana intui înțelesul cuvintelor. Își înălță capul și încuviință. Pentru moment un somn bun era lucrul cel mai înțelept pe care îl putea face. Poate se va trezi în pat lîngă Dane, în turnul de la Kenbrook Hall, mirată de visul acela în care totul i se păruse atît de real.

După cîteva minute doamna Bond o conducea într-o cameră să se odihnească. În patul călduros, cu așternuturi curate, Gloriana se cufundă imediat într-un somn profund.

Se trezi după cîteva ore, realizînd imediat că încă se mai afla în casa lui Kirkwood. Era atît de disperată încît nu putea scoate un sunet.

Lacrimile i se prelingeau pe tîmple umezindu-i părul. Auzea sunete stranii, abia perceptibile. Treptat, acestea deveniră clare: erau vocile a două femei, întrerupte de glasul, ceva mai îndepărtat și fără inflexiuni, al unui bărbat care se referea la

convorbirile de pace dintre autoritățile britanice și Armata Republicană Irlandeză.

Constată, cu uimire, că *înțelegea ce se vorbește*.

– Eu zic că ar trebui internată în spital, auzi vocea doamnei Bond, undeva aproape. O fi luat droguri.

Gloriana se ridică puțin în capul oaselor. „Droguri”? Nu înțelegea cuvântul, dar părea un lucru rău.

O altă voce, mai plăcută și mai tânără, îi răspunse menajerei.

– După cum arată, eu nu cred că se droghează. Era Marge, asistenta de care Kirkwood pomenise ceva mai devreme. Lyn este medic și imediat și-ar fi dat seama.

– Povestea asta nu-mi place deloc, bombăni doamna Bond. Închipuie-ți pe cineva care apare într-un cimitir, așa, din senin. Și rochia pare luată dintr-un muzeu, numai că e la fel de nouă și groasă ca lîna din cea mai bună haină de iarnă pe care o am eu.

Gloriana ar fi preferat să rămînă sub pături decît să răspundă inevitabilelor întrebări și să se expună privirilor curioase, dar trebuia neapărat să se ușureze. Se ridică și se uită sub pat.

Nu văzu oala de noapte.

Se întinse din nou, căutînd în amintirile lui Megan pînă ce revăzu cu ochii minții toaleta cu instalațiile montate în porțelan strălucitor, care acolo se afla, probabil, la capătul holului. Străbătu cămăruța îmbrăcată doar în cămașa lui Kirkwood, care îi venea pînă la genunchi și deschise încet ușa.

Lumina era atît de puternică încît o orbi și cîteva clipe rămase nemișcată clipind derutată. Apoi o văzu pe doamna Bond discutînd cu o femeie roșcată, amîndouă așezate la masă. Un ceainic aburea în fața lor și totul în jur părea că strălucește.

– Vrea să meargă la toaletă, zise prietena doamnei Bond, cu voce caldă. La capătul holului, drăguț.

Gloriana nu înțelese cuvînt cu cuvînt, dar găsi toaleta și o folosi cu oarecare teamă.

Rămase mult pe gînduri pînă își aminti cum se trage apa și cum se deschide robinetul la chiuvetă ca să-și spele mîinile. Pe hol o aștepta Marge, asistenta plinuță, care îi zîmbi cu bunăvoință.

– Nu o lua în seamă pe Elsa Bond, o sfătui în șoaptă femeia, apropiindu-se și luînd-o de mîină. Nu e rea, ci doar puțin ursuză.

Gloriana dădu din cap. Înțelesese aproape tot.

– Vrei să mănînci ceva, scumpo? N-ai băut decît un ceai înainte de culcare. Îți pot pregăti o gustare.

Stomacul Glorianeii răspunse în locul ei printr-o ușoară bolboroseală. Marge îi oferea mîncare și pentru a doua oară o invitație i se părea binevenită. Mai dădu o dată din cap.

Marge zîmbi și o trase în camera luminoasă – bucătăria. Nu semăna deloc cu cele din secolul al treisprezecelea care erau mult mai mari și întunecoase, pline de aburi, o grămadă de servitori trebăluind de colo-colo și cîini de vînătoare sforîind pe dușumea, își spuse Gloriana. Pe un dulăpior era așezată o cutie cu capac în care pîlpîiau lumini.

Era un televizor, își aminti ea, iar vocea bărbatului pe care o auzise mai devreme vorbind despre Armata Republicană Irlandeză venea din mașinăria aceea.

Se așază pe scaunul oferit de Marge privind fascinată la televizor. Doamna Bond mormăi că avusese o zi obositoare, își luă la revedere și dispăru pe hol.

În timpul acesta Marge încropea ceva de mâncare, sporovăind.

— Dacă te deranjează îl închid. Bond îl lasă toată ziua să urle, iar dacă te întrebi unde e domnul Kirkwood, îți spun eu că s-a dus să viziteze câțiva pacienți, dar trebuie să apară.

Numele Kirkwood atrase atenția Glorianei și își dezlipi privirea de pe ecranul televizorului. Deși ar fi vrut, îi era teamă să vorbească.

— Sărăcuța de tine, o căină Marge, clătinînd din cap. Părul scurt și cîrlionțat îi încadra fața rotundă și drăgălașă. Numai Dumnezeu știe ce-i cu tine. Ai o privire care-mi frînge inima, dar nu-ți face griji. Doctorul și cu mine o să ne ocupăm de tine și o să încercăm să punem lucrurile la punct.

Mișcată de vorbele femeii, Glorianei îi dădură lacrimile și în gît i se puse un nod dureros. Nepuținînd vorbi, să-i spună cît era de diferită față de ceilalți, își întoarse din nou privirea spre televizor.

Cuvinte necunoscute, imagini și frînturi de melodii i se învălmășeau în minte dar, în mod ciudat, făceau legătura între lumea modernă și cea pe care o lăsase în urmă în dimineța aceea. Își spuse

că privind și ascultînd, curînd va învăța să comunice cu cei din jur.

Marge îi puse în față o farfurie și Gloriana recunoscu ceea ce se numea un sandviș, adică o bucată de cașcaval între două felii de pîine prăjită. Mîncă cu poftă, neluîndu-și ochii de la ecranul televizorului.

Imaginile erau captivante, dar cuvintele greu de pronunțat și rostite atît de repede încît îi dădeau impresia că sînt spuse doar pe jumătate.

– Ești flămîndă, nu glumă, spuse Marge, punîndu-i încă un sandviș pe farfurie.

– Mulțumesc, îndrăzni Gloriana, pronunțînd rar, cu grijă să nu greșească.

Marge se luminează la față.

– Cu multă plăcere.

Curînd oboseala o cuprinse din nou pe Gloriana și se întoarse în cămăruță unde căzu într-un somn profund, visîndu-l pe Dane bîntuind ca o fantomă culoarele de la Kenbrook Hall și strigîndu-i numele.

Roua se scutura de pe frunzele stejarilor cînd mica oaste obosită se îndrepta la pas spre Kenbrook Hall. Oamenii aveau săbiile tocite și hainele îmbibate de noroi, sînge și transpirație, fiindcă mai bine de două ceasuri luptaseră cu armata lui Merrymont. Erau epuizați.

Dane mergea cu ochii ațintiți asupra turnului, locul unde inima îi rămăsese în mîinile frumoasei sale soții. Sătul de războaie și fără entuziasmul care îl animase toți acei ani de-abia aștepta să îngenuncheze la picioarele Glorianei, să-și lase

capul în poala ei ca să-i simtă degetele mîngîindu-i tîmplele și părul.

Maxen, rănit și murdar din cap pînă în picioare, cu tunica mustind de sînge și ploaie călărea alături, ducînd de căpăstru un cal ce-și purta în spinare stăpînul mort.

– Merrymont asta e sămînța diavolului, spuse velșul. L-ai văzut urcat sus pe deal, privindu-și oamenii cum dădeau foc recoltelor? O făcea ca să ne țină la distanță, nu?

Dane încuviință din cap, gînditor. El, Maxen și ceilalți se întîlniseră cu Gareth și oamenii lui la o oră după ce soarele răsărise deasupra lacului. Fumul înecăcios de pe cîmpia pîrjolită ce întunecase cerul spre vest le indicase exact locul unde se afla Merrymont.

În preajma colibelor dărîmate lanurile de grîu fumegau. Porcii și vitele fuseseră ucise, iar țărani fugiseră îngroziți în pădure, dar nu toți scăpaseră.

Dane strînse din ochi. Cele două tabere se luptaseră pe cîmpia de flăcări și încă mai auzea scîrșnetul fierului pe fier și vedea în fața ochilor scînteile ce țîșneau din lamele săbiilor.

S-ar fi dus după Merrymont – avantajat de poziția în care se afla -, dar asta ar fi însemnat să-și părăsească oamenii și pe Edward care în ziua aceea participa pentru prima dată la o luptă adevărată. Așa că rămăsese alături de ei pînă în clipa în care, la un semn, soldații lui Merrymont dăduseră bir cu fugiții, refugiindu-se spre dealul unde se afla comandantul lor, abandonîndu-și camarazii căzuți pe cîmpul de luptă.

Fugari prinși, morții și răniții fuseseră luați și duși în căruțe și pe târgi, fie la Hadleigh Castle, fie la Kenbrook Hall.

Dane se așteptase ca Gloriana să-i iasă în întâmpinare, cu părul fluturându-i în vînt și privirea îngrijorată căutându-i rănilile, dar ea nu se vedea nicăieri. Imaginea ei îi insuflase curaj pe parcursul întregii zile, iar dezamăgirea era cu atît mai mare. Nu avea însă timp să se lase copleșit de îndoieli.

Patru morți fuseseră duși în capelă pentru a li se oficia slujba de înmormîntare, iar din cei răniți, șapte la număr, fiind oameni ai lui Kenbrook fuseseră transportați la mănăstire și dați în îngrijirea stareței și a călugărițelor.

Numai după ce își hrăni, își adăpă și își duse calul la adăpost, Dane intră în casă să-și caute soția.

Judith, slujnica Glorianeii, îl aștepta în sală frîngîndu-și mîinile și tremurînd. În lumina flăcărilor ce pîlpîiau în găuri, arăta ca o fantomă.

– Unde ți-e stăpîna? o întrebă Dane, calm. Fusesse convins că se întîmplase ceva din clipa în care nu o văzuse ieșind să-l întîmpine.

Fata era slabă și micuță și părea atît de fragilă încît o vorbă răstită ar fi dărimat-o. O lacrimă i se prelingea pe obraz și buzele îi tremurau.

– A fost răpită de lîngă noi, milord.

Dane rămase nemișcat, abținîndu-se să nu se repeadă și să o bruscheze pentru a obține un răspuns mai clar.

– Ce dracu' vrei să spui? întrebă printre dinți, deși știa. Știa, așa să-l ajute Dumnezeu.

– Era în cimitir, milord, bîgii slujnica. Burnița și mi-era teamă să nu răcească, așa că am luat o pelerină și m-am repezit să i-o duc... Judith se opri, înfiorîndu-se. Am văzut-o căzînd în genunchi, de parcă ceva ar fi durut-o foarte tare și am alergat spre ea, dar imediat a dispărut. Ochiul fetei se măriseră de spaimă și avea fața albă ca varul. Unii, adică se vorbește că diavolul a venit și a luat-o – vocea ei deveni o șoaptă – în iad...

Dane își trecu mîna plină de sînge prin păr încercînd să-și domolească furia.

– Spune-le că dacă mai vorbesc asemenea bazaconii, am să-i alung.

Judith încuviință din cap, cu ochii înlăcrimați și frîngîndu-și atît de tare degetele încît i se albiră încheieturile.

– O s-o găsiți, milord, nu-i așa? O s-o aduceți înapoi.

Dane era atît de disperat încît se clătină ușor pe picioare. Forța care i-o răpise pe Gloriana era peste puterea lui de înțelegere și, cu atît mai puțin, i se putea împotrivi. Dar asta nu însemna că trebuia să se dea bătut, ci să găsească o cale pentru a înfrunta soarta.

Gloriana era viața lui; fără ea era un om mort.

– Nu-i adevărat, zise, amăgindu-se, dar minciuna nu îi ușură suferința. Asemenea lucruri nu se pot întîmpla. Oamenii nu dispar precum fantomele.

Judith încerca să spună ceva – mai bine zis, să protesteze – dar își înghiți cuvintele aprobîndu-l din cap. Durerea se citea pe chipul ei și Dane se

Întrebă dacă propriile-i sentimente se oglindeau la fel de clar pe fața sa.

Dar ce importanță avea!

– Oamenii mei sînt flămînzi și obosiți. Ai grijă să se aducă mîncare în sală și mai multe lemne de foc.

Judith mai dădu o dată din cap și plecă grăbită. Dane mai zăbovi o clipă apoi urcă în camera din turn unde ardea o singură lampă.

Le aprinse și pe celelalte, încercînd să găsească un semn, o urmă lăsată de Gloriana. Hainele ei erau acolo și piesele de șah aliniate pe tablă în așteptarea unei noi partide. Îi simțea prezența, de parcă ea ar fi fost acolo, gata să se ivească în prag.

– Gloriana, murmură el.

Apoi își desprinse sabia de la brîu și își dezbracă hainele pătate de sînge. Se spală în lighean și se îmbracă din nou cu o pereche de pantaloni simpli, din lînă și tunică, iar în picioare își trase cizme din piele moale. Cu lampa în mîină și tremurînd de oboseală porni în căutarea ei, strigîndu-i numele, chemînd-o acasă.

Soarele bătea deja în ferestre cînd Gloriana se trezi a doua zi dimineață. Realizînd imediat că încă se afla în secolul douăzeci, primul impuls fu acela de a urla de disperare, dar se abținu, mușcîndu-și buza, știind că nu i-ar ajuta la nimic.

Cineva îi lăsase pe fotoliul de lîngă fereastră o grămadă de haine, moderne, cu siguranță împrumutate din vecini sau de la vreo rudă.

Nu curajul o îndemnă să coboare din pat ci nevoia de a merge la toaletă. Când trecu pe hol, aruncă o privire în bucătărie, unde îl văzu pe Kirkwood stînd la masă. El îi simțise, probabil, prezența, dar nu îi dădu atenție, intuind că nu dorea să fie văzută îmbrăcată sumar, doar în cămașa lui.

Cînd se întoarse în cameră, Gloriana se duse direct la fotoliul unde se aflau hainele – blugi, lenjerie intimă în ambalaje sigilate, un tricou verde cu mîneci scurte pe care scria „Oxford” cu litere mari, albe.

După ce își puse chiloții subțiri, fără picior – pe care și-i amintea din copilărie – Gloriana își potrivea fișa aceea ciudată de material al cărei scop evident era să-i susțină sîinii. Nu-și aminti să mai fi văzut vreodată așa ceva și îi luă ceva timp să înțeleagă cum se folosește. Cînd ieși din cameră îmbrăcată, părea destul de stînjenită.

De această dată Kirkwood se ridică de pe scaun zîmbind.

– Bună dimineața, îi ură el.

Gloriana rămase în prag, privind în spatele lui, așteptîndu-se să o zărească pe simpatica Marge, sau chiar pe doamna Bond, dar niciuna nu se afla acolo.

– Bună dimineața, răspunse, aproape fără glas.

El păru mulțumit și făcu un semn cu mîna spre scaunul din fața sa.

– Intră și așează-te. La micul dejun avem ouă cu cîrnăciori. Recunosc că nu e foarte sănătos, dar micile compromisuri fac deliciul vieții.

Gloriana se încruntă și se așază la masă nedumerită, fiindcă mîncarea arăta extrem de apetisantă.

Kirkwood chicoti binedispus.

– Oh, Doamne, m-am lăsat prins în acest joc al imaginației. Dacă doamna Bond, Marge și toți acei gură-cască de la ruinele Kenbrook nu te-ar fi văzut, aș crede că ești o plăsmuire a minții mele. Spune-mi, cine ești?

Gloriana se străduia să își pună în farfurie fără să împrăștie mîncarea pe de lături. Acolo de unde venea, oamenii mîncău cu mîna și foloseau cuțitul numai pentru tăiat și străpuns, dar aici existau tot felul de ustensile. Își căută cuvintele înainte de a-i răspunde lui Kirkwood.

– Vreau să plec acasă la Kenbrook Hall.

Kirkwood oftă.

– Știu, zise el, luîndu-i lingura și punîndu-i în mîna un obiect cu dinți, dar plecarea ta acasă este o problemă, pentru că, în afară de turnul transformat în muzeu, Kenbrook este totul o ruină.

Deși încerca din răspuțeri să pară curajoasă, Gloriana întrebă deznădăjduită.

– Vrei să spui că nu știi cum să mă trimiți acasă?

Kirkwood se înfioră de parcă ar fi simțit pe pielea lui durerea Glorianei.

– Draga mea, nu știu cum ai ajuns aici, cu atît mai puțin cum te-ai putea întoarce. Am impresia că totul e o farsă.

Ea lăasă jos furculița și împinse farfuria la o parte. Îi pierise foamea. Probabil că suferința i se citea pe

chip, fiindcă Kirkwood îi luă mîna și i-o strînse afectuos.

– Dacă există o cale să te pot ajuta, am s-o găsesc, Gloriana, zise el, pe un ton grav. Dar trebuie să ai răbdare.

Gloriana încuviință din cap. În gît simțea un nod dureros. Nu putea, *nu voia* să-și petreacă restul vieții în locul acela, despărțită de Dane. Imposibil să nu existe o cale de întoarcere, iar căutările trebuiau începute la Kenbrook.

Se ridică de pe scaun și porni spre ușă. Cimitirul nu putea fi departe. Poate mergînd acolo și stînd pe locul în care fusese găsită...

Ghicindu-i intențiile, Kirkwood o ajunse din urmă și o prinse cu blîndețe de braț.

– Te duc cu mașina pînă acolo. E periculos pentru tine să umbli singură.

Cinci minute mai tîrziu se aflau pe drumul îngust care înconjura lacul. Trecură de mănăstirea din care rămăseseră doar cîteva ziduri și cînd Gloriana căută din priviri castelul Hadleigh nu văzu nimic, iar din Kenbrook Hall, în afară de turn, nu mai rămăsese decît un morman de pietre înnegrite de vreme.

Kirkwood plăti o taxă custodelui și intrară. Erau singurii vizitatori.

Gloriana sări zidul surpat al cimitirului și alergă spre mormîntul Aureliei St. Gregory. Îngerii dispărușeră, dar cripta încă mai exista.

Nemișcată, cu ochii închiși și ținîndu-și răsufarea, Gloriana se rugă fierbinte să se întoarcă în secolul ei, lîngă Dane.

Nimic nu se întîmplă. Cînd deschise ochii îl văzu pe Kirkwood în fața ei, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, cu capul plecat într-o parte, privind-o cu milă.

– De ce? șopti ea. De ce a fost să fie așa?

– Nu știu, răspunse el, în șoaptă.

Gloriana o porni cu pași hotărîți spre turn. Pe vremea cînd era prizonieră acolo mai fusese dusă în lumea aceasta, ce-i drept doar pentru cîteva clipe. Poate că acolo va găsi culoarul de întoarcere în trecut.

Kirkwood nu încercă să o oprească, ci o urmă în turnul care arăta cu totul altfel decît îl știa ea, dar Gloriana cunoștea foarte bine drumul spre camera de sus. Brusc își aduse aminte prima călătorie în timp.

Pe vremea aceea exista o poartă.

Ademenită de Elaina, trecuse prin ea cînd avea cinci ani și se numea Megan. Dar unde era poarta?

Camera din turn era ticsită de tapiserii care pe vremea ei nu existau, iar în vitrine de sticlă erau expuse relicve reprezentînd trecutul glorios de la Kenbrook Hall. Cioburi de plăcuțe din terma romană, o piesă de șah din jad, pe care, cîndva, Dane o ținuse între degete, un pumnal cu mînerul bătut în pietre scumpe, un dar pentru Edward în ziua în care primise titlul de cavaler. Cu palmele pe geamul vitrinei și inima zbătîndu-i-se în piept, Gloriana rostea ca pe o litanie numele soțului său.

Kirkwood o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

– Spune-mi, Gloriana, ce se petrece în sufletul tău?

Ea tremura. Cum putea să-i explice ce simte văzînd lucrurile acelea ca obiecte de muzeu, amintiri ale unor vremuri de mult apuse?

– Te rog, ajută-mă, îi răspunse.

Kirkwood o îmbrățișă, iar ea se agăță de el, punîndu-și capul pe umărul lui.

– Am să încerc, îi făgădui el, pe un ton nesigur și puțin mirat. Ceea ce îl ruga Gloriana era imposibil și amîndoi o știau.

Capitolul 12

De la început știuse că nu o va găsi, dar asta nu îl făcuse să renunțe la disperatele căutări. Când, frînt de oboseală și deznădăjduit se întinse în pat, o căută cu privirea prin ungherele întunecate.

Gloriana lui nu era acolo, dar îi simțea mirosul pielii parfumate și parcă îi auzea și vocea.

Se trezi cu prima geană de lumină, mai obosit decît se culcase. Rămase pe marginea patului, cu ochii ațintiți la masa unde stătuse Gloriana atunci cînd dispăruse în prezența lui. Oftă trecîndu-și degetele prin păr. Nu se întrebă, cum poate alții ar fi făcut-o, dacă fusese o nălucire. Cariera de soldat îl învățase să aibă încredere în propriile-i simțuri și, implicit, în perceperea lucrurilor.

Se ridică și se apropie de scaunul pe care stătuse Gloriana. Era mai mult ca sigur că ea se întorsese în cealaltă lume, cea din care venise prima dată. Strînse speteaza scaunului cu atîta furie încît simți că i se taie răsufierea. Ochii i se împăienjeniră și în gît i se puse un nod dureros, de parcă cineva încerca să-l sugrume.

O bătaie în ușa îl făcu să tresară.

– Dane! Era Gareth, îngrijorat și agitat. Unde ți-e nevasta? Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu iei în seamă vorbele...

Dane se răsuci și-l privi tăcut. În nenorocirea care se abătuse asupra lui nu avusese timp să se gîndească la acel posibil pericol, dar acum era convins că Judith va pune paie pe foc vorbind despre brusca dispariție a Glorianei. Cea mai vagă aluzie la practicarea vrăjitoriei atrăgea după sine pedepsirea celui învinuit, fiindcă oamenii puneau în seama lui Satan orice întâmplare ieșită din comun.

– Hai, vorbește, lua-te-ar naiba, țipă Gareth.

Dane oftă.

– Dacă ai auzit că Gloriana a dispărut, bănuiesc că e adevărat.

– *Bănuiești* că e adevărat? repetă Gareth. Doamne, Kenbrook, oamenii nu dispar așa, pur și simplu.

Deși era foarte devreme, Dane căută carafa cu vin și își turnă în cană.

– Asta așa e, recunosc eu, după ce sorbi de cîteva ori și puse cana jos strîmbîndu-se dezgustat, dar Gloriana e o ființă deosebită.

Gareth privi neliniștit spre ușa mare din lemn care rămăsese întredeschisă.

– Atunci ce e, dacă nu o femeie obișnuită? îl întreabă în șoaptă cu vocea tremurată.

Dacă situația nu ar fi fost atît de disperată, Dane ar fi rîs de expresia tragică a fratelui său.

– Gloriana *este* femeie, Gareth. Fii sigur de asta. Nu se putu abține să nu-și îndrepte privirea spre

patul în care petrecuse momente încărcate de pasiune împreună cu soția sa. Dar nu este vrăjitoare sau vreo unealtă a diavolului, dacă asta ai aflat de la oameni.

– Ce-ar *trebui* să creadă acești oameni simpli cînd unul de-al lor a fost martor la o asemenea întîmplare? zise Gareth încercînd să-și păstreze cumpătul.

– Gloriana nu a făcut nimic rău, replică Dane, plimbîndu-se neliniștit prin cameră. Nu pot da nici o explicație, fiindcă nici eu nu înțeleg ce s-a întîmplat. Acum am să-ți spun ceva – dar să te ferească Sfînta Fecioară dacă sufli cuiva o vorbă. Chiar aici, în camera asta am văzut-o pe Gloriana dispărînd ca un fum. Oftă din nou, dîndu-și capul pe spate să-și întindă mușchii încordați. Gareth îl privea consternat. Diferența este că atunci a reapărut aproape imediat.

Cînd își reveni, Gareth luă cana din care băuse Dane și o goli dintr-o sorbitură. Apoi se duse pînă în prag, se uită de-a lungul coridorului să vadă dacă nu trăsese cineva cu urechea – precauție tardivă, își zise Dane – și închise ușa grea de lemn, după care își umplu din nou cana cu vin, cugetînd la ce-i spusese fratele mai tînăr.

– Dacă povestea asta aș fi auzit-o de la un om simplu, aș fi luat-o drept născocire. Nimeni nu-i întrece la spus basme și povești. Dar fiindcă mi-oi spune tu, Kenbrook, e cu totul altceva și dacă juri că într-adevăr ai văzut așa ceva, nu pot să nu te cred.

Dane zîmbi cu tristețe simțînd un gol în suflet.

– Deși îți vine greu să crezi, îți mulțumesc totuși pentru încredere.

La remarcă lui, Gareth ridică de pe masă cana, încruntându-și sprâncenele.

– Și acum, ce facem? Chiar dacă sărmana copilă va reuși să se întoarcă – și eu mă rog să se întâmple așa – va fi în mare pericol.

Dane, care adormise îmbrăcat, își scotea haine curate din cufărul de lîngă pat.

– Așa e. Unii vor dori să o vadă arzînd pe rug ca o vrăjitoare. Asemenea execuții oribile văzuse în Europa. Se va întoarce – trebuie. Și dacă cineva încearcă măcar să se atingă de ea, e un om mort. Transmite-i călugărului Cradoc că așa am zis eu și să atragă atenția turmei pe care o păstorește.

Gareth roși puțin la față.

– Cradoc e un om evlavios și cu multă înțelepciune și nu ar instiga la violență în numele lui Cristos. La drept vorbind, cred că ar trebui să-i spunem adevărul, atît cît îl cunoaștem, să ne sfătuim cu el și să-i cerem ajutorul.

Fără să vrea Dane își duse mîna la mînerul sabiei.

– Nimeni nu trebuie să afle, spuse el calm, *Nimeni*, Gareth.

– Asta-i imposibil. Nu ne putem descurca singuri, zise Gareth, încercînd să se stăpînească. Trebuie să ne sfătuim cu Elaina, fiindcă ea înțelege lucrurile astea și cred că deja a auzit zvonurile.

Dane își lăsă capul în jos și se frecă la ochi.

– Ai uitat că Elaina e socotită nebună?

Gareth se apropie de el și își puse palma grea pe umărul lui.

– S-ar putea să fie mai lucidă decît noi toți. Hai la mănăstire să-i cerem sfatul.

– Înainte de asta mai am ceva de făcut, spuse Dane. Ne întîlnim la grajduri peste o oră.

Gareth rămase o clipă pe gînduri, apoi încuviință din cap, luă lampa și ieși. Dane se duse la scrinul în care Gloriana își ținea zorzoanele și luă una din panglicile aurii cu care ea își lega uneori părul. Și-o înfășură la încheietura mîinii și suflecîndu-și mînecile ieși din cameră.

Se îndreptă spre capelă. Legenda spunea că fusese înălțată pe locul unui altar unde strămoșii se închinau zeilor. Acum, locul era un bastion al creștinătății.

Dane, care nu era un om evlavios, șovăi în prag. Aici nu ardeau lumînări ca la Hadleigh Castle unde călugărul Cradoc tocmai oficia slujba.

Îngenunche și plecîndu-și capul se rugă în gînd, dar nu pentru întoarcerea Glorianeii – deși era dorința lui cea mai fierbinte – ci ca Dumnezeu să o aibă în paza sa și să o ferească de rele acolo unde se afla.

Vremea mohorîtă și imaginea de-acum familiară a conacului Kenbrook Hall, din care nu mai rămăsese în picioare decît turnul, accentuau disperarea Glorianeii. Reușind, în sfîrșit, să deschidă portiera mașinii, se îndreptă încet spre mormintele strămoșilor lui Dane.

Lyn rămase în urmă, pregătit să își ofere ajutorul. Gloriana descoperi cripta sub care zăcea Aurelia St. Gregory și își lipi fruntea și palmele de marmura

rece, rugîndu-se să se întîmple o minune și să se întoarcă în trecut.

Nu se întîmplă nimic. Doar frigul o pătrunse pînă la oase, iar Lyn o conduse înapoi la mașină, lăsînd-o să plîngă în voie, lucru pentru care îi fu recunoscătoare.

În drum opriră la un mic restaurant, aflat cam pe locul unde cîndva se ridica cîrciuma din Kenbrook Village.

Ploaia care se întetea și fuiuarele de fum care se înălțau din cele patru coșuri ale clădirii ofereau perspectiva unei ambiante plăcute.

Gloriana îi aruncă o privire salvatorului său care rămăsese cu mîinile pe volan. Pe zi ce trecea, secolul douăzeci i se părea tot mai familiar, mai real și mai stabil. Oare, niciodată nu se va mai întoarce acasă?

— Cred că ne-ar prinde bine o mîncare caldă. Intrăm?

Gloriana se mai uită o dată la coșurile care fumegau și dădu din cap că da. Nu îi era foame, dar descoperise că este însărcinată și trebuia să se gîndească în primul rînd la binele copilului ce îl purta în pîntece, copilul lui Dane.

În cîrciuma căreia Lyn îi spunea restaurant, atmosfera era, într-adevăr, plăcută. La fiecare capăt al încăperii exista cîte un șemineu în care ardeau flăcări jucăușe, iar mesele pe căpriori și băncile din lemn erau aidoma celor de la Hadleigh Castle. Felinarele agățate de tavan cu lanțuri lungi și groase, deși foloseau electricitatea, acel fenomen al secolului douăzeci, erau în așa fel aranjate

încît sugerau lămpile de care Gloriana își amintea cu drag.

Privind în jur fu cuprinsă de nostalgie, dar și de un sentiment de liniște. Localul era aproape gol, iar chelnerița, îmbrăcată într-o rochie rușinos de scurtă îi conduse la o masă lângă unul din șemineuri.

Lyn comandă pește și încă ceva cărora le spunea cartofi pai, iar chelnerița se îndepărtă fredonînd o melodie veselă.

Mîncarea, aburind și mirosind îmbietor, îi spunea Gloriane că e vorba de cartofii prăjiți de care își aminti din copilărie.

Își îndreptă gîndul spre părinții care se certau tot timpul, la drumul cu avionul spre Anglia și la zilele îngrozitoare ce au urmat. Se înfioră fără să vrea.

Kirkwood o privi uimit, dar nu insistă punînd întrebări.

– Trebuie să te gîndești la viitorul tău, Gloriana, spuse încet, punîndu-și ușor palma peste mîna ei. Există posibilitatea ca să nu te mai poți întoarce vreodată acolo de unde ai venit.

– Dar ai crezut ce ți-am povestit, nu-i așa? Își formulă Gloriana întrebarea, rar și cu grijă, deși începuse să se exprime cu aceeași ușurință precum Lyn și ceilalți și să înțeleagă ce se vorbește.

Lyn își mai luă o bucată de pește prăjit.

– La început n-am știut ce să cred, îi mărturisi el sincer. Arătai ca o prințesă în ghearele balaurului.

– Unii poate mă cred nebună, continuă ea, întrebîndu-se dacă în lumea modernă existau, într-adevăr, balauri, așa cum auzise că ar fi fost în vremea ei. Se încălzise, așa cum niciodată în

secolul treisprezece nu simțise pe o asemenea vreme și fiindcă mîncase pe săturate, i se făcuse somn.

Vorbele ei îl făcură pe Kirkwood să-și încleșteze ușor maxilarele.

– Fiind medic îmi dau seama că starea ta depresivă nu are nici o legătură cu nebunia.

Gloriana se simți atît de ușurată încît aproape izbucni în plîns. De nenumărate ori se întrebase dacă nu cumva își pierduse mințile.

– Mulțumesc, șopti ea, retrăgîndu-și palma dintr-a lui.

În zilele următoare urmară același program. După vizitele la pacienți, Lyn o ducea pe Gloriana la Kenbrook Hall și petreceau cel puțin o oră printre ruine. Gloriana căuta drumul de întoarcere în secolul treisprezece, iar Lyn, deși nu o spusese, rămînea în preajma ei pentru a-i da ajutor și, eventual, pentru a o proteja.

După acele căutări zadarnice, mergeau de obicei să ia prînzul în micul restaurant, iar după-amiezele și seara, cînd Lyn era la cabinet sau la spitalul din orașelul învecinat, Gloriana citea cu aviditate și se uita la televizor. Încerca cu disperare să se integreze în noua și ciudata societate, dar dorința de a se întoarce la Dane era la fel de puternică.

În fiecare noapte se visa în camera din turnul de la Kenbrook Hall în brațele soțului său. Totul părea atît de real încît atunci cînd se trezea singură în pat, disperarea ei era cu atît mai mare.

Locuia de două săptămîni în casa lui Lyn – Marge îi adusese haine și o învățase să folosească mașina de spălat și celelalte aparate casnice – cînd, într-o dimineață își făcu apariția, Janet, sora lui Kirkwood. Elegantă, între două vîrste, Janet avea în localitatea vecină un anticariat. Lyn îi povestise despre Gloriana și fiindcă urma să plece în străinătate pentru cîteva luni, avea nevoie de cineva care să îi conducă mai departe afacerea, în schimbul unui salariu modest și a unui mic apartament deasupra magazinului. Gloriana ar fi putut refuza, pe bună dreptate, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee despre lucrurile acelea, dar avînd o fire independentă era nerăbdătoare să-și croiască singură un drum în viață. Deși Lyn nu făcuse nici o aluzie știa că sînd acolo abuza de amabilitatea lui și că, deși legea o permitea, bănuia că nu era potrivit ca o femeie să locuiască sub același acoperiș cu un bărbat care nu-i era nici soț, nici frate și nici unchi.

– Mi-ar plăcea să lucrez pentru tine, îi spuse lui Janet, care zîmbi și-i aruncă fratelui său o privire care putea însemna „*Vezi, ce ți-am spus eu*”.

Lyn stătea lîngă șemineu și în timpul scurtei discuții nu scosese o vorbă deși avea un aer gînditor și trist.

– Nu e nevoie să te grăbești, zise el privind-o pe Gloriana în față.

Înainte ca aceasta să spună ceva, Janet interveni.

– Lynford, locuim într-un orașel în care tu ești medic. Gîndește-te la buna ta reputație și a

domnișoarei... a Glorianei. Își întoarse spre ea privirea pătrunzătoare, dar amabilă. Care este numele tău de familie? Nu cred că mi l-ai spus.

– St. Gregory, răspunse Gloriana, după care, răsucindu-se îi spuse lui Lyn. Îți mulțumesc pentru ajutor, dar sora ta are dreptate. Trebuie să mă mut de aici.

– Astea-s aiureli, zise el nervos și Gloriana observă că i se înroșise bărbia și o privea pe Janet înfuriat. Următoarele lui cuvinte rămaseră o enigmă pentru ea, dar se părea că Janet le înțeleșese foarte bine. Nu mai sîntem pe vremea reginei Victoria.

Janet se foi pe scaun, dar expresia ei rămase la fel de îndărătnică. Gloriana o plăcea deși prezența ei o intimidă.

– Așa o fi, dar noi nu locuim în Los Angeles, Paris sau Londra. Vecinii, prietenii și clienții – pacienții tăi – nu sînt atît de emancipați încît să înțeleagă, iar tu nu trebuie să le înșeli încrederea.

Lyn încercă să protesteze, dar Gloriana îi făcu semn să tacă.

– *Eu* nu vrea să mai rămîn.

– Atunci, foarte bine, murmură el ofensat. Desigur, tu ești cea care hotărăște.

O jumătate de oră mai tîrziu, Gloriana se afla în mașinuța condusă de Janet Kirkwood. Vremea era asemănătoare celei din ziua în care lăsase în urmă tot ce avea mai drag și fusese aruncată în lumea aceea ciudată și în continuă mișcare.

– Ceva se petrece cu tine, remarcă Janet în stilul ei calm și tranșant, în vreme ce conducea

privind înainte prin sticla aburită, căreia Lyn îi spunea parbriz. Bețișoarele se mișcau ritmic ștergînd picăturile de ploaie și Gloriana le privea fascinată. Fratele meu e foarte misterios în ce te privește, continuă Janet. Și Lyn nu e așa *niciodată*.

Gloriana oftă și închise ochii prefăcîndu-se că a ațipit. În realitate, de cînd o învăluiau atîtea zgomote și imagini, iar impresiile o copleșeau, toate simțurile ei stăteau la pîndă.

Janet nu o luă în seamă și continuă să-i vorbească.

– În cîteva zile vei învăța ce ai de făcut. Nu trebuie decît să primești clienții, să răspunzi la telefon și să controlezi dacă toate ușile se închid la ora șase. Problemele de contabilitate și mesajele le rezolv eu la întoarcerea din Franța.

Gloriana dădu din cap fără să deschidă ochii.

– Sper să nu regreti că m-ai angajat, deși ți-am spus de la început că nu mă pricep la negoț. Printre gene o văzu pe Janet reglînd butonul radioului, din care se auzi o melodie lentă, încîntătoare.

– Negoț. Ce cuvînt demodat. Ia spune-mi, de unde ai apărut, Gloriana St. Gregory?

– Sînt americancă. În fond, acesta era adevărul, dar nu *tot* adevărul. Adică, m-am născut acolo, dar mare parte din viață am trăit-o aici, în Anglia.

Janet luă o curbă periculoasă și Gloriana se dezechilibra, apoi rămase încremenită pe banchetă, cu ochii măriți de spaimă.

– *Hmm*, mormăi Janet și, deși tonul ei nu suna prea încrezător, nu o contrazise.

Magazinul se afla la parterul unei case cochete cu etaj, frontoane și acoperiș din țiglă. Glorianei îi plăcu din prima clipă, deși dorul de casă era la fel de puternic ca la început.

– Ce minunății, spuse ea, admirînd vitrina în care erau expuse cărți legate în piele.

Janet zîmbi, împinse portiera și coborî din mașină deschizînd în același timp umbrela.

– Mulțumesc, îi strigă veselă, grăbindu-se spre intrarea în magazin.

Gloriana alergă după ea și imediat se trezi într-o încăpere înțesată cu cărți pe rafturi înalte cît peretele, pe scaune și mese.

– Îți place, nu? o întrebă Janet, dîndu-și jos haina de ploaie și agățînd-o în cuierul de lîngă ușă. Umbrela o lăsă deschisă la uscat, departe de cărți.

– Dacă Lyn și cu mine nu am fi avut ceva bani, n-aș fi putut ține magazinul. Cărțile sînt scumpe, iar cei interesați în descifrarea manuscriselor și a cronicilor vechi sînt subțiri la pungă.

Gloriana se încruntă, nedumerită. În timp ce-și scotea haina se străduia să priceapă ce voise să spună Janet.

– Acum, vino să-ți arăt unde vei locui. Cum ți-am spus, sus există un mic apartament.

Gloriana o urmă, aruncîndu-le priviri avide tomurilor de cărți.

– Nu ți-e teamă să lași asemenea... valori pe mîna unui străin?

Janet îi zîmbi peste umăr.

– Dacă Lyn are încredere în tine și el se pricepe la oameni, asta mi-e de-ajuns. Dacă nu plec, din cauza vremii am să înnebunesc.

Apartamentul de la etaj avea un șemineu din cărămidă, scaune confortabile care nu existau în lumea simplă și dură din care venea Gloriana, un televizor și multe rafturi cu cărți. În cel mai mic din cele două dormitoare exista o nișă cu ferestre înalte, iar camera de baie era dotată cu toate instalațiile necesare: o cadă mare, closet și chiuvetă. Bucătăria se găsea lângă salonaș.

– la loc, o invită Janet veselă. Eu am să pregătesc ceaiul. Deschise un dulap din care scoase câteva piese din serviciul de ceai. Vreau să-ți mulțumesc... că ai acceptat să te ocupi de magazin în lipsa mea. Trebuie să-l sunăm neapărat pe Lyn. Pînă nu-i spun că în ce te privește totul e bine și că nu te simți copleșită, nu se liniștește.

Gloriana se așează pe unul din scaunele confortabile. Firește, era un păcat că se bucura de aceste plăceri ale vieții. Apartamentul lui Janet era la fel de plăcut, ospitalier și impecabil de curat ca și căsuța lui Lyn.

Dacă acel cuvînt, „copleșită” însemna ce credea ea, sigur așa se simțea. Învățase atît de multe lucruri într-un răstimp atît de scurt, încît uneori avea senzația că-i plesnește capul. Ah, da, era o fată inteligentă, dar latina, greaca și matematica, învățate de la călugărul Cradoc erau floare la ureche pe lângă lecțiile de supraviețuire în lumea modernă.

După ceaiul cu sandvișuri, Gloriana o urmări fascinată pe Janet cum manevrează butoanele

telefonului. În vreme ce pentru Janet și ceilalți acest mijloc ușor de comunicație părea ceva normal, Gloriana vedea în el un miracol.

Cînd Janet îi întinse receptorul bătăile inimii i se întetiră din cauza emoției. Niciodată pînă atunci nu mai vorbise la telefon și cînd auzi vocea lui Lyn rămase surprinsă.

– Alo, Gloriana.

– A... alo, răspunse ea, cu răsufierea tăiată. Dacă ar exista un aparat din care să se audă vocea lui Dane, cum o auzea pe a lui Lyn!

– Sora mea s-a purtat frumos cu tine?

Gloriana dădu din cap, apoi dîndu-și seama ce face, spuse:

– Da... Janet e foarte amabilă... ca tine. Era puțin speriată că discuta cu cineva pe care nu-l putea vedea – de parcă ar fi vorbit cu o fantomă.

Lyn o asigură că îl putea suna oricînd și îi dădu numărul de telefon. După această discuție îi înapoie lui Janet receptorul și se duse să se uite pe fereastră.

Știa că se află printre prieteni, totuși dorința de a-l vedea pe Dane, de a-l atinge și a-i auzi vocea era chinuitoare. Îl va mai vedea, oare, vreodată? Trebuia să se resemneze că își va petrece restul vieții în secolul douăzeci, într-o vreme căreia nu-i aparținea.

Continuă să plouă întreaga după-amiază, iar atmosfera tristă de afară nu se deosebea deloc de starea sufletească a Glorianei. Janet îi explică ce avea de făcut – să răspundă la telefoane, cînd să

deschidă și să închidă magazinul, cum să ceară ajutor în caz de urgență.

Gloriana era uimită de încrederea pe care i-o acorda Janet, gândindu-se că în magazin se aflau lucruri extrem de valoroase, iar ea era, practic, o străină.

– Și dacă se întâmplă să greșesc ceva? întrebă ea, ceva mai târziu când își sorbeau ceaiul la gura sobei. La Hadleigh Castle, înainte ca Dane să se fi întors de pe Continent, învățase să țină socotelile casei și urmărea în permanență modul în care i se administra averea, așa că ce îi arătase Janet, deși lucruri complicate, le înțelesese.

Janet ridică din umeri.

– Oricine poate greși. Dacă se ivesc probleme de afaceri cu vreun client, spune-i să ia legătura cu mine când mă întorc.

Și cu asta discuția despre afaceri se încheie. Gloriana se duse în camera ei, făcu o baie și se culcă devreme, fără să mănânce. Avu un vis atât de sugestiv încît pentru cîteva momente crezu că s-a întors la Kenbrook Hall și la Dane.

Parcă stătea în camera din turn lîngă patul în care soțul ei dormea un somn agitat. Părul lui blond strălucea în lumina slabă a unei lămpi cu ulei.

Gloriana îi șoptea numele și îi mîngîia ușor fruntea. El se trezi și mormăi ceva, iar ea se aplecă deasupra lui, în clipa aceea dîndu-și seama că visează și că în realitate se aflau la mare distanță unul de celălalt. Îl sărută pe gură și din ochi îi picurară lacrimi pe fața lui.

Dane deschise ochii.

— Gloriana, slavă Domnului... murmură el. Gloriana simți că se pierde și întinse mîna spre el, dar prea tîrziu. Se trezi, cu fața udă de lacrimi și inima zbătîndu-i-se în piept, în dormitorul din apartamentul lui Janet. Dane era atît de departe, dar ea îl simțea acolo: mirosul lui și buzele fierbinți strivindu-i gura.

Își lăsă capul pe pernă. În vreme ce lacrimile i se prelingeau pe obraji se întreba dacă doar îl visase pe Dane sau, de fapt, pentru cîteva clipe, fusese chiar acolo, lîngă el.

Întins în pat, Dane tremura. În camera slab luminată nu ardea decît lampa lăsată pe masă. O văzuse. O văzuse pe Gloriana. Ea îi atinsese gura cu buzele, sărutîndu-l dulce, dar numai cîteva clipe și îi văzuse ochii arzînd de dragoste.

Fusese doar un vis? Nu. Dane era convins că totul se petrecuse în realitate. Cine știe cum, pentru cîteva momente, Gloriana reușise să rupă vîlul timpului și misterul care îi despărțea. Deși era trist, întrezărea o rază de speranță și cu ajutorul lui Dumnezeu sau al unui înger bun avea să o regăsească pe Gloriana.

Se ridică, se duse la fereastră și privi luna care se oglindea în apele lacului. Dacă Gloriana ar fi fost răpită, s-ar fi luptat cu toți tîlharii din Anglia să o aducă acasă, dar ea trecuse un prag urmînd o cale pe care el nu putea merge.

În dimineața aceea Gloriana se trezi cu inima îndurerată, cu dureri de cap și ochii umflați. Se spală pe față cu apă rece, apoi pe dinți, se

pieptână și își trase pe ea o pereche de pantaloni, un pulover și în picioare mocasini.

Cînd intră în bucătărie Janet tocmai își bea ceaiul cu pîine prăjită.

– Dumnezeule, arăți de parcă toată noaptea ai fi plîns. Ești bolnavă? Să-l sun pe Lyn?

Gloriana scutură din cap încercînd să zîmbească pentru a-și liniști prietena.

– Nu, nu-l deranja, te rog. Arăt așa fiindcă mi-e dor de cineva.

Janet îi făcu semn să se așeze și îi așeză imediat în față o cană cu ceai fierbinte, în care cu mîna tremurînd ușor Gloriana adăugă zahăr și lapte.

– O iubire pierdută, nu? insistă Janet, așezîndu-se din nou și ungînd cu gem o felie de pîine.

Gloriana dădu din cap străduindu-se să se liniștească. Trebuia să se hrănească pentru a-și păstra forțele și dacă voia un copil sănătos.

– Acum nu-ți pot explica...

– Nici nu-i nevoie. Aplecîndu-și capul într-o parte rămase pe gînduri, studiind-o atent. Ai un păr foarte frumos, dar cred că te chinui cu el la spălat și pieptănat.

Gloriana îi era recunoscătoare că schimbase subiectul. De la televizor și de pe stradă cînd mergea la cumpărături, observase și ea că femeile purtau părul tuns mai scurt. Cele din secolul treisprezece niciodată nu-și tăiau părul, deși majoritatea își puneau vâlul pe cap cînd ieșeau în lume.

– Mi-ar plăcea să-mi schimb pieptănătura, îi mărturisi Gloriana.

Bănuia că Dane s-ar fi supărat pe ea dacă s-ar fi tuns și ar fi zis că seamănă mai mult cu un băiat decît cu o femeie, dar, oricît l-ar fi iubit și îi simțea lipsa, el nu mai avea cum să hotărască pentru ea.

– Chiar pe strada asta e un coafor. Sun eu să te programeze și după-amiază închizi magazinul și pui în geam plăcuța cu „Vin imediat”.

Cînd sfîrșiră micul dejun Janet îi mai dădu cîteva instrucțiuni apoi își luă valiza, lăsînd magazinul în grija Glorianei care, entuziasmată, dar și îngrozită, avu timp suficient să se acomodeze cu noile obligații, fiindcă nu o deranjă nici un client toată dimineața.

La prînz urcă să-și pregătească un sandwich – șmecherie învățată de la Marge – apoi se întoarse în magazin. Cum tot nu se iviră clienți și nici telefonul nu sună, se mulțumi să studieze cărțile, unele atît de frumoase, cu pagini groase din pergament, litere scrise cu măiestrie și superbe ilustrații, încît nu-și putea dezlipi ochii de la ele.

La trei – îi fusese greu pînă învățase să citească orele pe cadranul ceasului – Gloriana așeză în ordine notițele pe care i le lăsase Janet, își puse haina, închise magazinul și traversă strada spre clădirea pe care era scris „Tunsori și Permanent”.

Era o adevărată aventură să viziteze prăvălia unui bărbier din secolul douăzeci. La întoarcere, două ore mai târziu, părul îi atinge umerii și, deși încă își simțea inima grea, pasul îi era ușor.

Se opri o clipă să-și admire chipul în fereastra magazinului lui Janet, apoi descuie ușa și zgribulită, se grăbi să intre la căldură.

Capitolul 13

Seara la șase și jumătate telefonul sună brusc, sperind-o atât de tare pe Gloriana încît aproape că vărsă ceaiul pe ea. În sinea ei se felicitase că reușise să se descurce nesperat de bine în acel colțișor ciudat din univers. Mai existau, totuși, lucruri cu care se părea că nu se va obișnui vreodată, iar aparatul acela, care făcea un zgomot asurzitor era unul dintre ele.

– Gloriana? Era o voce dragă, familiară, deși o alta ar fi vrut ea să audă. Lyn la telefon. Cum te simți de cînd Janet și-a luat zborul spre sudul Franței?

Gloriana surîse. De cînd se tunsese își simțea capul mai ușor.

– Mă simt destul de bine, deși, îți mărturisesc, mi-e cam urît.

– Am cel mai bun remediu pentru asta, replică Lyn. De fapt, te-am sunat să văd dacă pot trece pe acolo să-ți prezint un bun prieten care ține foarte mult să te cunoască.

Gloriana acceptă imediat.

– O vizită ar fi binevenită. De cînd a plecat Janet mă simt foarte singură. Făcu o pauză și privind pe fereastră se încruntă amintindu-și că se apropia ora cinei. Să pregătesc ceva de mîncare?

– A, nu, răspunse Lyn repede. Lasă că aduc eu pește și cartofi prăjiți de la Village Tavern.

Gloriana era fericită nu doar fiindcă va avea companie la cină. Știa să călărească, să mînuiască arcul și săgețile, să citească în greacă și latină și să facă socoteli în gînd, dar gătitul mîncării nu era punctul ei forte. De fapt, nu știa să pregătească decît sandvișuri și ceai. Ce bine, spuse, neîncercînd să-și ascundă ușurarea.

Cînd Lyn își făcu apariția o jumătate de oră mai tîrziu, cu brațele pline de pungii unsuroase, din care se răspîndea un miros îmbietor, Gloriana tocmai întețise focul în șemineu și aprinsese lămpile. Lyn era însoțit de un bărbat mai în vîrstă, foarte prezentabil, cu părul alb și ochii cenușii ca oțelul. Purta un costum scump și sub braț ținea o mapă burdușită, din piele.

– Gloriana, zise Lyn, și în vreme ce își scotea haina de ploaie, o sărută prietenește pe obraz, ți-l prezint pe bunul meu prieten, Arthur Steinbeth. E profesor la o universitate americană.

Gloriana își salută celălalt oaspete schițînd un zîmbet. Deși prezența acestuia nu o intimidă, se simțea studiată cu atenție, de parcă ar fi încercat să vadă pînă în adîncul sufletului ei, făcînd-o să se întrebe dacă nu cumva Lyn îi relatase strania ei poveste.

– Pofțiți înăuntru, îl invită ea, doar cu cîteva cuvinte, așa cum auzise la televizor că spune lumea cînd are musafiri.

Zîmbetul profesorului Steinbeth o mai încurajă puțin.

– Mulțumesc, răspunse el, înclinînd politicoș din cap, după care îi dădu haina de ploaie lui Lyn, care i-o agăță în cuier, păstrînd mapa sub braț.

Gloriana așezase farfurii și tacîmuri pe masă, în eventualitatea în care profesorul nu voia să mînce cu mîna, iar Lyn răsturnă conținutul pungilor pe un platou întins.

Steinbeth așeză mapa cu grijă pe podea, rezemată de piciorul scaunului. Deși taciturn și extrem de politicoș, Gloriana își dădu seama că bărbatul mai în vîrstă era interesat de ea în aceeași măsură cu care purta de grijă mapei din piele. Îl privi stingherită pe Lyn, o dată sau de două ori, dar nu puse întrebări.

După masă Lyn scoase o sticlă cu vin din frigiderul lui Janet și se așezară toți trei în fața șemineului. Lyn rămase cu brațul sprijinit de polița de deasupra căminului, un obicei al lui și Gloriana ocupă fotoliul din piele al lui Janet. Profesorul se așeză comod pe divan cu mapa pe genunchi.

– Profesorul Steinbeth este expert în literatura medievală, zise Lyn. Schiță un zîmbet trist. Apropo, îmi place cum te-ai tuns, Gloriana. Bănuiesc că a fost ideea lui Janet.

Cele două fraze neavînd vreo legătură una cu cealaltă o lăsară pe Gloriana nedumerită, trebuindu-i cîteva secunde pînă să înțeleagă.

– Da, murmură plecîndu-și ochii. Janet mi-a sugerat să-mi tai părul. Își îndreptă atenția spre profesor, întrebîndu-se din nou dacă Lyn îi trădase acestuia secretul ei. Cunossc foarte puțin literatura medievală, mărturisi ea cu sfială.

Profesorul zîmbi, ochii începură să-i strălucească și roși de plăcere.

– Exact cum mi s-a spus, zise el.

Gloriana îi aruncă o privire lui Lyn, care arboră o expresie nevinovată, apoi îi zîmbi și ea profesorului Steinbeth.

– Ah, da? Și ce anume vi s-a mai povestit despre mine, domnule profesor?

– Te rog, spune-mi Arthur.

– Bine, Arthur. Oamenii din secolul douăzeci erau mai puțin ceremonioși între ei decît cei din secolul treisprezece. Te rog... spune-mi... ce ți-a povestit Lyn... domnul Kirkwood.

Arthur roși din nou și se desfăcu la guler, cu un gest involuntar, bănuind Gloriana, după care îi aruncă o privire scurtă lui Lyn, parcă cerîndu-i permisiunea să vorbească.

– Mi-a spus că ești călător în timp.

Gloriana pufni și se uită la Lyn. Prietenul ei îi evită privirea.

– Înțeleg, zise ea. Și tu îl crezi?

Arthur șovăi oftînd prelung.

– Cred că da, recunosc el.

– Mi-am permis să trimit rochia ta profesorului Steinbeth, interveni Lyn, brusc înveselit. Cea pe care o purtai cînd te-am găsit la Kenbrook Hall. La

Oxford pregătește un articol pentru o revistă americană.

Profesorul își drese vocea, părînd stînjedit.

– Am examinat veșmîntul și este autentic, conform standardelor istorice.

Gloriana doar dădu din cap, nevrînd să se lase prinsă în cursă.

– Arthur vrea să spună, continuă Lyn, plimbîndu-și o mîină pe suprafața poliței de deasupra șemi-neului, cealaltă ținînd-o la spate, după obiceiul englezesc, adică ce-a spus pînă acum, dintr-o suflare, este că nicăieri lîna nu se prelucrează astfel. Și asta cam de trei secole.

Gloriana ridică ușor din sprîncene, implorîndu-l parcă să tacă.

– De unde ai rochia, domnișoară St. Gregory? izbucni profesorul, mai degrabă nerăbdător să afle, decît nervos.

– A fost țesută și vopsită special pentru mine la Hadleigh Castle, din lîna oilor familiei St. Gregory.

Urmară cîteva momente de tăcere, în care nu se auzi decît trosnetul buștenilor puși pe foc, ticăitul ceasului și tîngîitul vîntului la obloane.

Cînd profesorul deschise mapa mîinile îi tremu-
rau puțin. Îl privi pe Lyn prelung, aproape implo-
rîndu-l, după care se uită la Gloriana.

– Vrei să te uiți la asta, te rog?

Extrase dinăuntru un manuscris pe foiță de pergament și i-l întinse.

Ea îl luă cu grijă, înfiorîndu-se la gîndul a ceea ce avea să urmeze.

– A fost examinat de experți din întreaga lume, zise Arthur Steinbeth pe un ton de respect și teamă. Noi am căzut de acord că datează din Evul Mediu, dar încă nu sîntem siguri. Unii susțin că ar fi o copie bună, așa că mi-ar trebui opinia ta.

Gloriana întoarse coperta împodobită cu picturi delicate de îngeri, încă frumoase, deși aproape șterse. Ochii i se umplură de lacrimi cînd citi prima frază scrisă într-o combinație de limbi: franceză, latină și engleză veche.

Aceasta este cronica familiei St. Gregory...

Îi trebuiră cîteva clipe să-și revină înainte să poată articula primele cuvinte. Nu-și explica de ce Steinbeth și colegii săi nu puteau descifra scrisul acela, cînd ea înțelegea totul foarte bine.

– Este istoria unei familii, spuse ea, emoționată. *Totul se găsea acolo, își zise, înnebunită de bucurie, dar și de cea mai profundă tristețe. Soarta lui Dane, deci și a ei. A lui Edward, Gareth și a Elainei.*

Lyn veni în spatele ei și își puse palmele pe umerii ei. Întotdeauna știa cînd avea nevoie de consolare și era gata oricînd să i-o ofere.

– Arthur speră să-l ajuți la autentificarea manuscrisului, spuse el încet.

Gloriana dădu din cap, mușcîndu-și buza și strîngînd la piept tomul greu, ce îi putea dezvălui viitorul. Ar fi acceptat orice pentru șansa de a citi cuvintele migălite cu grijă, acum aproape șterse, umbre fantomatice pe foile de pergament.

Lyn curăță masa și o spală cu un burete. Cînd se uscă puse deasupra o față de masă și scoase din buzunarul de la haină un aparat mic și pătrat,

un casetofon și îi explică cum funcționează. Gloriana era atât de nerăbdătoare să înceapă cititul încît cu greu se putu concentra să învețe cum se schimbă casetele.

Într-un târziu, Lyn și profesorul își luară rămas-bun, își puseră hainele de ploaie și ieșiră.

Gloriana nu se mai obosi să închue ușa în urma lor, fiindcă speranțele și teama o epuizaseră atât de mult, încît nu se simțea în stare să se țină pe picioare.

După ce apăsă butonul casetofonului începu să citească, la început cu voce tremurată, apoi absorbită.

Manuscrisul fusese scris de unul din descendenții direcți ai lui Dane. Își așeză palma pe pîntece, întrebîndu-se din nou dacă va mai găsi vreodată drumul spre casă și dacă acel copil era veriga dintre Kenbrook și autorul cronicii pe care o avea în față.

Toată noaptea Gloriana citi, cu pauze pentru schimbarea casetelor sau a bateriilor, așa cum îi arătase Lyn. După aceea, cînd își auzi vocea înregistrată, avea să rămîină surprinsă de tonul ferm cu care citise, fiindcă în timp ce descifra literele înflorate, izbucnise în plîns, sau în rîs, sau ambele deodată.

Ajunsă la relatarea propriei sale dispariții își stăpîni emoțiile și nu rămase surprinsă cînd citi că fusese numită Vrăjitoarea din Kenbrook. Dar cum întîmplările ce urmaseră dispariției ei i se desfășurau în fața ochilor ca proiectate pe un ecran din sticlă, Gloriana simți că înnebunește de durere. Se strădui să citească mai departe și află că Edward îl

provoca tot timpul pe Dane, acuzându-l de uciderea Gloriane, pentru a se căsători cu Mariette de Troyes. Îl atacase pe Dane care, gândindu-se că fusese instigat de vreun tâlhar, îl omorîse.

La această scenă Gloriana închise casetofonul și suspinînd se repezi în baie unde se așeză în genunchi și vomită în Wc.

Își spusese că nu mai suportă, totuși nu se putea dezlipi de foile manuscrisului. Se spală pe dinți, își dădu pe față cu apă rece și se întoarse la masa din bucătărie. Deschise casetofonul și începu să citească.

După acea tragică întîmplare, deși nimeni nu îl învinovățise, Dane, pe jumătate nebun de durere și remușcări, hulea numele Domnului, cu pumnii ridicați spre cer.

Își împărțea timpul între taverna din sat, unde mergea să se îmbete și hărțuirea baronului Merrymont, a cărui oaste o îngenunchease cu mult timp în urmă. La nici un an de la moartea lui Edward, lady Elaina și Gareth, soțul ei, fuseseră răpuși de o molimă.

Vestea o copleși pe Gloriana. Își petrecu noaptea citind; era frîntă de oboseală, răvășită de emoții și cu ochii umflați de plîns. Nu avu de ales decît să închidă casetofonul și să urce în dormitor unde se cufundă într-un somn profund.

În ziua aceea nu deschise magazinul și nu răspunse la nici un telefon.

Se trezi spre seară la insistentele bătăi în ușă.

Coborî din pat amețită și străbătu camerele întunecoase și friguroase pînă la ușa de la intrare.

– Cine este acolo? Întrebă cu mîna pe clanță.

Îi răspunde o voce glumeață de bărbat.

– Aici e Lyn Kirkwood. Acolo, cine e?

Deschise ușa somnoroasă și confuză.

El începu să rîdă, deși privirea lui exprima îngrijorare.

– Slavă Domnului că ești bine. Toată ziua am sunat și aici și în magazin.

– Îmi pare rău, zise Gloriana făcîndu-i loc să intre. Am fost atît de obosită...

Lyn se apropie de masă, unde casetofonul și manuscrisul așteptau să fie deschise, și scoase din buzunarul de la haină un pachet cu casete sigilate.

– Nu trebuie să faci totul deodată, spuse el, dezbrăcîndu-și haina și punînd-o pe speteaza scaunului, după care se duse și luă ceainicul de pe sobă. Îl umplu la chiuvetă, vorbind ceva mai tare, să poată fi auzit. Deși, trebuie să-ți spun că bătrînul Steinbeth e agitat ca o pisică într-o cameră plină de șoareci.

Gloriana privi cu tristețe spre manuscris. Citise jumătate din el și nu găsise încă nici o mențiune referitoare la întoarcerea ei. Ceea ce însemna, probabil, că nu reușise.

– Nu prea înțeleg de ce dorește o înregistrare pe casetă. Tot ce-ți pot spune ție este că manuscrisul este original.

– Motivul e foarte simplu: presupunînd că vii din secolul treizeci, cuvîntul tău va avea mai multă greutate. Cine o poate face în afară de tine?

În timp ce discutau, el îi făcu semn să se așeze la masă, puse deoparte, cu grijă manuscrisul și

celelalte lucruri și scoase din dulap căni și farfurii. Curînd ceaiul fu gata și șunca sfîrșia în tigaie.

Stupefiată, Gloriana îl urmărise fără să scoată o vorbă.

– O călătorie în timp este practic imposibilă și, totuși, eu mă aflu aici, zise în cele din urmă, oftînd. Poate că ceea ce noi considerăm magie, în realitate este o lege a naturii pe care încă nu o înțelegem.

– Modul tău de a gîndi nu se potrivește deloc dogmatismului din Evul Mediu, observă Lyn, în timp ce spărgea ouă într-un vas, pentru omletă. Cred că ai dreptate, adică faptul de a călători dintr-un secol în altul, ceea ce, probabil, s-a întîmplat cu tine, poate fi doar o capacitate a minții umane nedescoperită încă.

Gloriana își mușcă buza, cûgetînd la teoria pe care Lyn tocmai i-o expusese.

– Trecerea de la un secol la altul a început în interiorul, nu în afara mea. Aveam sentimentul ciudat că aici exista ceva ce avea legătură cu mine, nu doar că ceva se întîmplă de la sine.

– Foarte interesant, spuse Lyn, punînd două felii de pîine la prăjit într-o cutie metalică. Vrei să zici că din proprie voință ai ajuns de acolo, aici... adică, de atunci, acum?

– Da, răspuse Gloriana, mirîndu-se că de-abia în clipa aceea realiza acest lucru.

– Și alte simptome ai mai avut? o întrebă Lyn, neuitînd că este medic.

– O durere de cap, își aminti ea. Numai gîndindu-se la groaznica experiență prin care trecuse și

își duse mîna la tîmplă. A fost înfiorător... credeam că mor de durere.

Lyn rămase pe gînduri cît timp bătu ouăle cu puțin lapte și puse șunca pe un platou, pe care îl acoperi cu un șervet. Gloriana își spuse că dacă vreodată se va întoarce în secolul treisprezece va duce dorul savuroaselor mîncăruri din secolul douăzeci.

– Conștiința ta a căutat involuntar un subterfugiu, medită el, vorbind mai mult pentru sine. Minteă umană este ceva extraordinar.

Gloriana nu-l putea contrazice. Își trecu degetele prin părul ciufulit, apoi cu cotul pe masă își prinse bărbia în palmă.

– Dar dacă am făcut-o din proprie voință, de ce nu mă pot întoarce? Asta-mi doresc cel mai mult.

În timp ce așeza farfuria cu pîine prăjită pe masă Lyn făcea eforturi vizibile să-și ascundă tristețea.

– Ți se pare chiar atît de minunat secolul acela atît de agitat? Eu aș zice că e sinistru, bîntuit de boli, războaie, foamete și crime.

Gloriana îl privi calmă. Urmărise de multe ori știrile la televizor, de cînd Lyn o luase cu trei săptămîni în urmă sub aripa sa protectoare și avusese la dispoziție ziare și reviste.

– Același lucru l-aș putea spune despre secolul tău, nu? Și voi aveți boli și toate celelalte.

Lyn ridică ușor din umeri și după ce puse pe masă ouăle și șunca și își luă o farfurie și tacîmuri și se așeză lîngă Gloriana.

– Nu te contrazic, dar totul e mai curat acum și oamenii au mai multe drepturi.

– Da, fu ea de acord, nu prea sigură însă, servindu-se cu porții generoase de ouă și șuncă. Cel mai mult îi plăcea șunca, nu în special pentru aroma și frăgezimea ei, ci pentru simplul fapt că o putea mânca cu mîna, o metodă foarte familiară ei. Poate că ai dreptate.

– Am auzit un „dar” nerostit la sfîrșitul frazei.

Gloriana zîmbi.

– Ai un auz foarte fin, zise ea amintindu-și povestea pe care doica i-o citise în copilărie, înainte de prima călătorie în timp.

Lyn o privi serios.

– E vorba de Kenbrook, bănuiești.

– Soțul meu, îi aminti ea. De cîteva ori discutaseră despre Dane și de fiecare dată îi dăduse foarte clar de înțeles că acela va fi soțul ei pe vecie.

– Da, zise Lyn, offînd, soțul tău.

Și cu asta, încheieară discuția despre Kenbrook.

Lyn plecă imediat după ce spălară vasele, lăsînd-o pe Gloriana să continue cititul manuscrisului. Deși era nerăbdătoare să se apuce de lucru, făcu mai întîi un duș, își schimbă hainele și se pieptănă.

Apoi, cînd totul fu pregătit, așeză manuscrisul pe masă peste o față de masă curată. Puse o casetă nouă în aparat – Lyn le luase pe cele înregistrate – și începu să citească cu voce tare.

Moartea lui Dane a fost atît de neașteptată, încît părea un accident. Își părăsise soția, pe Mariette și cei doi copii, cu gîndul de a se întoarce pe Continent ca mercenar, dar pe coasta Normandiei pierise într-un naufragiu. Autorul spunea în

continuare că familia nu fusese prea îndurerată de moartea lui, fiindcă în nefericirea sa devenise un om rău și se credea că Vrăjitoarea din Kenbrook îi făcuse farmece.

Gloriana nu se miră că viața lui Dane își schimbase cursul și nici nu îi păsa că istoria o acuza pentru suferințele lui. Sperase pînă atunci că Dane își găsisese liniștea, dacă nu dragostea, în brațele celei de a doua soții și rămase dezamăgită aflînd că nu fusese așa.

Imaginea lui Dane care se îneca în marea ostilă era atît de vie și cutremurătoare în mintea ei, încît nu mai putu să citească – abia dacă mai respira.

Închise casetofonul bîjbîind după buton și se duse la culcare.

Adormi profund, deși se odihniuse destul și spre ziuă avu un vis.

Se afla în terma romană din catacombele de la Kenbrook Hall și sub picioarele goale simțea tăișul plăcilor de faianță sparte. Două lumînări parfumate ardeau în sfeșnice de lemn sculptat, aruncîndu-și slaba strălucire peste apa sulfuroasă. Dane stătea în bazinul din care ieșeau aburi, cu ochii închiși, palid și tras la față.

Tristețea se oglindea pe chipul lui.

Gloriana îi rosti numele, dar chiar dacă auzi, el nu-i răspunse.

Încărunțise și pe piept avea cicatrici ale unor răni recente, urme de pumnal sau sabie. Era încă soldat și lupta în războaie.

Alarmată, făcu un pas înainte, dar picioarele nu o ajutară să se apropie de el. Acum îl vedea pe

Kenbrook ca printr-o perdea de fum și îl strigă mai disperată decît prima oară.

El întoarse capul în direcția ei. Gloriana citi în ochii lui o imensă tristețe și îndoială, de parcă ar fi văzut o fantomă. În ultima clipă înainte de a-l părăsi din nou, Gloriana realizează un lucru cutremurător.

Îmbătrânise foarte mult. Asta însemna că timpul nu se scurgea egal în cele două lumi. Dacă ar fi reușit să se întoarcă la el, l-ar fi găsit pe Dane sau mort, sau prunc în leagăn.

În dimineața aceea nu se atinse nici de micul dejun, nici de manuscris și casetofon. Făcu un duș, se îmbracă și coborî în magazin unde șterse praful și se uită prin ferestrele pe care sclipeau stropi de ploaie, rugîndu-se să apară vreun client.

La prînz Janet îi telefonă să o întrebe cum se descurcă. Bucuroasă că aude o voce cunoscută, îi mărturisi că nu deschisese magazinul cu o zi în urmă. Îi spuse că Lyn o vizitase, dar nu scoase o vorbă despre profesorul Steinbeth și manuscris.

Îi era teamă că dacă ar fi deschis discuția, ar fi izbucnit în plîns.

— M-am tuns. Încă șocată îi era greu să poarte chiar și o simplă discuție, așa că nu-i păsa dacă spunea lucruri stupide.

— Te-ai tuns? zise Janet bucuroasă. Sînt sigură că arăți minunat, dar pari obosită. De ce nu închizi să te duci la un film sau în altă parte. Lyn ar fi fericit să te însoțească dacă nu are vreo urgență.

Gloriana își lăsă fruntea în palmă. Uneori îi era greu să înțeleagă ce spunea Janet. De pildă, nu-și amintea, deși ar fi trebuit, ce înseamnă cuvîntul „film”.

– Nu vreau să-l deranjez pe Lyn. Și așa a făcut destule pentru mine.

Janet oftă.

– Sînt o trădătoare. Aici e o vreme minunată și m-am *săturat* deja de soare, în vreme ce prietenii și rudele mele suportă vremea aceea mizerabilă. Dar tu poți ieși afară dacă vrei. Există autobuze, trenuri și taxiuri.

Gloriana căută în memorie imaginea acelor mijloace de transport și tocmai o găsise cînd Janet îi ură noapte bună și închise telefonul.

Nici nu trecură cinci minute cînd, parcă îndrumat de mîna Providenței, un autobuz opri în stația din fața casei. Din el coborîră călători zgribuliți care-și deschiseră umbrelele colorate ferindu-se de ploaia rece și mărunță.

Cuprinsă de o bruscă și irezistibilă dorință de a călători cu autobuzul, Gloriana alergă în sus pe scări să-și ia banii, o haină și una din umbrelele lui Janet. Apoi rămase cu ochii pe fereastră pînă apăru următorul autobuz, după aproape o oră. Înainte să-și piardă curajul, închise magazinul, traversă strada și se urcă în el.

După ce primi restul de la șofer Gloriana se așează. Privind pe geam se întreba unde merge. Stațiile erau foarte dese luînd și debarcînd pasageri și ea asculta cu interes discuțiile din jur, prefăcîndu-se că nu le aude.

Autobuzul trecea dintr-o localitate în alta și treptat se lăsă seara. Cînd în zare se ivi Kenbrook Hall, de-abia atunci realiză ce drum lung făcuse și că tot timpul sperase să ajungă acolo.

– S-a închis deja, fetițo, îi spuse șoferul văzînd-o că își făcea loc spre ușă. Dacă vrei să știi, acolo n-ai ce vedea decît o grămadă de pietre. Chiar și pe o vreme însorită.

Gloriana se abținu să-i atragă atenția că nu îi ceruse părerea și rămase pe treapta de jos. Șoferul apăsă pe o manetă și deschise ușa. Vîntul rece pătrunse înăuntru.

– Ultimul autobuz pleacă din Hadleigh peste o oră, chiar de acolo, din fața farmaciei, o avertiză bărbatul. Gloriana rămase în drum, privind hotărîtă spre ruinele casei ei și ale speranțelor zădărnice. Ține minte, altfel te așteaptă o noapte friguroasă.

Gloriana ridică mîna făcîndu-i semn că a auzit, apoi se îndreptă cu pași repezi spre vechiul castel, sărind peste băltoace. Locul era împrejmuit de un gard metalic – zidul se prăbușise de mult – și poarta era încuiată.

Gloriana nu își pierdu curajul. Îmbrăcată în jeansi, una dintre cele mai grozave invenții ale secolului douăzeci, după părerea ei – se cocoță pe gard și sări în curtea vechiului cimitir.

În turn și în ghereta de la poartă ardea lumina, dar nu dădu atenție, ci se strecură printre cripte ca o fantomă, fără să-i pese de frig și de ploaia care nu mai contenea. Poate că dacă se așeza exact pe locul în care se afla atunci cînd începuse călătoria în timp, va fi dusă înapoi.

Ploua din ce în ce mai tare, dar Gloriana aproape că nu observă. Se așeză pe iarba udă, cu picioarele încrucișate, în fața criptei roasă de

vreme a Aureliei St. Gregory și își ridică gulerul. Trebuia să aștepte. Doar atât. Să aștepte.

Frigul se întetise, se lăsase întunericul, dar ea rămase cufundată în gânduri. După multă vreme auzi voci în jur, dar cum niciuna nu era a lui Dane, nu le mai dădu atenție.

Treptat, nu mai simți frigul ci o căldură, la început plăcută, apoi insuportabilă. Nici întuneric nu mai era. Fulgere purpurii îi jucau în fața ochilor.

– Lăsați-o în pace. Era Lyn. În starea de șoc în care se afla îi recunoscuse totuși vocea hotărâtă, dar blîndă.

Cum o găsisese?

El o luă în brațe. În jur se adunase lume, dar în lumina caldă, roșiatică ea nu distingea decît niște umbre. Își îngropă fața în umărul lui Lyn.

– Acum ești în siguranță, zise el. Te-am găsit.

Gloriana simțea nevoia să plîngă dar febra îi uscaseră lacrimile. Nu dorise să fie salvată. Singurul lucru pe care îl voia era să-și găsească refugiul în vise, lîngă Dane care încă trăia și era fericit.

Își pierdu cunoștința și cînd se trezi se afla în mașina lui Lyn și a doua oară într-o casă pe care nu o cunoștea. Lumina puternică o orbi și strînse din ochi. Simțea o durere în piept; fusese dezbrăcată și în vene avea înfipte ace. Tremurînd de frig sau asudînd auzea vocea lui Lyn, blîndă, mîngîietoare, rugătoare sau autoritară.

Toată noaptea avu coșmaruri. Îl căuta pe Dane cu disperare și nu îl găsea în bezna îngrozitoare.

Cînd se trezi, umbrele întunericului se risipiseră în lumina mohorâtă a unei zile ploioase. Lyn era acolo, cu barba crescută, tras la față și îngrijorat.

– Ți-al revenit, în sfîrșit, zise el, strîngîndu-i degetele în palmă de parcă ar fi vrut să o oprească acolo, în lumea ei.

La celălalt braț Gloriana avea pusă o perfuzie, dar nu simțea nici o durere.

– Trebuia să mă fi lăsat acolo, zise ea cu voce înăbușită, simțindu-și gîtul uscat.

Lyn scutură din cap și ochii îi luciră o clipă. Îi ridică palma și o lipi de față sa și ea îi simți barba aspră.

– Nu vreau decît să-ți port de grijă. Mă lași?

Gloriana întoarse capul într-o parte și îi răspunse tot printr-o întrebare.

– Cum ai dat de mine? îl întrebă închizînd ochii. Acum știa că Lyn o iubește și nu dorea ca lui să-i pese de ea și nici să-l facă să sufere.

– Custodele și-a amintit de tine și mi-a telefonat acasă.

– Te rog, Lyn, șopti ea. Lasă-mă cu viața mea. E mai bine pentru amîndoi.

Lyn nu-i promise nimic, dar nici nu îi dădu drumul la mînă.

Capitolul 14

Mai târziu, cînd își reveni pentru a doua oară, Gloriana se gîndi mînioasă că făcuse o imprudență mergînd la ruinele de la Kenbrook Hall pe ploaie și se lăsase dominată de emoții, punîndu-și în pericol viața și pe a copilului. Pe viitor trebuia să fie mult mai prudentă și să se gîndească bine înainte de a lua o hotărîre.

Întotdeauna fusese o fire impulsivă.

Tocmai își spunea să nu se mai gîndească la greșeala pe care o făcuse, cînd Lyn apăru în prag. Era obosit și murdar, exact invers de cum arăta de obicei: îmbrăcat impecabil și nonșalant.

– Ești însărcinată, observă el, ținîndu-i fișa medicală într-o mîină. Deși nu era medicul ei curant, făcînd parte din personalul spitalului avea acces la orice foaie de observație, iar Gloriana aflase o mulțime de lucruri despre ce se făcea într-un spital, urmărind la televizor melodramele preferate de Marge și doamna Bond.

Se ridică neliniștită între perne. O dureau oasele și mușchii, răcise îngrozitor, dar nu era pe moarte.

Marge, care avea grijă de ea îi spusese că fusese internată în acel loc pentru a fi ținută sub observație.

Îi răspunse într-un târziu cu un „Da” slab. Nu era un secret de care să se rușineze, deși în afară de Dane nu știa nimeni că îi purta copilul. Era măritată cu el – chiar dacă murise de vreo șapte sute de ani.

– Știi de mult? Lyn rămăsese în prag, cu un aer puțin distant și ofensat.

– De prima dată, răspunse Gloriana gânditoare, netezind pătura. Și nu exagera. După știrea ei zămisliseră copilul în terma romană de la Kenbrook Hall; în subconștient simțise născându-se o nouă viață.

– Păi, trebuia să-mi fi spus, veni imediat replica lui. Intră în cameră și se așează lângă patul Glorianei. Chiar așa, o femeie în situația ta are nevoie de liniște, de multă odihnă și de vitamine.

Gloriana habar n-avea ce însemna „vitamine” și nici nu întrebă, de teamă că Lyn va începe să-i explice în detaliu și la nesfârșit.

Lyn o privi în tăcere, apoi continuă.

– Tatăl...?

– Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook, nimeni altul, răspunse Gloriana, cu voce slabă, dar fără să șovăie.

– Te cred, zise Lyn oftând, dar el nu-ți mai poate purta de grijă, Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook, nu-i așa?

Absența lui Dane, principala preocupare a Glorianei în viața ei de acum, îi îndurera sufletul. Probabil că din această cauză se agăța cu atîta

disperare de ultimele rămășițe iluzorii ale independenței sale.

– Nu sînt nici invalidă, nici idioată, Lyn. Îmi pot purta singură de grijă.

Lyn arăta frînt de oboseală. Se lăsă pe spate în scaun și oftă din nou.

– N-am vrut să te jignesc, spuse, abia stăpînin-du-și iritarea. Vroiam doar să te ajut...

– Te rog, încetează să mă tot cocoloșești, izbucni Gloriana. După-amiază mă externez și mă întorc direct la magazin. În cazul în care Janet nu m-a concediat pînă acum.

– Știi bine că n-a făcut-o. Gloriana, nu te încăpățîna. În situația ta e greu să lucrezi în comerț, chiar dacă e vorba de magazinul lui Janet. Ai nevoie de odihnă, de hrană consistentă, de o atmosferă calmă...

– Pentru numele lui Dumnezeu, mă faci să mă simt ca o pasăre în colivie!

– Bine, atunci renunț, mormăi Lyn ridicîndu-se de pe scaun.

– Era și timpul, replică Marge din prag.

Lyn deschise gura să spună ceva, dar renunță și ieși din cameră.

– O face fiindcă ține la tine, spuse Marge, mișcîndu-se de colo-colo, ocupată. Venise cu o sacoșă din care scoase o bluză bej tricotată, o pereche de pantaloni din catifea reiată, ciorapi, lenjerie și pantofi. Hainele pe care le purtase în ultima călătorie la cimitir erau cu siguranță la spălătorie, dacă nu cumva date la gunoi.

– Lyn nu trebuie să țină la mine, murmură Gloriana, cu brațele încrucișate și ochii închiși, făcînd eforturi să nu plîngă. E un om de treabă și nu merită să sufere din cauza mea.

– Dar așa simte. Nu poți împiedica oamenii să-și exprime sentimentele. Nici să nu încerci, fiindcă nu e bine pentru nimeni. Acum, hai să te îmbraci și am să te conduc la magazinul lui Janet. Și, bătîndu-se cu palma peste buzunarul halatului purtat peste pantalonii albi de spital, îi zise: aici am rețeta pe care o ducem la farmacie în drum spre casă. Sînt vitamine și alte medicamente antigripale.

Gloriana se lăsă pe mîna lui Marge și în scurt timp, îmbrăcată, fu condusă afară într-un scaun cu roțile. Picioarele îi mai tremurau puțin, dar putea merge singură. S-ar fi simțit mult mai bine, fiindcă grija aceea excesivă mai mult o obosea.

După ce se opriră la farmacie – Gloriana așteaptă în mașină pînă ce Marge rezolvă cu rețeta – ajunseră, în sfîrșit, acasă la Janet. Răsufală ușurată; dacă tot nu putea fi la Kenbrook Hall, cu Dane, servitorii și toți ceilalți, trebuia să se mulțumească și cu locul acela unde, măcar își putea purta singură de grijă.

Îi mulțumi din suflet lui Marge pentru ajutor și fu mai mult decît fericită cînd femeia aceea atît de inimoasă plecă, dar nu înainte de a o instala într-un fotoliu confortabil, lîngă un foc bun și o cană cu ceai fierbinte și parfumat.

Gloriana își înghiți medicamentele, vitaminele și antibioticele și se cufundă într-un somn profund și odihnitor. Cînd se trezi, Lyn stătea ghemuit în fața

focului, întețindu-l cu bucăți de lemne. În aer plutea un miros îmbietor și el părea atît de singur și neajutorat, încît Gloriana uită îndată supărarea și îl salută pe un ton cordial.

– Întotdeauna intri în casele oamenilor pe furiș?

El o privi peste umăr, aruncîndu-i obișnuitul său zîmbet trist.

– Doar atunci cînd sun la ușă de o sută de ori și nu-mi răspunde nimeni. Cum te simți?

– Obosită, dar ceva mai bine. Tu?

El chicoti pe-nfundate.

– Mă simt de parcă aș avea pielea întinsă pe băț.

Gloriana izbucni în rîs avînd în fața ochilor imaginea sugerată de vorbele lui dar, văzîndu-i durerea pe care încerca să și-o ascundă, deveni din nou serioasă.

– Ai fost bun cu mine, spuse ea încet și cu prudență, iar eu îți sînt recunoscătoare mai mult decît ai crede, dar e mai bine pentru tine să nu-ți mai pierzi vremea purtîndu-mi de grijă. N-ai nici o obligație.

– Dar, cineva trebuie s-o facă...

– Cineva chiar o face, Lyn, îl întrerupse Gloriana. *Eu.*

El îi întoarse spatele și începu să privească flăcările, înfundîndu-și mîinile în buzunare, dar Gloriana deja îl văzuse roșindu-se la față de supărare.

– Făcîndu-ți de cap, nu? Plimbîndu-te printre morminte, pe ploaie...

Gloriana închise ochii o clipă și trase adînc aer în piept. Reușise încă o dată să-și păstreze calmul,

fiindcă eforturile lui prost înțelese nu erau decît încercări de a o ajuta.

– Recunosc că am greșit, dar asta nu înseamnă că am nevoie... sau că vreau să-mi poarte cineva de grijă.

Vorbele ei, deși spuse pe un ton blînd, avură efectul unei lovituri și Lyn își încovoie umerii.

– Gloriana, trecutul e mort, spuse el fără milă. Lasă-mă să-ți ofer un viitor.

Ochii Glorianei se umplură de lacrimi, dar ea le șterse cu dosul palmei înainte ca Lyn să se întoarcă și să le vadă.

– Am un viitor. Tot ceea ce-mi doresc este un prieten.

– Eu întotdeauna am să-ți fiu prieten, rosti el cu voce scăzută, privind-o cu fața ascunsă în umbră.

– Sper, replică Gloriana, fiindcă nu știu cum măș descurca fără ajutorul tău.

Și cu asta, se părea că ajunseseră la o nouă înțelegere. Lyn nu-i mai aminti sentimentele sale intime, ci se grăbi să pună la încălzit bucățile de friptură înăbușită de berbec aduse cu el de acasă.

În vreme ce Gloriana mînca, instalată tot în fotoliul din fața șemineului, Lyn se apucă să facă ordine în foile manuscrisului profesorului Steinbeth.

– Am să-i trimit vorbă lui Arthur că nu te simți în stare să termini de citit.

Gloriana se înfurie.

– Iar vorbești în numele meu. Tot ce pot să pun, domnule Kirkwood, este că vreau să termin ce am început. Din motive personale.

Lyn ridică brațele în semn că se predă.

- Perfect. Am să-i spun lui Arthur că faci progrese.
- Mulțumesc, replică Gloriana zîmbind.

Lyn își privi ceasul.

- E vremea să plec. Mă duc să-mi văd pacienții. Se aplecă și o sărută pe creștet, după care îi ură noapte bună și ieși.

Revigorată de medicamente, de cîteva ore de odihnă și de hrană consistentă, Gloriana dorea să se apuce imediat de lucru la manuscrisul profesorului Steinbeth. Punînd deoparte tava pe care mîncase și pătura moale adusă de Marge se ridică și se duse la masă.

În cîteva minute casetofonul funcționa din nou și se cufundă în citirea manuscrisului scris cu migală, cu multă vreme în urmă de unul din fiii lui Dane. Relatarea se referea în continuare la generațiile următoare și Gloriana nu intră în amănunte - uneori plictisitoare, alteori fascinante, dar de cele mai multe ori tragice.

Termină lectura în zori și simțindu-se încă în putere, își pregăti micul dejun, făcu un duș și coborî în magazin. Ținea cu orice preț să se apuce serios de treabă, dovedindu-i astfel lui Janet că nu se înșelase acordîndu-i încredere.

Avu cîteva clienți și chiar făcu o vînzare bună unui turist american.

Rămasă singură în magazin tocmai se apucase să aranjeze cîteva volume pe rafturi, folosind scara mobilă, cînd simți zvîcnituri în cap și o transpirație rece pe tot corpul. Se prinse de barele scării, de teamă ca nu cumva să cadă.

O ceață întunecată, brăzdată de fulgere aurii i se așternu în fața ochilor și simți că leșină.

Apoi avu senzația că se rostogolește fără să se poată opri, precum Alice din povestea auzită în copilărie, – pe când se numea Megan –, fetița blondă care s-a trezit într-o gaură de șobolan. Se chirci să nu se lovească de podeaua tare, dar impactul nu se mai produse...

Cineva o împungea cu un băț sau cu o coadă de mătură.

– Ridică-te, băiete și vezi-ți de drum, îi porunci o voce de bărbat. Pe aici nu sînt nici aziluri, nici cîrciumi.

Gloriana deschise ochii și văzu în fața ei un om îmbrăcat într-o tunică ponosită din lînă, ținînd în mîină o bîtă de cioban – obiectul cu care, probabil, o lovise. Stătea rezemată de peretele unei cocioabe și privind în sus văzu acoperișul de paie.

O bucurie reținută îi inundă sufletul. Oare, visa? Sau se întorsese la locul-ei în istorie, lîngă Dane? Gloriana se ridică în picioare.

– Spune-mi, te rog, în ce an sîntem și în ce țară? Omul o privea năuc, uitîndu-se la hainele ei cu un amestec de uimire și dezaprobare. Se dădu un pas înapoi de parcă se aștepta ca ea să arunce foc pe nări.

Gloriana nu mai spuse nimic, încercînd să se concentreze în speranța că va găsi mijlocul de comunicare potrivit secolului treisprezece. Asta în cazul în care, într-adevăr, se afla în acel secol.

Repetă întrebarea rar.

– Ce tot întrebi? Sîntem în anul Domnului o mie două sute cinciszeci și șase, zise omul. Și sîntem în Anglia. Lucrurile astea trebuia să le știi, băiete. De unde-ai apărut?

Doi ani, își zise ea, tulburată. Doi ani trecuseră de cînd dispăruse de la Kenbrook Hall și ceva mai mult de o lună în secolul douăzeci.

Multe lucruri se puteau întîmpla într-o perioadă atît de lungă. Brusc, un sentiment de teamă luă locul bucuriei. Manuscrisul profesorului Steinbeth nu era suficient de clar ca să-i fi dat de înțeles că se întorsese la timp ca să evite anumite nenorociri, iar dacă nu era așa, o așteptau mari suferințe.

Următorul ei gând fu acela că omul o luase drept bărbat – probabil din cauza pantalonilor și a părului tuns scurt.

Omul o smuci de braț.

– Te-am întrebat de unde ai apărut? Ori îmi spui, ori o să te trezești cu oasele rupte.

Gloriana gîndi rapid și nu putu fi sigură că făcuse lucrul cel mai înțelept nici după ce faptul fusese consumat.

– De la Kenbrook Hall.

Omul îi sări în față. Gura îi duhnea și corpul nespălat îi mirosea și mai urît.

– Kenbrook Hall, zici? Minți de-ngheață apele, fiindcă acolo nu mai bîntuie decît fantomele.

Gloriana își simți inima zdrobită.

– Cum așa?

– Acum stăpînul locuiește la Hadleigh Castle. Omul se opri să tragă o scuiătură, iar Glorianei i

se întoarse stomacul pe dos. Să fie mai aproape de cârciumă.

Ea se smuci din strînsoarea țaranului, ferindu-se să nu mai pună mîna pe ea. Privind disperată în jur, recunoscu locurile și își dădu seama că se află în apropierea unui sat de lîngă Hadleigh.

Neluînd în seamă înjurăturile, Gloriana se grăbi să ajungă la colibe din vale, sperînd să ceară, să împrumute sau să fure, dacă era nevoie, o rochie. Îmbrăcămintea ei modernă ar fi atras atenția și n-ar fi avut curajul să răspundă întrebărilor curioase.

În drum spre Calway se furișă pe lîngă căpițele de fîn, dar cînd ajunsese în sat se bucură că în centru întîlni o trupă de saltimbanci.

Erau acolo acrobați, mimi, dansatoare și animale jigărite închise în cuști de lemn.

Făcu un ocol evitînd un urs prăpădit și se apropie de un bărbat cărunt, mai mult fiindcă era cel mai înalt din trupa de saltimbanci și avea un aer autoritar. Era înfășurat într-o pelerină largă din mătase azurie, pictată cu stele aurii.

– Scuzați-mă, zise ea, apropiindu-se și atingîndu-i una din mînecile lungi.

El se răsuci și o privi în ochi. Pe buze îi apăru un zîmbet de parcă ar fi cunoscut-o. Poate că trupa mai trecuse vreodată pe la Hadleigh Castle, atunci cînd ea locuia acolo. Sau poate fuseseră la castel cînd Edward serba ziua în care primise titlul de cavaler.

Gloriana tocmai își spunea că bărbatul cel înalt era un magician, cînd îl auzi rostind numai două cuvinte.

– Ai apărut. Tonul lui era a unuia care găsisese, în sfârșit, un lucru de mult pierdut.

Gloriana clipi uimită, dar fiind nerăbdătoare să-l găsească pe Dane nu căută să-i ceară explicații referitor la remarca pe care o făcuse.

– Încotro mergeți?

– La Hadleigh Castle, veni răspunsul, urmat de un oftat adânc și trist. Mare durere a lovit locul acela.

Vestea se împlîntă în inima Glorianei ca o lance de gheață, dar nu trebuia să cedeze din nou sentimentelor. Greșeala o făcuse o dată, în vremea lui Lyn, umblînd prin ploaie printre ruinele de la Kenbrook Hall și nu vroia deloc să o repete.

– Aș vrea să mă alătur trupei de saltimbanci, îi anunță ea. În felul acesta ar fi obținut un costum care să-i acopere hainele acelea ciudate din lumea modernă și, poate, o mască să-și ascundă fața. Dornică să-l revadă pe Dane, Gloriana își aminti manuscrisul profesorului în care scria că din ziua dispariției sale fusese numită Vrăjitoarea de la Kenbrook. Dacă ar fi declarat sincer cine este, fără să cîntărească mai întîi situația, probabil ar fi avut necazuri.

– Ce știi să faci, întrebă conducătorul trupei. Ochii lui sclipeau jucăuși. Ești dansatoare, magician sau, poate, înghițitor de flăcări.

Gloriana înghiți în sec.

– Cred că m-aș pricepe să dansez, zise ea nesigură. Apoi se luminează la față, amintindu-și ce văzuse și auzise în călătoria sa în secolul douăzeci. Și mai știu să spun povești.

– Deci ești povestitor. El îi atinse părul, curios, dar nu cu un aer obraznic.

– Ești fată, sau băiat? o întrebă.

Gloriana se uită în jos la bluza largă pe care o purta peste pantaloni. Sîinii mici aproape că nu i se distingeau.

– Ce-ar fi mai potrivit să fiu, zise ea, întîlnind licărul din privirea eretelui.

Bărbatul își dădu pe spate capul lăptos și izbucni în rîs.

– Chiar poți să alegi? Ar însemna că ești cel mai vestit scamator.

– Sînt fată, spuse Gloriana încet, sperînd să nu i se ceară explicații despre părul tuns. Atingîndu-i umerii era destul de lung conform standardelor secolului douăzeci, dar ea se afla în secolul treisprezece, în care femeile nu-și tăiau părul niciodată.

– Aha. Bărbatul îi întinse mîna în semn de salut. Eu sînt Romulus. Vei călători alături de noi la Hadleigh Castle și după aceea... cine știe, milady.

Mirată, Gloriana își miji ochii. Se părea că Romulus știa cine este și că o așteptase. Dar cînd i se aruncă în brațe o pelerină purpurie brodată cu fir de aur, nu mai stătu pe gînduri.

Și-o puse peste haine și își trase gluga pe cap. Cînd nimeni nu se uită la ea, luă o mîină de țărîină și și-o întinse pe față și pe mîini, ca să semene cît mai mult cu ceilalți.

După ce Romulus făcu cîteva anunțuri și singura căruță fu încărcată cu recuzita de spectacol și la ea înhămat un măgăruș cenușiu – care servea, de

asemenea și ca atracție a menajeriei – porniră la drum spre Hadleigh.

Gloriana nu încercă să lege cu nimeni o conversație, fiind cufundată în propriile-i gânduri. O parte din ea s-ar fi repezit într-o goană nebună să ajungă la Dane cât mai repede. Cealaltă parte se împotrivea, îndemnînd-o să se întoarcă.

Totuși, mergea înainte, cu mâinile în poală, capul plecat și fața ascunsă sub glugă.

O fată subțirică, într-o rochie maro, simplă, cu părul ascuns sub un vâl ponosit se apropie de ea. Ca și ceilalți, în afară de Romulus, era murdară, dar părea că nici nu-i pasă.

Deși îi plăcea curățenia, poate nu ar fi sesizat contrastul, dacă nu ar fi avut posibilitatea să viziteze cel mai curat loc ce putea exista vreodată.

Rezistă impulsului de a strîmba din nas și își privi tovarășa de drum cu coada ochiului.

– Mă cheamă Corliss, îi spuse fata, prietenoasă, încît Gloriana nu avu inima să o respingă. Dansez și ghicesc în rune.

Gloriana își dădu seama că îi zîmbește compătimitor. Corliss mai avea de trăit cel mult zece ani, deși atunci era o fată zdravănă, dansa și ghicea viitorul. Numai Dumnezeu o mai putea ține în viață pe biata copilă în lumea aceea aspră.

– Poate am să te rog să-mi ghicești și mie viitorul, zise Gloriana înainte să-i spună și ea cum o cheamă, fără însă a menționa numele St. Gregory sau să facă vreo aluzie la Dane.

Fata o privi direct în față, cu inocență.

– Milady, eu vă știu viitorul fără ajutorul runelor.

Gloriana simți că încremenește de spaimă. Nu era sigură că vrea să știe ce o așteaptă, fiindcă, într-adevăr, putea fi ceva îngrozitor. Iar Corliss era a doua persoană care i se adresa ca unei femei de rang nobil de când se reîntorsese.

– De ce îmi spui „milady”? o întrebă în șoaptă, trăgându-se mai aproape de fată, ca să nu fie auzite. Nu sînt decît o biată saltimbancă, o fată pribeagă, la fel ca tine.

Corliss îi zîmbi cu bunăvoință.

– În tot ținutul nu există decît o singură persoană care poartă numele ciudat de Gloriana. Ești Vrăjitoarea de la Kenbrook, nu-i așa?

Înfricoșată Gloriana o strînse ușor de braț, răspunzându-i în șoaptă.

– Te rog, nu mai rosti o asemenea blasfemie. Vrei să mă vezi acuzată de vrăjitorie și arsă pe rug ca servitor al Satanei?

Lui Corliss îi pieri de pe față expresia plină de exuberanță și o privi nedumerită. Saltimbancii, în general considerați drept oameni certați cu legea, tindeau să fie mai îngăduitori decît majoritatea oamenilor, iar copila aceea uitase cu totul că orice avea legătură cu magia era un păcat de moarte în lumea în care trăiau. Actorii, așa cum era și Romulus, trebuiau să aibă mare grijă ca în evoluțiile lor să sugereze numai veselia, nicidecum teama sau groaza.

– Ești Lady Kenbrook, care te-ai întors din Cealaltă Lume, nu-i așa? insistă Corliss, tot în șoaptă. Cuvintele ei o lăsară înmărmurită pe Gloriana.

Se gîndi să îi spună o minciună, atît era de disperată, dar bănuî că fata îşi va da seama că minte.

– Ce ştii despre Kenbrook şi despre ce se întîmplă la Hadleigh Castle. Spune-mi!

Corliss îşi muşcă buza de jos, dar nu fiindcă se codea dacă să-i povestească sau nu, aşa cum bănuia Gloriana, ci pur şi simplu fiindcă încerca să aleagă din învălmăşeala de gînduri, ce trebuia să-i spună ei.

– Se zice că Kenbrook şi-a omorît fratele, pe Sir Edward, într-o încăierare cu pumnale.

Gloriana închise ochii încercînd să-şi înghită nodul care îi ardea gîtul.

– Sfîntă Fecioară, Maică Precistă, şopti ea, nu ca pe o ocară, ci ca o rugă.

– Toţi de-acolo sînt blestemaţi. Hadleigh a murit de friguri, iar nevasta lui, Lady Elaina, de atunci n-a mai vorbit cu nimeni. Tot timpul stă şi priveşte în gol şi cînd cineva îi vorbeşte nici nu-i dă atenţie.

Inima Glorianei se frînse de durere. Era prea tîrziu să mai împiedice lupta cu Edward – scumpul şi generosul ei Edward –, să-i mulţumească lui Gareth pentru grija ce i-o purtase şi să-şi ia la revedere de la el, să o întîlnească pe Elaina şi să-i fie alături ca o soră şi prietenă devotată în vremuri de neagră disperare.

Nu mai trăia decît Dane şi trebuia să ajungă la el cît mai repede posibil pentru a-i oferi dragostea sa şi tot ajutorul şi consolarea pe care i le putea da. Nici o clipă nu regreta rugile fierbinţi şi neîncetate de a se întoarce acasă la soţul ei. S-ar fi dus chiar şi în iad dacă era nevoie.

– Nu e adevărat tot ce spune lumea, îi spuse ea lui Corliss când își recăpătă glasul.

– Ai să vezi cu ochii tăi, replică fata, făcînd un semn din cap.

Cînd ajunseră la Hadleigh Castle soarele era la apus.

Inima Glorianei începu să palpitate de emoție cînd zări castelul, fiindcă între zidurile lui avea să-și găsească iubitul, al cărui suflet era legat pe vecie de al ei.

În vreme ce aștepta, alături de Romulus, de Corliss și de ceilalți ca porțile cele mari și ruginite să fie deschise, Gloriana se gîndea la jurămintele maritale. Era atît de nerăbdătoare încît se temea că nu va avea puterea să rămîină deghizată și că de îndată ce îl va vedea, îi va alergera în brațe.

La intrare ardeau torțele, sfîrîind și emanînd miros de rășină, dar curtea exterioară, unde se organizau jocuri și turniruri, era pustie. În vale sclipeau luminițele din sat, palid în comparație cu becurile electrice din secolul douăzeci, dar mai cald și ospitalier.

Ceva mai optimistă intră odată cu trupa de saltimbanci pe aleea pavată cu pietre vechi, de pe vremea romanilor. Măgărușul începu să zbiere și oamenii dădură buzna afară să vadă cine sosise la o oră atît de tîrzie.

La cîrciuma din sat, Dane St. Gregory tocmai trîntea pe masă cana de cositor, cu atîta putere, încît băutura se împrăștie în jur.

Avea o senzație ciudată în capul pieptului, un amestec de bucurie și teamă, care îi strîngea stomacul.

Ea se află aici, aproape, își spuse deși nu era omul înclinat să creadă în iluzii.

– A sosit o trupă de saltimbanci, anunță cîrci-umarul, care ieșise printre primii să vadă de ce începuseră cîinii să latre.

Dane se ridică de la masă clătînîndu-se pe picioare, privind spre ușă, avînd certitudinea că Gloriana se întorsese. Îi simțea prezența și dragostea, la fel de palpabile ca în visele lui pe care le trăia cu intensitate. Acum era cu totul altceva.

Era treaz.

Complet treaz, deși își cîștigase proasta reputație de bețiv. Și trîntor, pe deasupra.

Își privi hainele murdare și, ducîndu-și mîna tremurîndă la obraz, își frecă barba crescută gîndindu-se dacă nu cumva febra nerăbdării ce îl cuprinsese era o altă festă pe care i-o juca imaginația. Nici nu se gîndea că ar putea suporta dezamăgirea ca ieșind afară să nu o întîlnească pe Gloriana.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Maxen din cealaltă parte a mesei. Velșul arăta mai rău decît Dane, dacă asta era posibil. De doi ani îl hărțuia pe nenorocitul de Merry mont și vomita berea proastă englezească. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

Neluîndu-i în seamă vorbele, Dane o porni șovăind spre ușă, nesigur pe mișcările sale, ca și cum ar fi fost legat cu o frînghie pe dinăuntru.

Saltimbancii, cea mai amărită și patetică trupă pe care o văzuse vreodată, trecură în grup pe lângă el. Aveau să primească resturile de la bucătăria castelului și li se va da voie să doarmă peste noapte în grajduri, după cum era obiceiul.

Îi urmă cîtiva pași, apoi strigă după ei.

– Opriți-vă!

Unul din ei, îmbrăcat într-o mantie purpurie cu glugă se opri... un străin, care avea totuși, ceva ciudat în felul în care stătea nemișcat...

Dane își simți inima pulsîndu-i în gît, sufocîndu-l, cînd la lumina torțelor și a lunii descoperi silueta binecunoscută a soției pierdute. Nu o mai văzuse pe Gloriana de doi ani, răstimp în care trăise într-o continuă agonie, dar atunci cînd o strigă ea își duse degetul la buze și scutură din cap.

Se apropie și ea îl așteptă.

– Te rog, zise ea în șoaptă, nu mă îmbrățișa acum și nu-mi rosti numele, ca să nu fiu acuzată de vrăjitorie. La momentul potrivit am să vin eu la tine, în terma romană unde a prins viață copilul nostru.

Dane o privea dezolat și fermecat, dorind cu ardoare să o atingă, să o strîngă la pieptul său și niciodată să nu-i mai dea drumul – speriat, totuși, că ce se întîmpla atunci nu era adevărat. Poate că visa, în camera sa de la Hadleigh Castle, sau din nou băuse prea multă bere.

Ea îi zîmbea cu blîndețe, de parcă ar fi ghicit gîndurile ce îl frămîntau și dorind să-l asigure că totul era aievea, după care se întoarse și-i urmă pe ceilalți spre grajduri.

Capitolul 15

Dane ajunse la Kenbrook Hall înaintea Glorianei și când ea alergă cu lampa în mînă peste pietrele sparte, era în apă pînă la brîu, învăluit în lumina palidă a lumînărilor. Gloriana fugise de la Hadleigh Castle, urmînd poteca întunecată dar binecunoscută ce înconjura lacul și luînd-o apoi prin pădurea de stejari, temîndu-se să meargă pe drum ca să nu fie văzută și recunoscută.

Se opri, cu inima zvîcnindu-i în piept și gîfîind. Zi și noapte visase clipa aceea, când ea și Dane se vor regăsi, doar ei doi, iar acum nu îndrăznea să creadă că se întîmpla cu adevărat.

Ca și cum i-ar fi auzit gîndurile, Dane spuse gîtuit de emoție.

– Dacă nu ești o vedenie, atunci vom rămîne împreună. Nu mai suport falsele iluzii.

Gloriana făcu un pas spre el.

– Nici eu, mărturisi ea, desfăcîndu-și pelerina și lăsînd-o să cadă pe bancă. Încet, cu o sfială pe care nu o avusese niciodată în prezența lui, își

scoase bluza, pantofii cu talpa flexibilă, pantalonii din catifea reiată și lenjeria.

Dane se uita la ea cu priviri lacome, dar nu făcu nici o mișcare să se apropie de ea. Aceași privire o avea și Gloriana. O clipă rămase în picioare, goală, ca el să se obișnuiască cu imaginea ei, mîndră de formele ei feminine și de ușoara proeminență a pîntecului, unde se dezvoltă copilul lor.

Dane întinse o mîină spre ea, așa cum făcea în vis, dar Gloriana ezită, îngrozită că dacă mai face un pas, s-ar putea ca el să dispară. Sau că ea va fi din nou dusă în cealaltă lume.

– Vino aici, spuse Dane și, deși vorbele erau ca o poruncă, tonul pe care fuseseră rostite era blînd și rugător.

Gloriana se îndreptă spre marginea bazinului, coborî treptele tocite, simți căldura apei, deși tot corpul îi era încins de o flacăra ce îi topea oasele și mușchii și făcea să-i clocotească sîngele în vene. Cînd se prinse de brațul întins de Dane, sări peste o piatră, își dădu drumul și el o prinse strîns de umeri.

Simpla lui apropiere o copleșea, poate fiindcă îl dorise cu disperare și nu-i venea să creadă că dorința cea mai fierbinte i se împlinise. Acum toate simțurile i se deșteptară, și se simțea atît de amețită încît se clătina pe picioare, de parcă ar fi băut din vinul cel mai tare.

Își puse palmele tremurînde pe umerii lui, iar el o prinse ușor de mijloc privind-o în ochii aburiți de lacrimi.

– Avem multe lucruri să ne spunem, dar ele mai pot aștepta, fiindcă dacă nu te am acum, dorința mă va ucide.

Gloriana îi zîmbi trist. Așa era, aveau multe lucruri de discutat – despre moartea lui Edward și a lui Gareth, ca să numească numai două – dar Dane avea dreptate. Cu mila lui Dumnezeu, vor avea timp destul mai târziu pentru subiecte triste. Fiindcă nu reușea să scoată un cuvînt, încuviință dînd din cap.

Dane se aplecă și o sărută, la început prudent, de parcă s-ar fi temut că o apăsare mai puternică ar fi făcut-o să dispară iar. Cînd îi găsi buzele fierbinți și fremătătoare, gata să se deschidă pentru el, ca un boboc de floare mîngîiat de soarele primăvăritic, Kenbrook gemu sălbatic și o pătrunse adînc.

Gloriana se agăță de el întetîindu-i dorința. Cînd el o ridică, își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui și dîndu-și capul pe spate, scoase un sunet de durere și triumf, în timp ce el îi săruta cu lăcomie gîtul.

Apoi o penetră, ca atunci cînd dăduseră viață copilului lor în același bazin. Numai că acum el o excita cu vîrfurile penisului, amînînd cît mai mult posibil ceea ce ea aștepta cu nerăbdare. Ținînd-o de fese pe sub apa fierbinte, o privi adînc în ochi și spuse.

– Mai târziu, milady, în patul nostru din camera turnului. O vom face pe îndelete și am să-ți ofer plăceri pe care nicidecum nu ți le-ai imaginat. Acum, însă, nu am puterea să mă abțin.

Gloriana îi sărută gura, pleoapele, tîmplele și obrajii, lipită strîns de el, grăbindu-l să o pătrundă mai adînc.

– Nu mă face să aștept, milord. Te rog, șopti ea gîfîind. Ia-mă cu toată pasiunea și forța...

Cu un urlet și cu puterea coapselor lui de războinic, Dane o străpunse pe de-a întregul. Gloriana își lăsă capul pe spate în extaz, pierdută într-un labirint de artificii și senzații, atît de intense încît nu credea că le poate supraviețui. Kenbrook o ținea strîns și îi simțea spasmele. Cu fața ascunsă în umărul ei și neîncetînd ritmul o înălța pe culmile plăcerii.

Cînd sosi momentul, ea își desfăcu picioarele, abandonîndu-se, cu degetele înfipite în părul lui. Îl auzi cum geme și îl simți inundînd-o cu sperma caldă.

Rămaseră agățați, rezemați unul de celălalt, fiindcă acolo, în mijlocul bazinului nu se puteau ține de nimic. Nu mai erau două entități separate, ci un singur suflet, pe vecie îngemănat.

Treptat, își recăpătară vocea și respirația, iar bătăile inimii reveniră la normal.

Dane vorbi primul. O prinse de bărbie și îi ridică fața, să-i privească ochii și să-i pătrundă spiritul.

– Te iubesc. Acum și dincolo de mormînt, șopti el.

Cu vîrfurile degetelui ea îi trasă conturul buzelor, umflate, ca și ale ei, de sărutări frenetice. Se simțea istovită, dar în minte avea clar imprimat manuscrisul profesorului Steinbeth.

– Ești însurat cu Mariette de Troyes? îl întrebă, fără ranchiună sau cu intenția de a-l judeca. Bărbații ca Dane aveau nevoie de moștenitori, iar în secolul treisprezece căsătoriile de cele mai multe ori se încheiau din motive practice, mai puțin din

dragoste. Dacă s-ar fi însurat pînă atunci, nu ar fi însemnat că și-a trădat sentimentele față de Gloriana, ci doar că făcuse un pas necesar pe un drum anevoios.

– Nu, răspunse el, privind-o drept în față. Dar sîntem logodiți și peste două săptămîni se vor face jurămintele maritale.

– Asta înseamnă că nu ai comis un adulter, îl tachină Gloriana. Respiră ușurată și ochii i se umplură de lacrimi, în ciuda vorbelor frivole. Următoarele cuvinte le spuse pe un ton serios și blînd. O iubești, Dane?

El o strînse ușor în brațe.

– Cunoști răspunsul, Gloriana – ești singura femeie la care țin. Se opri și în colțul gurii îi înflori un zîmbet. Dacă asta te face mai fericită, află că nici eu nu-i sînt drag. A dat de înțeles că preferă să-și petreacă restul zilelor într-o mănăstire.

Gloriana ridică dintr-o sprînceană.

– Acolo unde intenționezi să mă trimiți pe mine, îi reaminti ea.

Dane chicoti și o sărută pe gît.

– Da, nebunul de mine. Vino, milady. Ne așteaptă patul nupțial. Dar, mai întîi, trebuie să te speli.

O duse în brațe pînă la marginea bazinei, unde o așeză ușor pe trepte și începu să-i curețe negreala de pe față. Gloriana se rușină, fiindcă uitase cu totul că se deghizase, însă curînd, în timp ce el îi spăla trupul cu gesturi tandre și ușoare, nu se mai gîndi decît la iubitul ei.

Din unul din cuferele de sus el îi adusese o cămașă de noapte, și după ce se șterseră unul pe

celălalt, el o îmbracă. Pelerina ei de saltimbanc și hainele moderne rămaseră acolo, lângă lumînările care sfîrșiau, în vreme ce ei se îndreptau spre treptele care duceau în turn.

Dormitorul părea nelocuit, ca și restul castelului și era luminat doar de razele palide ale lunii. Mai mult ca sigur că Dane nu mai dormise de multă vreme între pereții aceia scorojiți, deși mobila se afla încă acolo, dar acoperită de un strat gros de praf și pînze de păianjen.

După ce așează singura lampă pe care o aveau în mijlocul mesei, Dane se duse la pat, strînse așternuturile și le scutură. Gloriana spera să nu apară vreun șoarece din salteaua de paie, știind totuși că nimic nu ar fi împiedicat-o să o împartă cu soțul ei. Nimic, exceptînd, desigur, un alt salt brusc peste secole.

Gîndul o făcu să tremure iar Dane, atent la toate mișcările ei, observă.

– Ce e cu tine?

Ea privi în jur, puțin neliniștită.

– Disparația mea poate că are vreo legătură cu această cameră.

Dane termină de aerisit patul și îi luă mîinile într-ale lui.

– Dacă vrei ne putem muta în altă cameră, sau ne putem duce la Hadleigh.

Dar Gloriana scutură din cap. Camera turnului era ceva sacru pentru ea, fiindcă acolo făcuseră dragoste prima oară și petrecuseră ore fericite împreună, rîzînd, discutînd și jucînd șah.

– Aici vreau să rămîn.

El îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetului mare.

– Mi-e teamă că nu vom găsi locul sigur care să ne ferească de vraja ce a pus stăpînire pe tine, milady, dar dacă ne e sortit să mai fim împreună o oră, sau o sută de ani, să profităm de fiecare clipă.

– Ai un spirit foarte practic, replică Gloriana, încolăcindu-i gîtul cu brațele. Se străduia să zîmbească fiindcă știa că puteau fi despărțiți în orice moment, poate pentru totdeauna. Fiecare secundă era prețioasă. Trebuie să ne trăim clipa, dar avem multe lucruri de discutat.

Dane oftă și își propti ușor bărbia de fruntea ei. Cu palme puternice de spadasin, îi frămînta mușchii încordați ai spatelui. Mai oftă o dată înainte de a vorbi.

– Multe nenorociri s-au abătut asupra familiei St. Gregory, Gloriana. Dane se trase puțin să o privească în ochi. Nu se mai poate face nimic – Edward a murit, ucis de mine și Gareth a murit și el, răpus de friguri.

Gloriana cunoștea toate aceste tragedii, dar nu spuse nimic și nici nu se arătă surprinsă. Asculta.

– Nu există iertare pentru un om care-și ucide fratele, spuse Dane pe un ton aspru. Dar, jur pe Dumnezeu, Gloriana, că nu am vrut s-o fac.

– Cum s-a întîmplat?

Dane îi dădu drumul din brațe și se apropie de una din ferestrele deschise, ridicîndu-și piciorul pe pervazul jos, privind spre lac.

– După plecarea ta Edward mă blestema tot timpul. Credea că te-am omorît și căuta urme să-mi dovedească vinovăția. Altceva nu-l mai interesa și

nimeni, nici măcar Gareth, nu se mai înțelegea cu el. Mereu mă provoca, dar eu îl evitam. Într-o noapte s-a aruncat asupra mea de pe un zid. Singura mea vină a fost că eram beat. Făcu o pauză și își trecu degetele prin păr. Era prea târziu cînd am văzut că era Edward. Deja îi străpusesem gîtul cu pumnalul crezînd că e un tîlhar, sau vreunul din soldații mei care căuta să se răzbune pentru cine știe ce nedreptate.

Gloriana nu-și șterse lacrimile, de care nici măcar nu știa că îi udau obrajii. Pîna atunci moartea lui Edward fusese doar o poveste citită într-o veche scriere istorică, dar acum realitatea era dureroasă. Reală era și mîhnirea celui care o provocase.

– Îmi pare atît de rău, zise ea.

Dane se întoarse să o privească, ascuns mai mult în umbră.

– Apoi a urmat Gareth, zise el brusc, după o lungă tăcere. Poate s-ar fi făcut bine, dar durerea cauzată de moartea lui Edward l-a răpus. Pierderea lui l-a adus în pragul nebuniei, fiindcă îl considera mai mult fiu decît frate al său.

Gloriana încuviință din cap. Și încă nu se terminase totul. Dane mai trebuia să-i vorbească despre Elaina, pentru binele lui, dacă nu pentru al altcuiva.

– Elaina trăiește, dar nu o mai duce mult, zise el.

– E de multă vreme bolnavă, Dane.

– Da, dar acum nu mai vorbește deloc. Ar fi murit pîna acum dacă călugărițele nu i-ar turna în

gură supă și fiertură de ovăz, forțînd-o să înghită. Nu vede nimic, deși tot timpul stă cu ochii deschiși.

Gloriana era copleșită de durere. Elaina îi fusese o bună prietenă, Gareth, un tutore drept și generos, iar Edward cel mai scump prieten din copilărie.

– Nu e numai vina ta, spuse ea cu blîndețe, ci și a mea. Dacă nu aș fi plecat...

Într-o clipă el fu lîngă ea și o prinse de umeri.

– A fost o întîmplare nefericită că ai plecat, dar nu ai nici o vină.

Gloriana îi atinse fața.

– Nici tu. Edward nu s-ar fi lăsat pînă ce nu te-ar fi provocat la luptă, doar îl știai cum e. Iar dacă Gareth nu a rezistat bolii, el e singurul răspunzător.

Dane își sprijini fruntea de a Glorianei și un suspin adînc de disperare îi străbătu tot corpul.

– Ține-mă strîns în brațe, șopti el, îmbrățișînd-o. Fă-mă, măcar pentru o noapte să uit chinurile prin care trec.

Kenbrook o făcea să plîngă, fiindcă și el fusese ca și mort, la fel ca Gareth și ca sârmanul, dragul ei Edward. Dar acum îl regăsise și în brațele ei își va găsi consolarea.

Îl luă de mîină și în tăcere îl duse la patul lor, părăsit și mirosind a mucegai. Așternu cearșaful peste saltea, apoi se întoarse spre soțul ei și îi trase tunică peste cap și îngenunchind îi dădu jos pantalonii și cizmele din picioare.

Cînd rămase gol în fața ei, în toată măreția lui, ea rămase în genunchi și îi sărută pulpele vînjoase.

Dane începu să tremure, complet vulnerabil. Bărbăția i se ridică semeață cînd Gloriana i-o cuprinse în mîină, făcîndu-l să gîfîie și să exclame mormăind.

Mușcînd-o ușor și apoi trecîndu-și de cîteva ori limba peste ea, Gloriana îi provocă gemete prelungi de plăcere. Aceasta era pedeapsa ei pentru că mai devreme, la terma romană se abținuse, amînînd finalul, pentru scurt timp, de altfel.

Seara era răcoroasă, dar pielea lui Dane strălucea de transpirație. Legănuindu-se ușor, ca ea să-l poată cuprinde cu totul, chinul deveni insuportabil atunci cînd luîndu-i penisul în gură începu să-l sugă cu poftă și și-ar fi satisfăcut imediat dorința dacă ea nu s-ar fi retras de fiecare dată cu o clipă înainte.

Cînd nu mai putu rezista, jocul luă sfîrșit. Prinzînd-o de umeri o întoarse pe spate. Paiele din saltea foșniră cînd Dane îi ridică Glorianei cămașa de noapte și îi lipi călcîiele de trupul său puternic. Îngenunchind îi desfăcu picioarele strecurîndu-și încet, încet palmele între pulpele ei.

– Și acum, doamna mea, îmi voi lua revanșa pentru tot ce-am îndurat, zise el și Gloriana îi simți răsufierea lîngă cuibul umed și fierbinte ce adăpostea bucățica de carne din care el urma să se înfrupte.

Gemu și își arcui spatele, oferindu-i-se fără rețineri și rușine.

El rîse și punîndu-și vîrfurile degetului mare pe locul ce-i dorea dezmierdările limbii, începu să îl frece ușor, cu mișcări circulare.

– Asta-i numai începutul, soțioara mea. Te voi face să gemi și să te zvîrcolești în pat, pînă în zori și mult după aceea.

Vorbele lui și mîngîierile ce le însoțeau o excitară pe Gloriana. Își trase cămașa peste cap și rămase în lumina lunii, pîndindu-i ca o tigroaică înfometată fiecare mișcare.

Cînd o atinse cu limba ea scoase un geamăt înăbușit și își ridică tălpile pe umerii lui, înălțîndu-se spre el, oferindu-se ca o cupă cu nectar.

Dane chicoti, iar sunetul reverberă în ea pornind din zona cea mai sensibilă, făcînd-o să țipe din nou, de această dată de nerăbdare, printre sărutări scurte și ușoare.

El își înălță capul.

– Ce s-a întîmplat? Vrei să spui că nu-ți place?

Gloriana simți un fior în tot corpul, culminînd cu un suspin de plăcere.

– Te vreau... nu mă mai chinui, te rog.

– Ți-am auzit ruga, spuse el cînd ea se lăsă tremurînd pe saltea, cu pielea lucind de transpirație și fiecare nerv încordat dorindu-și relaxarea. Dar pentru moment nu ți-o pot îndeplini. Atît de mult îmi place să te savurez încît nu mă pot opri. Și nu am uitat cum m-ai înălțat pe culmile extazului, fără să te înduri de chinurile mele.

Gloriana începu să-și miște capul dintr-o parte în alta, ca în agonie și strînse în pumni cearșaful, fiecare mușchi din coapse și stomac pulsîndu-i de dorință.

În orele de frenetică plăcere ce urma el nu-i lăsă o clipă de răgaz. Adormiră în zori, îmbrățișați,

prea obosiți să se mai miște sau să aibă vise și se trezirea mult după prânz.

Ca întotdeauna, Dane fu primul în picioare. În timpul nopții, una din slujnicele rămase credincioase, instruită dinainte de stăpînul de la Kenbrook Hall, adusese un lighean cu apă și un coș cu mîncare: brînză, o pulpă rece de căprioară și două păsări bine rumenite.

Mirosul apetisant o trezi pe Gloriana, cel puțin în parte, din plăcuta reverie.

– Mor de foame.

Dane rîse.

– Ținînd seama de caznele la care ai fost supusă azi-noapte, nici nu mă surprinde. Și, aducînd coșul în pat se așezară să mănînce, stînd goi, turcește, față în față.

La remarca lui, Gloriana făcuse o mutră ofensată, dar se abținu să comenteze înainte să se înfrupte bine dintr-o bibilică. Apoi, fiindcă în cameră era răcoare își puse cămașa.

Cînd se așeză din nou în pat îi spuse gesticulînd cu un copan în mîină.

– E o dovadă de proastă creștere pentru un gentleman cînd face aprecieri asupra felului în care se comportă o doamnă în pat.

– Hai să nu mai discutăm despre buna creștere, spuse Dane luînd o bucățică de brînză din coș și mușcînd din ea în felul acela care pe Gloriana o făcea să-și simtă sîngele clocotind în vene. Eu te vreau așa cum ești.

Gloriana se îmbujoră la față și își simți corpul dogorind. Noroc că se îmbrăcase!

– Și nici n-am de gând să mă schimb, stăpîne, spuse pe un ton îndărătnic. Acum, însă, trebuie să discutăm lucruri importante.

Dane ridică o sprînceană.

– Ce-ar putea fi? Ți-am povestit despre moartea lui Edward și a lui Gareth...

Gloriana se abținu să-l atingă, ca să nu facă din nou dragoste și să amîne discuția.

– Amîndoi îi vom plînge, spuse încet, acum însă am să-ți povestesc despre viitor. Își atinse pîntecele cu palma, ușor ca o mîngîiere. În vreme ce acolo unde am fost, la sfîrșitul anilor 1990, au trecut doar cîteva luni, aici, în lumea noastră s-au scurs deja doi ani.

El nu spuse nimic. O privea și aștepta să continue.

Ea se rugă în gând ca el să înțeleagă ce înseamnă această diferență de timp pentru sarcina ei. Dacă ar fi rămas în secolul treisprezece copilul s-ar fi născut cu mai bine de un an în urmă.

– Noi doi vom avea un copil, zise.

Dane încuviință.

– Știu.

Gloriana puse jos copanul. Îi pierise pofta de mîncare.

– Totul e atît de confuz... de imposibil.

El îi luă mîna și își trecu degetele aspre peste încheieturile ei delicate.

– Da, recunosc eu el. Unde vrei să ajungi, Gloriana?

– La copil, zise ea tristă. N-aș suporta dacă ai crede că te-am înșelat.

Dane zîmbi.

– E de neînțeles ce s-a întâmplat cu noi, dar știu prea bine – inima ta pură îmi spune că nu poți minți nici dacă ar fi cea mai prudentă atitudine.

Ea îl strânse de mână.

– Dar toată viața va trebui să trăiesc ascunsă. Ai uitat că mi se spune Vrăjitoarea de la Kenbrook? Nu înțelegi că voi fi spînzurată, sau arsă pe rug dacă servitorii și țărani află că m-am întors? Privi în jos la coșul plin de resturi și simți că pălește. Nu vreau să mor.

Dane dădu coșul la o parte cu o lovitură de picior care îl rostogoli pe dușumea și îngenunchind o luă în brațe.

– Jur pe toți sfinții, pe Sfînta Fecioară, pe Christos că nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău! șopti el cu buzele în părul ei.

Agățîndu-se de el, Gloriana își așează obrazul pe umărul lui gol. Sub pielea netedă și fierbinte îi simțea mușchii tari și de neclintit, dar pentru ea erau perna cea mai moale.

– Nu poți lupta împotriva întregii creștinătăți. Deși ești cel mai viteaz și mai puternic dintre toți, tu ești unul singur, iar ei sînt mulți.

Dane îi cuprinse fața în palme și i-o ridică să o privească în ochi.

– Le vom spune că ai fost răpită și că te-ai întors pe ascuns, după ce s-a plătit pentru tine o mare răscumpărare. Maxen ne va ajuta să împrăștiem zvonul.

– Dar Judith a văzut...

– Cînd ai dispărut era aproape la fel de speriată ca mine. Poate fi convinsă să jure că ai fost răpită

de tâlhari și că a fost atît de tulburată încît numai acum și-a amintit ce s-a întîmplat în realitate.

Gloriana ar fi vrut din tot sufletul să creadă că planul lui nu va da greș, deși nu credea că vor reuși. Pe de altă parte, dacă acelor oameni simpli li se spunea o poveste bine ticluită, exista șansa să fie crezută. Precis că o răpire pusă la cale de bandiți era mai credibilă decît ideea că o femeie în carne și oase a dispărut în neant ca aburul din oală!

– Adu-o pe Judith la mine, spuse ea în cele din urmă. Și pe călugărul Cradoc și pe Eigg. Vom încerca planul tău, dar mai întîi trebuie să-mi promiți ceva.

– Orice, acceptă Dane mîngîindu-i părul.

– Nu te grăbi să faci promisiuni, îl atenționează Gloriana pe tonul cel mai serios. Vreau să te rog ceva. Se opri și suspină îndelung, apoi continuă rar. Dacă soarta ne e potrivnică și am să fiu acuzată de vrăjitorie, jură-mi, pentru binele meu și al copilului din pîntecele meu, că înainte de a mă arde pe rug îmi vei străpunge inima cu o săgeată.

Auzindu-i rugămintea Dane se albi la față ca un cadavru.

– Mă rog să nu se ajungă pînă acolo, zise el strîngîndu-i tare mîinile. Dar ai cuvîntul meu, Gloriana că vei muri fără chinuri, de mîna mea, fără să simți atingerea flăcărilor.

– Așa să fie, zise Gloriana pe un ton grav, căutîndu-i privirea și prin ea sufletul, după un semn cît de mic că ar minți-o, dar nu văzu nimic.

Aranjînd astfel lucrurile, Gloriana și Dane făcură din nou dragoste, de această dată încet și cu gravitate, dar momentul final nu fu mai puțin plăcut, mai puțin pasionant, fiindcă el însemna pecetluirea unui angajament cît se poate de periculos.

Cînd terminară, Dane turnă apă din lighean și se spălară. Apoi el se îmbrăcă, își puse sabia la brîu și ieși, atrăgîndu-i atenția Glorianei pe un ton răstit să zăvorască ușa după el.

Ceea ce și făcu, de parcă ar fi fost rugată, cu toate că porunca lui, înțeleaptă de altfel, fiind totuși o poruncă, îi lezase orgoliul.

Apoi își ocupă timpul scoțînd din cufere la aerisit pe spătarele scaunelor și pe mese, cămăși, rochii și pelerine. Răsfoi cîteva cărți prăfuite, dar mare parte din timp se plimbă neliniștită prin cameră, aruncînd priviri prin ferestrele înguste, pîndind întoarcerea lui Dane.

Pe înserat el apăru însoțit de călugărul Cradoc, de Maxen, Judith și seneșelul Hamilton Eigg. Fiindcă îi văzuse jos în curte îi așteptă cu ușile larg deschise înainte ca ei să ajungă sus, în turn.

Cînd o văzu, Judith scoase un țipăt de fericire și se aruncă la picioarele Glorianei.

— Milady! Oh, milady, Sfînta Fecioară mi-a auzit ruga și te-a smuls din ghearele Necuratului, aducîndu-te din nou printre noi!

Gloriana o mîngîie pe păr. Fata fusese întotdeauna credincioasă și harnică, neașteptînd decît hrană, o rochie și un loc de dormit și nedorind decît să-i mulțumească pe cei pe care îi slujea.

– Rugăciunile tale m-au salvat, într-adevăr, zise Gloriana cu blîndețe. Acum, ridică-te. Te rog.

Dane stătea cu brațele încrucișate la piept, în vreme ce Eigg se căznea să aprindă cu amnarul o lampă cu ulei, pentru a face mai multă lumină. Maxen păzea ușa, cu sabia scoasă din teacă, iar călugărul Cradoc o ajută pe Judith să se ridice.

– Biată copilă, i se adresă el fetei, deși privirea îi era ațintită asupra Glorianei. Avea ochii măriți de uimire, dar tonul și expresia feței erau calme ca de obicei. A fost atît de îngrozită în ziua aceea încît n-a mai fost sigură ce a văzut.

Judith plîngea înăbușit.

– În curtea bisericii erau niște tîlhari ascunși după pietrele de mormînt. Nu-i așa, Judith? Și au răpit-o pe doamna care era singură.

Buzele lui Judith tremurau și se uita la Gloriana cu ochii în lacrimi.

– Milady, spune-mi ce-am văzut și asta am să susțin pînă în pînzele albe.

Gloriana știa că spune adevărul și fu mișcată, o dată în plus, de loialitatea slujnicei.

– Nu merit atîta devotament din partea ta, dar viața mea depinde numai de tine. Gloriana o luă de mîină cu blîndețe și o puse la masă ca pe un egal al său, apoi își trase un scaun și se așeză în fața ei. Ascultă cu atenție, Judith și nu uita nimic din ce-ți spun acum. În ziua aceea, acum doi ani ploua slab și tu m-ai văzut printre mormintele de la Kenbrook Hall. Tocmai veneai să mă iei – lucrul acesta era adevărat – cînd ai zărit niște oameni pîndindu-mă. N-aveai cum să-mi sari în ajutor și nimeni nu era în

apropiere, fiindcă soțul meu și soldații plecaseră la luptă.

Judith îi strîngea degetele și privea în gol, ca în transă, imaginîndu-și scena.

– Ai țipat, milady și erai atît de înspăimîntată că mi s-a frînt inima atunci cînd i-am văzut cum bruscau cea mai frumoasă doamnă din ținut.

– Cei pe care i-ai văzut erau tîlhari. Și adăugă, răs-picat. Necunoscuți. Nu trebuiau făcute speculații cum că Merrymont ar fi fost implicat în acea fărădelege altfel, cu siguranță, s-ar fi produs un nou măcel. Am țipat și m-am zbatut, dar n-am putut scăpa, iar tu nu m-ai mai văzut de atunci. Am scăpat și m-am întors la Hadleigh Castle cu o trupă de saltimbanci.

– Da, consimți cu înfocare Judith, cu fața udă de lacrimi, Așa e milady. Cum spuneți.

Întreaga seară Judith fu instruită cum să-și spună povestea, fiind verificată, pe rînd, de Dane, Eigg, călugărul Cradoc și chiar de Maxen, care așa cum arăta, murdar și fioros, el însuși părea un om certat cu legea. Cînd terminară, Gloriana era convinsă că biata fată chiar credea povestea care îi fusese inoculată în minte.

– Mîine, spuse Dane, cînd Judith se retrase într-un colț ghemuindu-se pe un maldăr de pături să se culce, vom anunța întoarcerea lui Lady Kenbrook acasă și vom organiza un ospăț regesc.

– Locul ăsta nu prea e potrivit, mormăi Eigg, ursuz și călugărul îi aruncă o privire dojenitoare, fără însă a-i spune ceva.

Dane îi întinse mîna Glorianei și o trase lîngă el. În clipa aceea ea chiar credea că lucrurile se vor aranja și că amîndoi vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Capitolul 16

După ce Maxen, Eigg și călugărul Cradoc părăsiră camera turnului, Gloriana își întoarse privirea spre Judith care dormea.

– Uite-o, cum stă acolo ca un câine. Astea nu-s condiții de trai pentru o ființă omenească.

Dane stătea în spatele Glorianei, cu palmele pe umerii ei, oferindu-i protecție și sprijin.

– Cred că pe lângă sufletele acelea luminate pe care le-ai cunoscut în viitor noi îți părem primitivi. Îți e dor de vremurile și de locul acela?

Gloriana se răsuci și își privi soțul în ochi. Cuvintele le rostise cu ușurință, dar chiar și în lumina palidă a lămpii ea văzu cât era de neliniștit.

– Nu, răspunse, la fel de sinceră ca întotdeauna. Tot ce-mi doresc este să fim împreună pentru totdeauna.

El îi mângâie obrazul cu un deget.

– Aici totul e mai bine, nu-i așa? insistă el cu blîndete.

Ea oftă.

– Și în secolul douăzeci există nenorociri și pericole și am avut impresia că nici oamenii nu s-au schimbat prea mult, mă refer la sentimentele lor.

– Ai cunoscut un bărbat... care te iubește, o iscodi Dane. Tonul lui nu era nici acuzator, nici ironic, nici...

Lyn Kirkwood, își spuse Gloriana simțind o ușoară împunsătură în inimă. Deși nu-și dorea să se mai întoarcă vreodată acolo, îi era dor de Lyn și de sentimentele lui tandre, dar și de Janet și Marge. Asemenea prieteni rar întâlnești, indiferent de timp sau loc.

– Dar eu nu-l iubeam, replică Gloriana privindu-l în față. O clipă își ținu respirația, apoi îl întrebă. De unde știi?

– L-ai rostit numele în somn.

Gloriana îi cuprinse mijlocul și își lăsă obrazul pe umărul lui.

– Sînt sigură că pe tine te strigam, fiindcă de cînd ne-am despărțit te-am căutat zi și noapte.

El o îmbrățișă făcînd-o să se minuneze cum o simplă atingere o putea emoționa pînă în străfundul sufletului. Cu toate acestea el îi vorbi pe un ton grav.

– Cu puțin timp în urmă m-ai făcut să-ți promit că îți voi face moartea ușoară înainte să fii arsă pe rug. Acum, vreau să-ți cer și eu ceva în schimb.

Ea își înalță capul să-l privească. Inima i se zbătea nebunește în piept ca aceea a unei păsări prinse și închisă în colivie.

– Despre ce e vorba?

– Dacă nu putem fi împreună, Gloriana, dacă Doamne ferește, vei fi din nou luată de lângă mine – trebuie să accepți dragostea pe care ți-o oferă bărbatul acela și să-i devii soție. Ea încercă să protesteze, dar Dane își puse degetul pe buzele ei. ȘșȘt. Ai nevoie de cineva care să te ajute dacă vei fi dusă într-o lume străină, la fel și pe copil. Voi fi mai liniștit știindu-vă în siguranță.

Gloriana își înghiți lacrimile, oprindu-le pe cele care îi umezeau ochii. N-avea rost să-i explice lui Dane că femeile din secolul douăzeci nu consideră acesta un motiv destul de serios pentru a se mărita; și oricât de inteligent ar fi fost, Kenbrook nu ar fi înțeles mentalitatea și obiceiurile acelea, atât de străine lui.

– Dacă îmi ceri asta, spuse ea când reuși să vorbească, mai întâi, spune-mi cum voi putea suporta atingerea buzelor și mîngîierile altui bărbat, cum m-aș putea culca cu altcineva ascultîndu-i șoaptele de dragoste, cînd eu pe tine te iubesc și te voi iubi, chiar de-ar fi să ne despărțim pentru totdeauna?

Kenbrook se aplecă și o sărută scurt.

– Nu-ți pot spune decît că mi-e greu să mi te imaginez soția altuia, dar mult mai greu mi-e să te știu singură, neajutorată sau în pericol, fără posibilități să crești copilul. Cum se numește bărbatul acela care te poartă în inimă?

– Lyn Kirkwood, răspunse Gloriana, cu voce pierdută, de parcă soarta i-ar fi fost deja pecetluită. I se părea o impietate să rostească numele acela

în fața soțului ei, deși nici măcar cu gândul nu-i fusese necredincioasă lui Dane.

El o opri cu un nou sărut, mai lung și mai pătimaș decît cel dinainte, apoi îi spuse.

– Jură-mi pe sufletul tău nemuritor, Gloriana, că dacă va fi să ne despărțim, te vei întoarce la Kirkwood și vei fi a lui.

Cum îi putea promite din suflet așa ceva, iubitului său Dane St. Gregory? Și cum îl putea minți cînd el o privea atît de încordat, cu ochi plini de adorație? Asemenea jurăminte erau greu de făcut chiar și de către Gloriana, femeie mult prea emancipată pentru secolul în care trăia, dar care petrecîndu-și cea mai mare parte a vieții în secolul treisprezece, considera jurămintele și problemele sentimentale, lucruri ce trebuiau tratate la modul cel mai serios. Altfel și-ar fi atras osînda veșnică.

Dar, văzînd chipul lui Dane, își dădu seama că el nu își va găsi liniștea pînă ce nu va avea cuvîntul ei, așa că offînd încuviință din cap și spuse.

– Va fi așa cum spui tu.

– Acum sînt mulțumit, deși ți-a venit greu să o faci.

Gloriana își îndreptă privirea spre fereastră, dincolo de care se vedea cerul înstelat. În lumea lui Lyn, atît de departe și, totuși, aproape, orașele erau atît de puternic luminate încît nu mai puteai vedea aproape deloc splendoarea nopții, nu mai auzai ciripitul păsărelelor și nici șoapta vîntului.

– Trebuie să o văd pe Elaina. Vrei să mă duci la ea? Acum.

– Da, răspunse Dane după o clipă de gândire. Dacă spun nu, oricum te duci.

Gloriana schiță un zîmbet. Se afla în camera din turn și Dane stătea în fața ei, în carne și oase. Dacă dorea îl putea săruta, îl putea atinge, îi putea auzi vocea. Era o prostie să piardă vremea gîndindu-se la nenorociri care, poate, nu se vor întîmpla vreodată.

– Așa e, stăpîne, zise ea pe un ton mieros, făcînd o scurtă reverență. Vii sau nu cu mine, eu tot mă duc la ea și mă bucur că ai priceput asta imediat.

Dane își dădu ochii peste cap și făcu semn spre ușa lăsată larg deschisă de Maxen și ceilalți. Gloriana își luă repede o pelerină și ieși.

Peleus, calul lui Dane era priponit în curte și după ce îl înșeuă, încălecă și întinse brațul să o salte în spatele lui. O clipă mai tîrziu se îndreptau la trap spre poartă.

Ținîndu-se bine de el, Gloriana încerca să distingă în lumina lunii locurile pe unde treceau, gîndindu-se că nu exista un singur Hadleigh Castle sau un singur Hadleigh, ci numărul lor era infinit și că, poate fiecare nouă clipă era o lume în sine, ce forma un tot unitar.

Asta depășea limita ei de înțelegere.

Cînd ajunseră la zidurile mănăstirii, afară era întuneric beznă, dar înăuntru mai ardeau cîteva lămpi. Călugărițele se culcau devreme fiindcă dimineața trebuiau să se trezească înainte de cîntecul cocoșilor pentru rugăciune. Cu toate acestea, cînd

Dane strigă să li se deschidă, porțile scîrțîră lăsîndu-i să treacă.

În curte o văzură pe starea Margaret, îmbrăcată ca întotdeauna într-o rochie cenușie și în picioare cu pantofi cu tocul jos. Avea părul acoperit cu un văl și privea în sus, surprinsă.

– Unde este Elaina? o întrebă Dane, coborînd de pe cal și ajutînd-o pe Gloriana să se dea jos. Deși stăpîna de la Kenbrook Hall purta glugă pe cap, nu încerca să-și ascundă fața. Călugărița avea mintea ageră și n-avea nici un rost să încerce să o înșele.

Femeia își împreunase palmele cu smerenie și înainte să îi răspundă lui Dane își înclină capul să o vadă mai bine pe Gloriana.

– Zace în pat, pe moarte.

De-a lungul anilor, Gloriana venise deseori să o vadă pe Elaina așa că știa bine drumul spre chilioara ce dădea spre grădină. Dane lăsă căpăstrul din mîină și se luă repede după ea.

O găsiră pe Elaina întinsă în patul îngust de sub fereastră. Pe masă ardea o lumîinare care își răsfrîngea strălucirea palidă în părul ei despletit. Cu ochii închiși și brațele încrucișate pe piept, părea ca moartă.

Pe un scăunel lîngă pat stătea o călugăriță care îngîna o rugăciune pentru mîntuirea sufletului stăpînei sale. Starea îi făcu un semn din cap și tînăra se ridică și ieși din încăpere.

– Nu am fost anunțat, îi reproșă Dane stăreței, așezându-se pe patul de piatră lângă Elaina. Este văduva fratelui meu și avem obligații față de ea.

– Și ce-ai fi făcut? replică bătrîna pe un ton calm.

Dane se întoarce și o privi cu asprime, în timp ce strîngea degetele Elainei.

– Mi-aș fi găsit liniștea. Apoi își îndreptă atenția asupra ființei care zăcea nemișcată – îmbătrînită, dar încă frumoasă, ca o prințesă vrăjită de o forță a Răului. I-aș fi cerut iertare pentru ce-am făcut și pentru lucruri pe care nu am apucat să le fac.

– Sînt sigură că stăpîna mea știe că te căiești, zise stăreța împăciuitor și ieși, lăsîndu-i pe Dane și Gloriana singuri cu Elaina în cea mai sărăcăcioasă dintre chilii.

Gloriana se așeză pe scăunel, se trase mai aproape de pat și își așeză palma pe fruntea rece a Elainei.

– Ah, Elaina, șopti ea. Chiar trebuie să părăsești această viață atît de curînd?

Dane se ridică și se duse la fereastră. Nu scoase o vorbă dar nici nu era nevoie, fiindcă Gloriana știa foarte bine ce gîndește – se acuza pentru că, indirect se simțea răspunzător de agravarea bolii Elainei. Dacă Edward nu ar fi murit și durerea nu i-ar fi șubrezit și mai mult sănătatea lui Gareth...

Elaina tresări ușor și deschise ochii. Gloriana se aplecă mai aproape de ea, dar nu-și făcea speranțe știind că în preajma morții, oamenii își

revin pentru scurt timp. Mai văzuse așa ceva când scumpa ei Edwenna fusese răpusă de friguri.

– Dane, șopti Gloriana.

Chipul frumos al Elainei se destinse. Căutînd mîna Glorianei o strînse cu o forță surprinzătoare.

– Gareth...e mort, spuse ea.

Gloriana dădu din cap, făcînd eforturi desperate să nu plîngă.

– Da, scumpa mea, știu.

– Tu... poți schimba totul... să-i aduci înapoi pe Gareth... și pe bietul Edward.

Gloriana simți un fior pe șira spinării. Nu spuse că asemenea lucruri sînt imposibile și nu îndrăzni să se uite la Dane. Regreta din tot sufletul că nu se putuse întoarce la timp pentru a împiedica moartea lui Edward, sau măcar pe cea a lui Gareth.

Elaina îl căută din priviri pe Kenbrook care plecase de lîngă fereastră și se oprise în spatele Glorianei.

– Dane, murmură Elaina, rar, abia respirînd. Înainte să moară... Gareth ți-a spus adevărul? Că deși ești bastard moștenești legal Hadleigh Castle?

Gloriana rămase înmărmurită, dar Dane răspunse pe un ton cît se poate de calm.

– Da, milady... mi-a spus-o de mult, încă din ziua în care am primit titlul de cavalier.

Elaina rămase tăcută, încercînd să-și adune forțele.

– Iartă-mă, spuse Dane și se aplecă să-i atingă cu buzele fruntea ca de alabastru.

– Nu ai nici o vină, spuse ea, deschizînd ochii. Și acum, te rog, lasă-mă singură cu Gloriana, să-mi iau rămas-bun.

Gloriana o strînse de mîină și, ridicînd-o, își lipi fruntea de degetele firave, nemaiputîndu-și reține lacrimile. Dane îi atinse umărul apoi ieși din cămăruță închizînd ușa după el.

Imediat Elaina deschise ochii și, cu voce slabă, dar hotărîtă, începu să vorbească.

– Ascultă-mă cu atenție, Gloriana. E vital să înțelegi ce-ți voi spune.

Uimită, Gloriana își ridică fața scaldată în lacrimi și o așteaptă să continue.

Lady Hadleigh repetă rugăminta lui Dane, rostită cîteva clipe mai devreme.

– Iartă-mă. Trebuia să-ți fi ușurat povara... nu ți-am spus... rosti ea cu greu. Gloriana îi dădu să soarbă o gură de apă din cupa de lemn pe care o luase de pe pervazul de lîngă pat. Am știut tot timpul adevărul despre tine, deși cred că după atîția ani ai uitat că datorită mie ai ajuns aici.

Gloriana își simți gîtul uscat, atît era de șocată, dar nu datorită spovedaniei Elainei. Își mai amintea, vag, că așa se întîmplase, deși Edwenna se străduise să o facă să uite. Nu. Era vorba de faptul că Elaina îi destăinuia că ea o trecuse prin poarta ce avea să-i schimbe soarta, și că ea fusese cea care o alesese și o îndemnase să o urmeze.

– Dar cum a fost posibil?

Elaina schiță un zîmbet.

– Am practicat un vechi ritual și tu îmi ești martoră că nici fulgerul nu m-a trăsнит și nici zidurile nu s-au prăbușit peste mine. Am fost înzestrată cu puteri mult mai mari decît oamenii își pot închipui și practic magia de cînd eram copil. Se opri să ia cîteva înghițituri de apă din cupa pe care Gloriana i-o duse la buze. Magia albă... nu face rău nimănui... dar trebuie păstrat secretul.

– Gareth știa?

O umbră de tristețe întunecă privirea Elainei.

– A fost unul din motivele pentru care m-a îndepărtat de lîngă el. Nu m-a înțeles niciodată.

– Ai spus că am fost aleasă. Cum adică?

– Deseori mi se întîmplă să văd lumea ta ca printr-o perdea fină. Apoi, în visele mele am început să te văd mai ales pe tine. Erai un copil frumos, inteligent, dar foarte nefericit. Într-o zi te aflai acolo, de cealaltă parte a porții, departe de ceilalți copii, strîngînd în brațe păpușa, de parcă ar fi fost singurul tău prieten. Erai atît de mică și tristă! Te-am strigat și ți-am întins mîna. Cînd m-ai auzit și m-ai văzut, mi-am dat seama că poți trece dincolo. Păreai atît de stingherită în locul acela. Te voiam pentru mine fiindcă nu aveam copii, dar știam că nu te pot păstra. Soțul meu deja răspîndise zvonul că sînt nebună, pentru a mă apăra de cei care mă numeau iubita lui Satan.

Gloriana se înfioră. Își amintea foarte clar după-amiaza aceea însorită din secolul douăzeci. Venise la Kenbrook Hall cu grupul de copii de la școala din Briarwood, unde o lăsaseră părinții ei, despre care

știa că nu se vor mai întoarce niciodată să o ia de acolo, fiindcă nu o iubeau și nu o doreau.

– Și m-ai dat Edwennei să mă crească.

– Da, încuviință Elaina. Soția negustorului de lână a fost o femeie cumsecade și avea posibilități să te educe așa cum trebuie. Știam că te va iubi din tot sufletul.

Gloriana își mușcă buza de jos. Moartea mamei sale adoptive încă o mai făcea să sufere și îi era dor de umorul, sincera afecțiune, devotamentul și infinita răbdare cu care o crescuse.

– Nu mai vreau să mă întorc vreodată în lumea aceea.

– Trebuie. Așa îți este scris, spuse Elaina.

Gloriana scutură din cap, abia stăpînindu-se să nu-și astupe urechile.

– Nu pot... nu mai vreau să-mi părăsesc soțul... sufletul meu îi aparține. Și, în afară de asta, sînt și însărcinată.

– Ți se cere să faci mai mult, Gloriana.

– Nu, protestă ea, ridicîndu-se îngrozită și răsturnînd scăunelul. Nu... nu pot să mai fac ceva...

– Este hotărît, zise Elaina și Glorianei i se păru că Lady Hadleigh se mai împușinase la trup de cînd stareța Margaret îi adusese în camera aceea. Ai venit prea tîrziu. Trebuie să te întorci și să încerci din nou.

Gloriana nu era numai îngrozită, dar și nedumerită. De parcă ar fi putut călători în timp după bunul ei plac. Dorise cu disperare să se întoarcă acasă, la Dane, în secolul treisprezece,

dar asta se petrecuse cu totul întâmplător. Înainte să-și mai exprime în vreun fel îndoiala, o auzi pe Elaina oftînd și cuibărindu-se în pat să doarmă, ca un copil.

— La timpul potrivit vei fi chemată, spuse cu o voce din ce în ce mai slabă, închizînd ochii.

Gloriana se duse la ușă și îl strigă încet pe Dane. Cînd acesta intră cu stareța și toți trei se apropiară de pat, Lady Hadleigh mai oftă o dată, adînc, și își dădu sufletul.

Stareța îi acoperi fața palidă și senină cu o pînză subțire, apoi ieși din încăpere. Gloriana se întoarse și se aruncă în brațele lui Dane, care o ținu strîns pînă ce o simți că nu mai tremură, după care ieșiră și ei.

Elaina avea să fie înmormîntată alături de soțul său, după oficierea slujbei de a doua zi dimineață în capela de la Hadleigh Castle. Pînă atunci rămînea la mănăstirea în care își petrecuse ultimele zile din viață.

Dane o ajută pe Gloriana să se urce în șa, pe calul ce aștepta liniștit în curte. Drumul spre Kenbrook Hall îl făcură abătuți și cînd ajunseră în camera din turn Dane o trezi pe Judith și o trimise să se culce pe culoar.

Fata își luă păturile și ieși fără o vorbă.

Rămași singuri, Dane și Gloriana se așezară pe pat îmbrăcați și se luară în brațe. În cele din urmă, Gloriana rupse tăcerea.

— Acum, pe lîngă Kenbrook Hall moștenești și Hadleigh Castle?

Dane oftă adînc și o strînse mai tare în brațe, parcă temîndu-se că o va pierde din nou.

– Da, răspunse el.

– Gareth a fost tatăl, nu fratele tău, nu-i așa?

– Da, repetă Dane cu voce obosită. Mama avea cincisprezece ani și fiind foarte plăpîndă a murit cînd m-a născut, cum de altfel se întîmplă cu majoritatea femeilor. O trase mai aproape de el, gîndindu-se, desigur, la copilul lor și la toate pericolele neprevăzute pe care le implica o sarcină.

– Dar de ce s-a ținut secret faptul că ești fiul lui Gareth?

– Jilian, mama mea, era sora cea mai mică a lui Merrymont, începu să-i explice Dane, după ce rămase cîteva clipe pe gînduri. L-a cunoscut întîmplător pe Gareth într-o zi cînd ieșise să se plimbe călare și scăpase de sub supravegherea servitorilor. S-au îndrăgostit unul de celălalt, dar familiile dușmănindu-se, nici nu putea fi vorba de o căsătorie. De fapt, nici nu cred că cei doi se așteptau ca legătura lor să dureze mai mult de o vară. Dar ea a rămas însărcinată și s-a iscat un scandal îngrozitor. Gareth a recunoscut că este tatăl copilului, numai că ea a negat pînă și faptul că l-ar cunoaște. La nașterea mea, cînd Jilian a murit, Merrymont, tutorele și fratele ei, în același timp, a înnebunit de durere. A amenințat că mă va omorî considerîndu-mă vinovat de moartea prematură a surorii lui. Doica m-a furat și într-o noapte m-a dus lui Gareth la Hadleigh Castle. Bunicul m-a

recunoscut drept fiul său mijlociu, iar bunica, bineînțeles că nu s-a împotrivit.

– De ce nu mi-ai povestit toate astea pînă acum? îl întrebă Gloriana.

– N-am considerat că e un lucru important, răspunse Dane, apoi își lipi buzele de tîmpla ei. Acum, dormi, iubito... mîine o să avem o zi grea.

Deși o ținea strîns, Gloriana se simțea bine în brațele lui, dorindu-și să-l aibă cît mai aproape. Regreta moartea Elainei, dar prevestirile ei o îngrozeau.

Trebuia să se întoarcă în secolul douăzeci.

– Nu, șopti ea.

– Hmmm? întrebă Dane somnoros.

Gloriana nu-i răspunse, convinsă că la primul cuvînt ar fi izbucnit în plîns, iar el nu mai insistă.

Cînd se trezi în zori, Dane era deja în picioare, ca de obicei. Îi adusese pelerina roșie de la terma romană sau, poate, o trimisese pe Judith după ea, fiindcă veșmîntul atîrna de speteaza unui scaun. Curățenie nu se făcuse încă, dar fuseseră aprinse cîteva lămpi și se adusese apă pentru spălat.

Gloriana se dădu jos din pat și se clăti pe față la lighean.

– Ce e cu părul tău? o întrebă Dane.

Ea făcu o strîmbătură caraghioasă, deși moartea Elainei și posibilitatea ca să-l părăsească din nou pe Dane – poate pentru totdeauna – o îndurerau peste măsură.

– Ți-a trebuit mult pînă să mă întreb. L-am tăiat. În secolul douăzeci femeile își poartă părul cît vor de lung.

Dane o măsură din cap pînă în picioare cu o expresie serioasă.

– Acum semeni mai degrabă cu un paj de la Curte. Gloriana roși de supărare, deși Kenbrook zîmbea acum foarte vesel. Oricum, asemănarea aici se sfîrșește, încheie el.

– Sper, replică ea îmbufnată.

Dane se apropie de ea și o sărută.

– Gloriana!

– Ce mai e? Deși sărutul o mai îmbunase, tot se mai simțea jignită.

El o sărută din nou, fără grabă, apoi îi prinse obrazul în palmă.

– Acum, dacă Elaina a murit, nu mai organizăm nici o serbare.

– Sigur că nu, spuse ea tristă.

– Ai apărut la momentul potrivit, continuă el, ridicîndu-i bărbia cu un deget. Oamenii îndoliați nu-ți vor pune prea multe întrebări.

– Nu mi se pare drept să spunem că moartea Elainei a venit... la momentul potrivit.

– Nu, ai dreptate, dar sînt convins că deja ți-ai dat seama de lumea ostilă și plină de prejudecăți în care trăim. La semnul trist din cap al Glorianei el o strînse în brațe, apoi o îndepărtă puțin căutîndu-i privirea. Ești pregătită să fii stăpîină la Hadleigh Castle și la Kenbrook Hall?

– Nu cred că asta contează, replică ea din spirit pragmatic.

Dane o sărută pe frunte, aprobînd-o fără cuvinte.

Cina tocmai se servea în sala cea mare cînd Gloriana, înveșmîntată în pelerina roșie, intră odată cu trupa de saltimbanci. La lumina focului din bucătărie, Corliss îi pictase pe obraji lacrimi albastre și cu roșu îi trasase în jos, într-o mască tragică, conturul buzelor. Atmosfera tristă obliga actorii să joace sugerînd durerea spectatorilor.

La fel de tristă, Gloriana bănuia că numai ea, Dane și călugărițele o regretau sincer pe Elaina. Pentru țărani și, probabil, pentru mulți din servitorii de la castel, Lady Hadleigh fusese o femeie străină, plină de mister. La urma urmei, soția lui Gareth petrecuse ani în șir între zidurile mănăstirii.

În vreme ce menestrelii îngîneau cîntece de jale, imitîndu-i pe cei aflați în sală, Gloriana dansa cu mișcări lente și grațioase ce exprimau o durere profundă.

Cînd o zări, Dane se ridică din capul mesei. Nu se aștepta să o vadă deghizată ci, pur și simplu, intrînd și vestindu-i că a fost eliberată de cei care o răpiseră și că se întorsese acasă. Dar Gloriana își pierduse curajul pe măsură ce se apropia ora la care trebuia să-și facă apariția și simțise nevoia să se deghizeze păstrîndu-și anonimatul. Acum se îndrepta spre centrul sălii, ochi în ochi cu Kenbrook care, ridicîndu-se de la masă, coborî sprinten de pe

podium, și se îndreptă spre ea. Un lung moment se priviră fără să-și vorbească.

Apoi, la un semn aproape imperceptibil, făcut de Dane, Gloriana își ridică brațele și își coborî gluga pe umeri. Deși se tunsese era imposibil ca lumea să nu o recunoască după nuanța blond-roșcată, mai puțin obișnuită a părului, pe care nu-i plăcea să și-l ascundă sub vâl.

Cineva exclamă surprins, apoi se produse rumoare.

Dane o prinse de umeri, fără o vorbă, doar privind-o lung în ochi, parcă dorind să-i citească în suflet. În clipa aceea ea trebuia să-și înceapă povestea despre cum a reușit să scape de răpitorii ei, dar amuți, ca vrăjită.

– Priviți, spuse Dane, cu voce răsunătoare și autoritară, în cele din urmă soția mea s-a întors.

Dar nu vorbele lui Dane rupseră vraja ce o învăluisse pe Gloriana. Peste umărul lui o văzuse pe frumoasa Mariette, așezată în capul mesei. Femeia se schimbă la față și se ridică de pe bancă. Se lăsă o tăcere apăsătoare care, probabil, ar fi durat o veșnicie, dacă unul din cîinii de vînătoare nu ar fi început să se scarpine lovind în podea cu laba din spate.

Călugărul Cradoc, care mînca și el la masa stăpînului, se ridică repede și zîmbitor își ridică brațele în semn de imensă bucurie, apropiindu-se imediat de Dane și de Gloriana, aflați în mijlocul sălii.

– Slavă Sfintei Fecioare și tuturor sfinților, exclamă el. Cum ai reușit să te întorci, copila mea?

Gloriana înghiți în sec. O vedea pe Mariette stînd încremenită pe podium și își simțea inima bătînd atît de puternic încît avea impresia că toată lumea o aude. Se uită din nou în ochii lui Dane.

– Acum doi ani am fost răpită de tîlhari, zise ea, fără să-și recunoască vocea. Am încercat continuu să scap...

Romulus, magicianul, se grăbi să intervină și, desprinzîndu-se din grupul acum tăcut de saltimbanci, îmbrăcat într-un costum de arlechin din catifea albă cu negru începu să vorbească pe un ton cît se poate de convingător.

– Doamna a întîlnit trupa noastră pe drum și ne-a rugat să o lăsăm să ne însoțească. Așa a ajuns în siguranță acasă.

Un alt murmur de surprindere străbătu încă-perea. Oamenii de la Hadleigh Castle și din împrejurimi o socotiseră pe Gloriana ca pe una de a lor, cu toate acestea, acum nu le venea să renunțe la fiorii de groază pe care îi simțeau atunci cînd se gîndeau la dispariția ei.

Din umbra zidurilor se desprinsese Judith, firavă și tremurînd ca varga.

– Stăpîna mea a spus adevărul. În ziua aia blestemată, în cimitir, bandiții așteptau la pîndă. Acum, că îi văd fața mi-amintesc foarte bine. Apropiindu-se de Gloriana se lăsă în genunchi și își apăsă fruntea de piciorul stăpînei. Mi-a fost teamă că v-au omorît!

Stînjinită de gestul slujnicei, Gloriana o ridică în picioare.

– Gata, gata, spuse ea încet, încercînd să nu fie auzită de ceilalți fiindcă vorbele acestea nu făceau parte din joc. Uite-mă, sînt bine sănătoasă. N-are rost să mai fii tristă.

Lacrimile se prelingeau pe fața slabă și murdară a lui Judith și uitîndu-se în ochii ei înroșiți și strălucitori, Gloriana înțelese că fata într-adevăr credea în povestea ticluită în camera din turn, relatînd evenimentele de parcă așa s-ar fi întîmplat în realitate.

– Acum du-te și mănîncă, zise prinzînd-o pe Judith de braț.

Dane, care stătea lîngă Gloriana îl privea gînditor pe Romulus. Magicianul părea calm, imper-turbabil, atunci cînd o împinse ușor pe noua stăpîină de la Hadleigh Castle spre soțul ei.

Cînd Dane întinse brațele să o primească, izbucniră urale de bucurie.

Kenbrook, acum și Lord Hadleigh, zîmbi și făcu o plecăciune adîncă, iar în momentul următor o ridică pe Gloriana în brațe.

– Sper să nu vă supărați dacă am să mă retrag pentru a-i ura bun venit iubitei mele, între patru ochi, răspuse el aclamațiilor vesele.

Mariette stătea pe podium, la masa stăpînului, iar slujnica sa, Fabienne, se grăbi să ajungă lîngă ea. Deznădejdea evidentă a fetei mai domoli bucuria Glorianeii, care se prinsese cu o mîină de gîtul lui Dane.

Îl lăsă pe Dane să o scoată în brațe din sală și să o poarte în sus, pe scări, pînă în fosta cameră a lui Gareth. Numai atunci deschise discuția.

– Mi-ai spus că Mariette o să fie mulțumită dacă nu se va mărita, spuse ea cînd Dane o lăsă jos. Am urmărit-o cu atenție și părea decepționată.

Dane întinse mîna după ulciorul cu vin de pe masă, pus lîngă lampa cu ulei și cînd întîlni privirea sfredelitoare a soției sale, expresia lui era cît se poate de sinceră.

– Te asigur că Mariette nu e deloc decepționată. De fapt, atunci cînd am rupt logodna a fost atît de încîntată încît a sărit de gîtul meu și m-a sărutat.

Gloriana ridică o sprînceană și își puse mîinile în șolduri.

– Ai face mai bine să-mi spui adevărul, altfel să nu te miri de răzbunarea mea.

El rîse și turnă vin, dar înainte să-i ofere de băut cugetă în sinea lui că i-ar face rău copilului și deșertă înapoi cupa ei în ulcior și le puse pe amîndouă deoparte.

– Dacă vrei am s-o chem aici pe Mariette să-ți confirme.

Gloriana rămase pe gînduri mușcîndu-și buza de jos. Avea încredere în soțul ei și nici nu se gîndea să renunțe la el fiindcă o altă femeie îl dorea. Era convinsă că mai erau și altele, la castel și în alte părți care de-abia așteptau să pună mîna pe el.

– Nu-ți pun cuvîntul la îndoială. Cred că dacă m-ai mințit și ai vrea să flirtezi, ești destul de arogant să consideri că ți se cuvine acest lucru ca stăpîn a

două cetăți atît de mari. Dar am văzut expresia Mariettei și arăta ca un cadavru. Credeam că o să leșine, zău așa...

Dane stătea în fața ei, privind-o cu seriozitate. Întinse o mîină să-i mîngîie părul tăiat scurt și cu cealaltă să-i desfacă pelerina la gît.

– Se simțea ușurată, atîta tot. Sigur i se făcuse teamă că mă răzgîndesc și pînă la urmă am s-o iau de nevastă.

Pelerina alunecă foșnind pe podea și Gloriana rămase în fața lui într-o rochie albastră, simplă, cu tunică din lînă maro. Surfîzînd el o luă de mîină și o duse la ligheanul cu apă în care muie un șervet și începu să-i șteargă fața.

Gloriana uitase de machiajul pe care i-l făcuse Corliss și roși jenată.

– Înțeleg, spuse ea cînd Dane puse cîrpa deoparte și o prinse de mijloc, de ce unei femei i-ar fi teamă să-ți cedeze.

Dane se încruntă, iar în ochi îi sclipeau luminițe jucăușe.

– Da? Chiar arăt ca un căpcăun?

Gloriana îi mîngîie părul blond și își trecu palma peste obrazul cu pomeți înalți.

– Nu. Nu ești nici pe jumătate atît de rău pe cît vrei să pari în fața lumii.

– Atunci de ce să le fie frică de mine?

Înainte să-i răspundă ea îi sărută ușor buzele.

– Cînd o femeie se îndrăgostește de tine inima ei îți aparține pe vecie.

Capitolul 17

Noaptea aceea petrecută cu Dane în camera lui de la Hadleigh Castle a fost idilică pentru Gloriana, cu toată tristețea provocată de moartea Elainei – sau poate tocmai de aceea. Fiecare căută alinare în inima celuilalt și, cînd în cele din urmă adormiră, trupurile lor erau încătușate încă.

Dane o trezi pe Gloriana în zori cu un sărut și o strînse mai tare la pieptul său. Deși somnul îi despărțise pentru o vreme, spiritele lor rămăseseră unite și Gloriana nu punea la îndoială că timpul nu le va despărți nici măcar după șapte sute de ani.

Cu toate acestea se înfioră ușor la gîndul că putea fi smulsă de lîngă Dăne, pentru o zi sau pentru restul vieții.

Simțind-o că tremură, Dane îi luă obrazul în palmă și o privi în ochi.

– De ce ți-e frică, o întrebă și deși vocea lui era calmă și tonul scăzut, era limpede că nu o va lăsa să ocolească răspunsul.

– Mă gîndeam... să nu te pierd...

Deși avea degetele bătătorite Gloriana îi simți pe obraz și pe bărbie mîngîierea catifelată.

În cuvintele lui nu era urmă de gelozie.

– În schimb, Lyn Kirkwood s-ar bucura nespuse de întoarcerea ta. Încruntă din sprîncene. Dacă nu cumva e nevrednic...

– Dacă ar fi așa, ai mai vrea să-mi țin promisiunea? îl întrebă ea repede, sperînd să o dezlege de jurămîntul făcut de a se lăsa în grija lui Lyn, ea și copilul, în cazul în care se va mai întoarce în secolul douăzeci. Nevrednic, vreau să zic.

– El nu e așa, declară Dane cu convingere. Un bărbat necinstit nu-ți poate cîștiga prietenia, ca apoi să-ți respingă dragostea.

– Dar eu nu-l iubesc pe Lyn, accentuă Gloriana. Era important ca Dane să înțeleagă acest lucru, indiferent ce s-ar fi putut întîmpla în clipele, zilele și săptămînile următoare.

– Povestește-mi despre el.

Gloriana își umezi buzele cu limba, șovăind. Fiindcă liniștea devenise totuși stîmjenitoare spuse, fără chef.

– Kirkwood e doctor și un om foarte bun.

– Un vraci? întrebă Dane, încruntîndu-se și mai tare.

– Nu chiar, răspunse ea, fără tragere de inimă. Vindecătorii din vremurile acelea nu mai iau sînge cu ajutorul lipitorilor și nu mai folosesc cataplasme din plante. În viitor, medicina e o adevărată știință și o artă.

Dane rămase pe gînduri.

– Mai spune-mi ceva... În vremurile noastre putem spera că se va face dreptate. Poți să-mi spui ce se va alege de ținutul nostru?

Gloriana oftă și își lăasă capul pe umărul lui.

– Nu știu prea multe despre secolul douăzeci. Am stat acolo pentru scurt timp, dar am văzut lucruri minunate și invenții incredibile.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– În unele părți ale lumii, continuă Gloriana, intenționat oftând plictisită, oamenii sînt liberi și Anglia este unul din cele mai mari popoare de pe pămînt. Totuși, sclavia nu a dispărut.

Dane se trase în jos pînă ajunse cu capul pe pernă, față în față cu ea.

– Mai povestește-mi.

Glorianeii începu să-i placă discuția și, ca orice om, nu putea să nu simtă o oarecare mîndrie că știa lucruri pe care nici cei mai vestiți gînditori ai secolului, poate multe veacuri de atunci încolo, nici nu și le-ar fi imaginat.

– Păi, în primul rînd, pămîntul nu e plat, zise ea, amintindu-și un film documentar pe care îl urmărise la televizor cînd locuise în casa lui Lyn Kirkwood. Și nici soarele nu se rotește în jurul lui.

– Asta-i curată erezie, spuse Dane indignat.

– Planeta plutește într-un vid nesfîrșit, care se numește spațiu, continuă Gloriana. Dincolo de cer e frig, întuneric, dar mai există și alte asemenea corpuri cerești... atît de multe încît nimeni nu a reușit încă să le numere pe toate. Stelele pe care le vedem în nopțile senine sînt, de fapt, sori, la fel ca

planeta noastră, dar de diferite mărimi, iar unele sînt atît de departe c a nici nu se văd, fiindcă lumina lor ajunge la noi după mii  i milioane de ani.

–  i Biserica ce spune despre toate acestea?

Gloriana z mbi cu capul ascuns în umărul lui.

– Nimic. Este un fapt acceptat  i oamenii au ajuns până pe lună  i s-au întors.

La asta Kenbrook se trase brusc înapoi, privind-o buimăcit.

– Văd că nu glume ti, murmură, după c teva clipe mirat.

Ea scutură din cap.

– Viitorul e un loc foarte interesant, deși nu lipsit de pericole.

– Ce anume?

–  i-am mai spus. Există boli, s-au inventat arme care pot distruge tot ce merge pe p m nt  i înoată în apă.

Dane primi cu tristețe aceste ve ti, apoi schimbă subiectul.

–  i copiii cum se nasc?

Gloriana izbucni în r s.

– Cum se obi nuie te, spuse ea încolăcindu-i g tul cu brațele.  i tot a a se  i fac.

Dane se a ez  între coapsele ei fierbinti  i primitoare, iar ea   i săltă genunchii pentru a-l lăsa să o pătrundă mai bine, ca întotdeauna simțind că alături de el nu poate avea rețineri.

– A a? o întrebă el penetr nd-o ușor  i ad nc, f c nd-o să   i l se capul pe spate  i să închidă

ochii, gîfîind încet în timp ce valuri de plăcere îi inundau trupul.

– Da. Exact așa, murmură ea, retrăgîndu-se puțin pentru a-și lua revanșa.

Glorianeii îi era destul de frică să intre în cimitir, la gîndul celor întîmplate la Kenbrook Hall în ziua aceea mohorîtă și nu prea îndepărtată cînd fusese luată de lîngă soțul ei și aruncată într-o altă lume. Cu toate acestea, nu putea refuza să asiste la înmormîntarea Elainei, din motive sentimentale.

Așa că, îmbrăcată în negru și ținîndu-l de braț pe Dane, urmă procesiunea funerară afară din capelă, printre pietrele reci de mormînt, ce marcau trecerea în neființă a generații întregi de membri ai familiei St. Gregory. Sicriul simplu, făcut în grabă, mirosind încă a lemn proaspăt fu coborît în criptă, lîngă cel al lui Gareth și acoperit.

Călugărul Cradoc oficia o ultimă slujbă și lumea îndoliată o porni încet spre castel sau spre sat. Dane mai zăbovi acolo, neținînd seama de ploaie, iar Gloriana rămase alături, deși ar fi rupt-o la fugă.

Punîndu-i o mîină pe umăr și vorbindu-i cu blîndețe, dar pe un ton hotărît, călugărul îl trezi din visare.

– Intră și te încălzește la foc, stăpîne. Doamnei nu i-ar plăcea să vă vadă stînd triști în ploaie.

Gloriana îl simți pe Dane cum tresare și cînd el se întoarce și o privi în față își dădu seama că, pînă să-i amintească bunul călugăr, uitase cu totul de

prezența ei. Îl conduse spre Hadleigh Castle, căminul lor de atunci înainte.

În sala cea mare era frig, ca de obicei, dar în vetre ardea focul și fuseseră aprinse lămpi cu ulei să alunge întunericul acelei dimineți ploioase și mohorâte. Văzîndu-l pe Maxen încalzîndu-se la foc, ținînd o cană cu bere în mîină, Gloriana își însoți bărbatul pînă la el, apoi se duse să stea de vorbă cu Romulus, care stătea singur la o masă.

La apropierea ei bătrînul își înălță capul și îi surîse cu decența cuvenită în astfel de împrejurări.

– I-ai redat liniștea soțului tău, doamnă, spuse el înclinînd capul cu respect, dar nu se ridică în picioare și nici nu-și luă palmele de pe masă. Gloriana, care nu ținea prea mult la eticheta de la curte, nu dădu importanță.

Curioasă îl privi cîteva clipe în liniște, apoi începu să-i vorbească pe un ton scăzut, să nu mai fie auzită de altcineva.

– Cine ești? îl întrebă fără ocolișuri.

El ridică din sprînceană.

– V-am mai spus. Mă numesc Romulus și sînt un biet comediant.

– Prostii, șuieră printre dinți Gloriana, privind apoi speriată spre soțul ei. Ești mai mult decît atît. Cînd te-am întîlnit înainte să ajungem la Hadleigh Castle nu păreai deloc mirat de cum eram îmbrăcată. Parcă mă așteptai.

Romulus ridică din umeri nepăsător, dar în priviri i se citea că nu se lasă prea ușor convins să vorbească.

– Mai întâi îmi spui povestea ta, după care ți-o spun și eu pe a mea.

Gloriana aruncă o privire spre Dane și îl văzu scuturînd din cap cînd un servitor aduse ulciorul plin. Apoi se uită din nou la magician și își dădu seama că ochii lui rămăseseră ațintiți asupra ei cîtă vreme ea întorsese capul spre soțul ei.

– Sînt călător în timp, spuse ea aproape cu ciudă.

Bătrînul zîmbi.

– Știu. Te-am văzut în globul de cristal încă dinainte să-mi ceri să ni te alături. Surîsul magicianului se transformă într-o expresie serioasă. Nu trebuie să-ți pierzi curajul înainte să-ți sfîrșești căutările. De fermitatea ta depind o mulțime de lucruri.

– Ce...?

– Se apropie domnișoara de Troyes, o întrepruse Romulus, fără să privească nici în dreapta, nici în stînga ci direct în inima Glorianei. Să nu-i povestești nimic despre tine. Deși e o fată bună, are o fire slabă și în asemenea cazuri deseori se întîmplă ca superstiția să întunece judecata.

Gloriana era puțin îmbujorată, la față cînd se întoarse să dea ochii cu tînăra pe care soțul ei intenționase să o ia de soție și, cu coada ochiului, îl văzu pe Romulus grăbindu-se să iasă din sală strîngîndu-și pelerina subțire pe lîngă corp.

Mariette își înclină capul în semn de salut, dar nu scoase o vorbă. Era încă palidă și părea mai plăpîndă în hainele de doliu.

Gloriana îi întoarse salutul.

– Mă așteptam să te reîntîlnesc în împrejurări mai fericite, spuse ea.

Înainte să-și întoarcă din nou privirea spre Gloriana, Mariette se uită la Dane cu ochi din care scăpărau scînteii.

– Aș fi făcut din Kenbrook un soț bun și supus deși, e drept că niciodată nu l-am iubit ca tine.

Gloriana ar fi vrut ca Dane să se apropie înainte ca ea și Mariette să încerce vreo împăcare.

– Am auzit că nu te prea încîntă perspectiva unei căsătorii.

Obrajii palizi ai Mariettei se îmbujorară.

– Așa e, murmură ea. Mi-a plăcut la mănăstire și mi-aș fi petrecut acolo restul zilelor. Făcu o pauză și culoarea îi dispăru treptat din obraji. Dar Fabrienne, slujnica mea, a avut o viziune în care un înger i-a spus să mă culc cu el ca să-i fac un copil.

Rezistînd tentației de a se repezi să o caute pe servitoarea care își băga nasul peste tot și să o strîngă de gît, Gloriana o luă blînd de mîină pe Mariette. Degetele fragile ale fetei ardeau de parcă ar fi avut febră.

– Iartă-mă, spuse ea.

Îmbrățișarea Mariettei fu scurtă, bruscă și aproape disperată.

– Nu, replică ea, scuturînd din cap și se dădu înapoi, gata să se împiedice. Fără remușcări. L-am iubit pe Edward și... cu toate că n-ar trebui, nu pot să nu-l urăsc pe Kenbrook pentru moartea lui. Odată ajunși în patul nupțial i-aș fi înfipt un pumnal în gît. În clipa aceea părea gata să leșine și nu

observă privirea îngrozită a Glorianei. Poate că Sfânta Fecioară a făcut să te întorci, iar eu să scap de flăcările iadului... Poate voi fi iertată...

Fata își retrase mâna dintr-a Glorianei și ieși, urmată de Fabrienne, care se luă după ea cu pași hotărâți.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Dane.

Gloriana nici nu îl auzise și nici nu îl simțise apropiindu-se. Tresări. Cu mâna dusă la piept se întoarse spre soțul său și îi privi chipul palid. Să-i spună, oare, ce soartă îi hărăzise fosta logodnică dacă s-ar fi însurat cu ea?

Se răzgîndi în ultimul moment. Dane era un bărbat înțelept, dar vremurile erau barbare și dacă ar fi aflat ce pusese la cale Mariette ar fi alungat-o de la castel. Fata părea cam bolnăvicioasă și nepregătită să o pornească la drum.

– Ai avut dreptate, zise Gloriana, zîmbindu-i tandru. Mademoiselle de-abia așteaptă să se întoarcă la mănăstire.

Dane încercă să zîmbească, dar nu reuși. Afecțiunea ce i-o purta cumnatei sale moarte și durerea care îl încercau erau încă prea vii.

– Te-ai îndoit cumva în privința mea? o provocă el pe un ton ironic.

– Nu, răspunse ea, cu sinceritate dar, cum ți-am mai spus, mă îngrijorează felul cum arată.

– E tristă, ca noi toți, din cauza Elainei, o liniști Dane trecîndu-și degetele prin păr. Pentru numele lui Dumnezeu, Gloriana, nu mai suport. Primul a fost Edward, a urmat Gareth și acum... acum...

Ea îi atinse fața. În sală plutea miros de ploaie amestecat cu cele de fum, mîncare sleită și corpuri nespălate de servitori, soldați și țărani care stătuseră acolo.

– Tragedia asta nu s-a întîmplat din vina ta, spuse ea, apoi își coborî palma și îl luă de mîină. Vino să-l luăm pe Peleus din grajd și o iapă pentru mine. Poate plimbarea ne va ușura durerea, măcar pentru o vreme.

– Ești gravidă și n-ar fi prudent din partea ta, o atenționează el.

– Atunci, mă duc fără tine, spuse Gloriana și porni spre ieșire. Cînd intraseră acolo își dăduse jos pelerina de lînă și acum o luă de pe banca pe care o lăsase.

Dane o ajunse din urmă tocmai cînd își ridică gluga, pregătindu-se să intre în cimitir, unde pietrele luceau tocite de vreme și ploaie. O opri prinzînd-o de braț.

– Ești cea mai îndărătnică femeie pe care am cunoscut-o vreodată, zise el, dar ea zări în ochii lui o sclipire jucăușă și își dădu seama că ideea unei plimbări călare în aerul proaspăt de la țară, îl atrăgea și îi reda liniștea.

– Din fericire pentru tine. Dacă n-aș fi eu să-ți domolesc pornirile impulsive, ți s-ar duce vestea de brută și tiran.

El făcu o strîmbătură și-i aranjă mai bine pelerina pe umeri.

– Știi că ai tupeu! Nu cumva tot tu faci să apară și să dispară luna de pe cer, poate chiar fluxul și refluxul?

Gloriana îl privi pieziș, îl prinse de braț și îl trase afară în ploaie.

– Și tot eu, uneori, fac pământul să se cutremure, îi mărturisi ea cu șiretenie.

În altă împrejurare, Dane ar fi izbucnit în râs, dar acum își aranjă la brîu sabia pe care i-o adusese unul din soldați și acceptă cele spuse de ea cu o înclinare a capului.

– Aici nu te contrazic, replică el, în vreme ce traversau curtea. Când mă primești în tine te dezlănțui ca o furtună.

Ajunși la grajduri, unde soldații și servitorii stăteau de vorbă jucau cărți sau sforăiau în podul cu fîn, Gloriana și Dane încetară discuția știind că puteau fi auziți și vorbele lor răstălmăcite mai târziu.

Peleus fu înșeuat, la fel și iapa scundă, cenușie, pe care Gloriana nu își amintea să o mai fi văzut pînă atunci.

Dane o ajută să se urce pe cal, apoi încălecă și el. Străbătură curtea îndreptîndu-se spre poarta principală, acum larg deschisă de cînd Merrymont fusese pus la respect.

Nici unul nu se întrebă ce le venise să iasă la plimbare pe o asemenea zi – nici măcar nu bănuiseră că o vor face – dar amîndoi păreau tulburați.

Cînd trecură de podul mobil, Dane își îndemnă calul să o ia pe drumul ce ducea spre mănăstire și spre Kenbrook Hall și porni la pas. Firește, o făcea

din grijă pentru situația „specială” în care se afla Gloriana și ea rămase impresionată de delicatetea acestui gest.

Trecură pe lângă mănăstire și conac fără să se oprească și o luară prin pădurice îndreptându-se spre poiana din spatele acestuia. Acolo, sub frunzișul bătrânilor stejari și al pinilor Dane coborî de pe cal și suindu-se pe o ridicătură își plimbă privirea asupra ținutului al cărui stăpîn era. Gloriana rămase în șa mîngîind grumazul iepei.

– Uneori, spuse Dane după un timp, fără să o privească, îmi doresc să nu mă fi întors în Anglia. Se pare că am adus cu mine moartea și tristețea.

Gloriana se abținu să nu plîngă; trebuia să fie tare.

– Nu te mai jelui atît, Dane St. Gregory. Ești stăpînul acestor locuri și oamenii au nevoie de tine.

El se răsuci arcuindu-și buzele într-un zîmbet trist.

– Ce să le ofer?

– Pentru început, un stăpîn drept și curajos, răspuse Gloriana fără să ezite. Își puse palma peste burtă, cu cealaltă ținînd căpăstrul iepei. Și copii viteji care să-ți urmeze, după ce noi nu vom mai fi.

Dane se apropie și ridicîndu-și privirea spre ea își lăsă mîna pe coapsa ei.

– Te rog, nu mă mai părăsi. Fără dragostea și sfaturile tale sînt un om pierdut.

Gloriana se aplecă și își lăsă palmele pe umerii lui, dar înainte să mai spună ceva din pămînt se ridică un abur negru, înecăcios care o învălui.

Capul începu să o doară atît de tare, de parcă i-ar fi fost strîns între două bucăți de lemn ascuțite și, deși îl auzea pe Dane strigînd-o și simțea cum o dă jos de pe spinarea calului, nu-i putea răspunde.

În clipa următoare, spațiul păru că se comprimă, pentru ca apoi să se dilate formînd un vid întunecat ce pulsa dureros pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale universului, trecîndu-i prin măduvă, pătrunzîndu-i în sînge.

Se strădui să suporte senzațiile provocate de acel fenomen, dar chiar în durerile aproape insuportabile, își dădea seama ce petrece cu ea. Nu putea face nimic. Soarta ei era pecetluită; din nou era smulsă de lîngă Dane și lucrul acesta o tortura cel mai tare.

Cînd furtuna din ea se domoli, se trezi stînd în genunchi pe pămîntul reavăn, cu degetele înfipite în iarba moale din poiană. Recăpătîndu-și vederea zări lîngă ea un bărbat și, pentru o clipă, speră cu disperare că nu fusese dusă iar în secolul douăzeci. Bărbatul purta pantaloni bufanți, tunică, cisme din piele moale și cingătoare pentru sabie, iar părul îl avea lung, dar acesta nu era un indiciu, pentru că moda era aceeași și în epoca modernă.

Imediat constată cu profundă dezamăgire că îmbrăcămintea acestuia nu era autentică, ci o imitație lucrată cu măiestrie. Modul în care se exprimă îi confirmă bănuiala că se afla în secolul douăzeci.

— Te simți bine? o întrebă el cu intonația englezei moderne.

Gloriana reuși să dea din cap, deși nu era deloc așa, privind cu teamă în jur. În poiană erau întinse corturi viu colorate, ca niște flori exotice și grupuri de oameni în costume medievale se plimbau printre ele discutînd, rîzînd, distrîndu-se.

– Ai un costum superb, spuse bărbatul prinzînd-o de braț și sprijinînd-o să se ridice. Gloriana mulțumi cerului că nu i se făcuse greață să vomite pe rochie.

– Mu... mulțumesc, bîigui ea, după ce mai întîi își aminti în gînd noul mod de a vorbi. M... mă simt bine... dăr puțin obosită.

El o conduse la umbra unui copac și o ajută să se așeze.

– Dacă dorești, pot telefona cuiva.

Gloriana își trecu limba peste buze, întrebîndu-se în ce an se aflau. Recunoscuse pajiștea și Kenbrook Hall, ce se profila în zare, dar nu-și dădea seama în ce perioadă a secolului se găsea. Nu voia să pară încurcată în fața unui străin, oricît de plin de solicitudine ar fi fost.

– Ai putea, te rog, să-l suni pe Lyn Kirkwood... în Hadleigh Village?

Își ținu respirația pînă ce tînărul său cavalier îi răspunse, deși judecînd după calmul și bunăvoința sa nu părea să-și fi dat seama că apăruse din alte timpuri.

– Păi, nu e nevoie, zise el zîmbind vesel. Lyn e și el aici la festival – stai liniștită că îl aduc imediat.

Gloriana nu își găsea liniștea, la gîndul că s-ar fi putut întoarce *înainte* de ultima ei vizită, în care caz

Lyn nu ar fi recunoscut-o. Dacă existau reguli ce guvernau trecerile de la un secol la altul, ea nu le cunoștea.

– Bine. Te rog, adu-l pe domnul Kirkwood.

Cînd Lyn apăru croindu-și drum prin mulțime, îmbrăcat în costum de conte, Gloriana văzu în privirea lui că o recunoștea. Nu arăta nici mai tînăr, nici mai bătrîn decît îl știa ea și îngenunche luîndu-i palmele într-ale lui.

– Doamne, Gloriana, șopti el. Credeam că n-am să te mai văd vreodată.

Gloriana nu spuse nimic pînă ce bărbatul care îl adusese pe Lyn nu se îndepărtă.

– Ce se petrece aici? murmură ea.

Lyn schiță un zîmbet.

– Se ține un festival medieval la care încercăm să creăm, pentru scurtă vreme, atmosfera epocii tale.

Gloriana își ascunse fața în palme, tremurînd de epuizare. În minte îi răsunau cuvintele lui lov... *lucrul de care m-am temut cel mai mult s-a întîmplat...*

Lyn o lăsă singură cîteva minute și se întoarse cu un pahar cu apă rece, pe care ea îl luă cu mîini tremurînde și sorbi însetată.

– Nu te simți bine, Gloriana, spuse el cu blîndețe.

Ea scutură din cap, cu privirea încetoșată de lacrimi de teamă și deznădejde, pe care nu le putea stăpîni.

– Du-mă de aici... te rog.

Lyn o prinse ușor de mijloc ajutînd-o să se ridice.

– Mașina mea e în apropiere. Te duc la mine și de acolo le sun pe Janet și pe Marge.

– Cît timp a trecut de cînd am plecat? întrebă Gloriana încet, în vreme ce se îndreptau prin mulțimea costumată spre parcare. Acum, cînd își mai revenise, observa că toate acele straie erau prea frumoase ca să fie autentice.

Lyn o privi surprins, dar nu micșoră pasul.

– Au trecut patru luni... și în acest răstimp m-am tot întrebat ce s-a întîmplat cu tine. Am crezut că ai fugit din magazinul lui Janet și ai făcut autostopul cu cine știe ce nemernic. Doamne, Gloriana, am fost înnebunit!

Gloriana se uită cum deschide portiera, așteptînd-o să se urce.

– Mă crezi chiar atît de aiurită încît să mă las pe mîna vreunui ticălos?

– Acum nu mai contează, spuse el, împingînd-o ușor să se așeze. De îndată ce ea își ocupă locul, închise portiera și dînd ocol mașinii se instală la volan. Spune-mi și mie, ce s-a întîmplat... *exact?* Porni motorul și apăsă pe accelerație. Să nu omiți nimic.

Gloriana nu avea de gînd să îi povestească prea multe fiindcă mare parte din timpul petrecut în secolul treisprezece făcuse dragoste cu soțul ei.

– Eram în magazin cînd s-a întîmplat, murmură ea abătută, mijindu-și ochii în soarele strălucitor al verii. Își pipăi rochia și constată că era încă umedă de la ploaia ce cădea în urmă cu șapte secole. Tocmai mă urcasem pe scara mobilă să pun în raft un volum, cînd brusc am simțit o durere de cap îngrozitoare, de parcă cineva m-ar fi lovit cu o bîță

în moalele capului. N-am mai văzut nimic și m-am prăbușit, trezindu-mă rezemată de coliba unui țaran.

Lyn exclamă ceva apoi o așteptă să continue.

Gloriana îi povesti în continuare ce se întâmplase, omițând episoadele intime.

Dane rămase cu fruntea rezemată de grumazul iepei care tremura, strângînd în pumn obîncul șei goale, cu cealaltă înfiptă în coama deasă a calului. Plînsse îndelung înainte să-și treacă palma peste față, făcînd eforturi să-și recapete aerul demn.

Gloriana dispăruse.

Parcă o vedea pe spinarea calului, dojenindu-i că prea își plînge de milă, amintindu-i de obligațiile pe care le avea, pentru ca în clipa următoare să scoată un țipăt ca de durere, iar el se îngrozise de culoarea ca de ceară ce o căpătase brusc pielea ei. Își dăduse capul pe spate și-i căzuse în brațe, leșinată.

El o strigase înspăimîntat, dar ea nu-l auzise.

Se mai zbatuse cîteva clipe căzută la pămînt apoi dispăruse, nelăsînd în urmă decît parfumul și forma trupului său gingaș întipărită în iarba moale și jilavă. Dane urlă de furie și revoltă ca o fiară prinsă în capcană.

Iapa se sperie de strigătul lui și se ridică în două picioare, nechezînd și împungînd aerul cu capul. Reuși să o strunească tocmai cînd se pregătea să o ia la fugă, apoi gîndul i se întoarse din nou la

Gloriana care, poate, plecase pentru totdeauna și nu se mai putu stăpîni.

Plînse din nou și o căută în toată poiana și în păduricea din apropiere, sperînd zadarnic să o găsească. Într-un tîrziu, se urcă pe cal și se întoarse disperat la Hadleigh Castle.

Gloriana nu era bolnavă sau rănită, ci numai epuizată, motiv pentru care le dădu voie lui Marge și doamnei Bond să o dezbrace și să o ducă la culcare în patul în care mai dormise. Lyn o consultase și îi recomandase odihnă totală, după care ieșise lăsînd-o singură.

Elaina o prevenise că așa se va întîmpla, că va fi luată de lîngă Dane și dusă din nou în secolul în care se născuse, la fel și Romulus, magicianul, în felul lui enigmatic de a se exprima. În sinea ei, sperase că nu va fi așa, dar acum își simțea inima zdrobită de durere. Dacă n-ar fi fost copilul, ar fi vrut să moară, dar micuța ființă ce creștea în ea nu-i dădea voie să renunțe la viață.

Pradă deznădejdii se ghemui în mijlocul patului, protejîndu-și copilul și inima îndurerată. Era prea șocată să poată plînge, prea furioasă și înspăimîntată să se roage, așa că rămase culcată, abia respirînd, așteptînd să-și revină.

Lyn apăru primul, cu o seringă și o bucată de vată muiată în alcool.

– Asta te va face să dormi, spuse el, cu lacrimile înnodate în gît, în timp ce îi făcea înjecția în braț. Nu vă face rău nici ție, nici copilului, așa că nu sta

încordată, iubito. Relaxează-te și încearcă să te odihnești.

– Oh, Lyn, te rog, șopti Gloriana distrusă de durere. Trebuie să mă ajuți... spune-mi că mă ajuți...

El se aplecă și o sărută pe frunte.

– Știi bine că poți conta pe mine, scumpo.

Ea încuviință din cap. *Știa*. Lyn era prietenul ei, singura persoană din lumea aceea care într-adevăr îi înțelegea situația și nu ar fi părăsit-o. Adormi îndată cufundându-se într-un somn zbuciumat.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se trezi cu senzație de foame și nevoia de a merge la toaletă, profesorul Steinbeth se afla în camera ei, stînd lîngă foc, cu o carte pe genunchi.

Gloriana se duse la baie și se întoarse înfășurată tot în halatul plușat al lui Lyn în care dormise și se prăbuși din nou în pat, învelindu-se cu cearșaful. Spera să nu fie antrenată în vreo discuție, fiindcă nu își revenise pe deplin.

Dar Steinbeth avea chef de vorbă. Zîmbind binevoitor își trase scaunul mai aproape de pat și se așeză.

– Deschide ochii, Gloriana. Știu că n-ai ațipit pentru simplul motiv că ești leșinată de foame. Aud de aici cum îți ghiorăie stomacul.

Neavînd de ales, Gloriana se supuse și deschise ochii.

– Doamna Bond ți-a lăsat mîncare caldă în cuptor, spuse bărbatul. Dacă vrei, ți-o aduc.

Gloriana scutură din cap. Era flămîndă ca o sălbăticiune în timpul iernii, dar se temea că nu va putea înghiți nimic.

– De ce ați venit aici? îl întrebă.

– Am venit pentru tine, răspuse amabil profesorul. Cred că am descoperit ceva care îți poate fi de folos.

Gloriana își simți bătăile inimii întetîindu-se.

– Ce anume?

Arthur Steinbeth scoase din buzunarul hainei o carte mică și zdrențuită și i-o întinse.

– Aici este relatarea unei experiențe asemănătoare celei prin care ai trecut tu.

Gloriana luă cartea în mîină și se uită la titlul tipărit cu litere aurii, aproape șterse de vreme:
CĂLĂTORIILE ÎN TIMP ALE UNEI VRĂJITOARE.

Capitolul 18

Gloriana își simți inima tresărind cînd strînse la piept cartea cea veche și îl privi înmărmurită pe profesor.

– Ce e asta? reuși să întrebe, în sfîrșit, cu voce tremurîndă.

– Arthur Steinbeth schiță un zîmbet.

– Ar putea fi biletul de întoarcere la iubitul tău soț și la secolul acela blestemat, la care se pare că ții foarte mult. Se opri cînd Gloriana se ridică în capul oaselor. Desigur, nu este manuscrisul original... ci o copie pe care am descoperit-o, după cîte îmi aduc aminte, în 1929. E o carte fascinantă, deși nu pe gustul multora.

Gloriana se uită din nou la titlu – nu îi fusese greu să îl descifreze – dar la a doua privire văzu că era scris într-o orografie veche, complet deosebită de cea folosită în secolul douăzeci. Cu gura uscată și inima zvîcnindu-i în piept, întoarse prima pagină. Literele îi jucau în fața ochilor.

– E o carte de vrăji? îl întrebă, sperînd că o făcuse pe un ton indiferent.

– Nu-ți pot spune decît că este povestea unei femei care s-a născut în a doua jumătate a secolului paisprezece, zise el oftînd. Citește singură, Gloriana. Mai mult nu știu cum să-ți explic.

– Dar eu nu sînt vrăjitoare, spuse ea, în caz că asta conta la fel de mult atunci ca și în trecut.

– Știu. Steinbeth rămăsese în picioare, gata de plecare. Dar mai știu că ești o femeie încîntătoare și de aceea te rog să nu-ți bați joc de sentimentele lui Lyn! A cunoscut o femeie cu care speră să își împartă viața.

Vestea o bucură mult pe Gloriana. Dorea ca Lyn să fie fericit găsind dragostea pe care o merita, dar în același timp se simțea și puțin speriată. Deși era o femeie independentă și nu intenționa să se schimbe, indiferent în care secol ar trăi, acum fiind în secolul douăzeci avea nevoie de prietenia lui Lyn.

– N-am să mă amestec în povestea lui de dragoste, spuse ea, într-un tîrziu, puțin ofensată. În clipa aceea îi veni o idee și se uită la prețioasa carte pe care încă o strîngea în brațe. El știe despre cartea asta?

Profesorul își dresе vocea.

– N-am idee. Lyn studiază foarte mult deși este medic. Fără doar și poate a citit vrafuri de cărți la viața lui, ca și mine de altfel, așa că e greu să-și amintească absolut totul.

Gloriana nu spuse nimic. Nici nu voia să-și imagineze că Lyn ar fi ascuns informații, poate vitale pentru ea.

Arthur se înclină ușor.

– Înainte de plecare vreau să-ți mulțumesc că ai verificat și ai înregistrat manuscrisul acela. Am completat un cec pe numele tău și al lui Lyn pentru o bancă americană. Cred că Janet îl păstrează laolaltă cu lucrurile pe care le-ai lăsat aici.

– Mulțumesc, spuse Gloriana. Dacă nu se va putea întoarce la Dane, era sigur că va avea nevoie de bani pentru ea și copil. Ce ironie a soartei! În epoca medievală stăpînea averi imense, pe cînd aici era o sărăntoacă.

– Rămîi cu bine, spuse profesorul și ieși.

Gloriana de-abia aștepta să citească cartea și să-i descopere secretele dar, în același timp știa că nu se va putea concentra pînă nu se liniștește puțin. O altă ironie a soartei, își spuse, ridicîndu-se din pat și îmbrăcîndu-se în hainele aduse de Marge și doamna Bond. Se duse la bucătărie să caute în cuptor mîncarea de care îi pomenise Arthur și atunci realizează că era singură în toată casa.

Se așeză la masă. Mîncarea era gustoasă și hrănitoare – mult mai bună și mai sănătoasă decît cea din secolul ei. Îi va duce dorul – pe lîngă apa caldă ce curgea permanent la robinet și miracolele medicinei moderne.

După ce termină de mîncat spălă farfuria și tacîmurile, le puse la locul lor în bufet și se întoarse în cameră. Se așeză într-un fotoliu să citească din cartea lăsată de profesorul Steinbeth.

Era subțire și ușor de citit pentru Gloriana care o devoră pe nerăsuflăte, luînd-o apoi de la capăt.

Autorul nu menționa nicăieri numele ei, dar Gloriana vedea o asemănare izbitoare între ea și femeia aceea moartă de multă vreme. Experiențele prin care trecuseră erau similare.

„Vrăjitoarea” se născuse în secolul paisprezece, exact cum spusese profesorul Steinbeth. În copilărie învățase la mănăstirea de lângă Hadleigh Castle și, într-o zi, când se plimba prin împrejurimi, trecuse printr-o poartă, iar în clipa următoare căzuse în genunchi, orbită de durerea de cap.

Cînd își revenise, fetița se trezise într-o cu totul altă lume, zgomotoasă și agitată. Fusese dusă de autorități într-un orfelinat, unde avusese parte de o bună îngrijire și curînd un cuplu între două vîrste o adoptase.

Gloriana simți o împunsătură în inimă pentru că povestea semăna cu a ei, numai că perioadele de timp erau inversate. Cînd Edwenna devenise mama ei, pentru prima dată în viață se simțise într-adevăr fericită. Indiferent ce avea să i se mai întîmple, mulțumea Soartei că o aruncase în brațele unei femei inimoase.

Niciodată nu simțise lipsa părinților săi adevărați și nu avusese curiozitatea să afle ceva despre ei. Nu dorise să îi întîlnească, deși uneori se întreba cum reacționaseră aflînd că dispăruse. O regretaseră, se speriaseră... sau, mai mult decît probabil, se simțiseră ușurați că scăpaseră de ea.

Gloriana își lăsă palma pe abdomen, spunîndu-și că fiul sau fiica ei niciodată nu-i va pune dragostea la îndoială. O nouă umbră de teamă se

furișă peste această promisiune făcută în gând; exista posibilitatea ca după naștere să fie despărțită de copil, la fel cum fusese smulsă de lângă Dane.

Închise ochii simțind că i se face rău, dar se strădui să-și concentreze atenția asupra cărții. Femeia aceea trăise în secolul douăzeci, se căsătorise și plecase în America unde ajunsese profesoară și scrisese versuri. La un moment dat se întorsese în Anglia și mersese la ruinele mănăstirii, făcîndu-și curaj să treacă dincolo de poartă, în cealaltă epocă. Deși fericită cu noua sa identitate, dorise nespus de mult să-și revadă prietenii cunoscuți între zidurile sfinte.

Încercarea ei eșuase; la prima vizită se trezise în pădurea unde avea să se ridice mănăstirea, iar la a doua nimerise în anul 1720.

Femeia se întorsese în secolul douăzeci și își reluase viața obișnuită, nemaitrecînd vreodată prin experiențe de acel gen. Concluzia ei era aceea că, găsindu-și locul potrivit în univers, spiritul ei alesese să se stabilească acolo.

Puțin dezamăgită că nu se pomenea nicăieri de vreun talisman sau băuturi miraculoase care ar fi putut-o ajuta să se întoarcă la Dane, Gloriana nu mai spera să-și găsească drumul spre casă.

Era obosită, dar nu se putea odihni, făcîndu-și în minte fel de fel de planuri. Hotărî să se îmbrace în rochia în care venise, pentru ca atunci cînd va ajunge la destinație să nu îi fie frig. Nu trebuia decît să găsească poarta și să îi treacă pragul.

Firește, nu era sigur că nu se va rătăci într-o altă epocă, precum femeia aceea, dar trebuia să încerce – ceva o îndemna să o facă, ceva care nu avea nici o legătură cu dragostea ei pentru Dane, dar la fel de trainic ca sentimentul acela. Dorința de a se întoarce era atît de puternică de parcă singura ei șansă era să o facă atunci.

Lăsînd în schimb inelul cu rubin, singura bijuterie pe care o purta cînd dispăruse lăsîndu-l pe Dane în mijlocul poienii, Gloriana luă din dulăpiorul din baie și din sertarele lui Lyn diverse medicamente, o carte groasă despre acordarea primului ajutor, un volum despre plantele medicinale și o mică sumă de bani dintr-o cutie de piele de pe biroul din bibliotecă.

Îi lăsă un bilet lui Lyn în care își cerea scuze pentru ce furase, exprimîndu-și speranța că inelul și cecul profesorului Steinbeth vor acoperi pierderile. După ce îi mulțumi pentru tot ajutorul oferit și urîndu-i o viață fericită, semnă bucata de hîrtie și ieși în grabă din casă, cărînd lucrurile furate într-o sacoșă din plastic.

Cu banii achită cursa taxiului ce o duse la ruinele mănăstirii care, la fel ca și Kenrook Hall și Hadleigh Castle era acum un morman de pietre.

Soarele strălucea sus pe cer cînd Gloriana începu să-și croiască drum printre ruine căutînd un anume loc – trebuie să fi fost lîngă curtea Elainei – pe unde trecuse cînd era copil și se numea Megan. Se ruga în gînd ca vraja să-și facă efectul, să-și

poată găsi locul potrivit în timp și niciodată să nu mai plece de acolo.

Cînd găsi ceea ce mai rămăsese din poartă, ezită totuși, cu inima bătîndu-i puternic în piept, fiindcă simțea că ceea ce urma să facă va fi un lucru de durată. Nu putea să nu privească în urmă lumea pe care spera să o părăsească. Nu dorea să trăiască acolo, deși nu avea nici o îndoială că locul acela ar fi fost cel mai potrivit pentru ea în cazul în care nu și-ar fi atins ținta și ar fi fost aruncată într-o perioadă de timp greșită.

Strîngînd în mîină sacoșa cu minunile furate, Gloriana își îndreptă umerii și cu capul sus trecu dincolo.

Nu se întîmplă nimic.

Nici durerea de cap, nici întuneric, nici o schimbare. Lumea părea aceeași ca înainte – pe deasupra capului trecu un avion lăsînd o dîră albicioasă pe cerul azuriu, iar dincolo de zidurile părăginite auzi claxonul unei mașini care trecea pe șosea.

Cîteva momente rămase nemișcată, luptîndu-se cu deznădejdea. Apoi își aminti povestea vrăjitoarei și se hotărî să încerce din nou. Nu trebuia decît să se întoarcă și să o ia de la capăt.

Trase adînc aer în piept și trecu din nou.

De această dată, chiar dacă pentru o clipă, avu impresia că lumea se înclină într-un unghi amețitor. Nu o durea nimic, nu îi venea să vomite, dar simți o lovitură puternică ce îi tăie respirația și inima i se opri în loc.

Zidurile se înălțară în jurul ei, iar cerul fu străbătut de fulgere. Auzi călugărițele psalmodiind în capelă – era slujbă – și scoase un geamăt de ușurare, dar și de spaimă. N-avea cum să-și dea seama în ce an se afla și intuiția îi spunea să nu își facă simțită prezența.

Ieși din curtea mănăstirii și imediat își îndreptă privirea spre Kenbrook Hall care semăna mult cu locul în care ea și Dane fuseseră ținuți prizonieri, cu locul în care zămisliseră copilul, dar nu găsea nici un indiciu că reușise să se întoarcă în timpul vieții soțului ei. Castelul fusese o fortăreață pentru legiunile romane și de-a lungul a opt veacuri nu se degradase prea mult.

Mușcîndu-și buza de jos, Gloriana se întoarse spre Hadleigh Castle. Cîteva ferestre erau luminate. Deja se înserase și întunericul se lăsa repede.

Își legă punga de plastic sub rochie. Nu exista decît o singură cale de a afla dacă Dane mai trăia și curiozitatea era prea mare pentru a amîna pe a doua zi. Luînd-o pe o potecă ascunsă din pădurea ce ocolea lacul, pădure în care ea și Edward se furișau în copilărie, o porni spre Hadleigh Castle, ieșind în întîmpinarea destinului.

Luna se oglindea în apele lacului, dar Gloriana nu se opri să-i admire dansul feeric, gîndul ei fiind la Dane și numai la el.

Poate de aceea își dădu seama că nu era singură pe potecă doar atunci cînd un călăreț fu gata să o lovească în goana calului. Cu un țipăt

scurt, Gloriana sări într-o parte ferindu-se să nu fie prinsă sub copite.

– Cine ești? Întrebă o voce binecunoscută, în vreme ce călărețul struni calul și sări cu dibăcie din șa să îi privească fața. Dumnezeule, Gloriana... tu ești?

Edward! Lacrimi de bucurie i se înnodară în gât, sufocînd-o, încît nu putea scoate o vorbă. Hohotind se aruncă de gîtul lui și începu să-l sărute pe față.
Edward.

Trăia.

El o îndepărtă puțin să o privească mijindu-și ochii, trăsăturile lui frumoase fiind scăldate în lumina lunii.

– Ai înnebunit de umbli singură pe întunericul ăsta? Unde ai fost? Am răscolit întreg ținutul căutîndu-te!

Gloriana încerca să-și domolească bucuria, dar nu reușea – rîdea, plîngea și își trăgea nasul. Edward stătea în fața ei în carne și oase, asta însemnînd că Dane, Gareth și scumpa ei Elaina erau în viață. Prin mila Domnului și a îngerilor Săi reușise să se întoarcă la timp pentru a evita toate acele nenorociri.

– Acum ar fi mai bine să te duc acasă, spuse Edward ridicînd-o pe cal și suindu-se în spatele ei. Dane e convins că Merrymont te-a răpit și dacă Gareth nu l-ar fi închis în temniță i-ar fi devastat cetatea căutîndu-te.

Gloriana își lăsă capul pe umărul lui și începu să rîdă în hohote.

– Du-mă... acasă, reuși să spună, iar Edward, dînd pîteni calului o porni spre Hadleigh Castle.

– Cîta vreme am lipsit? Îl întrebă Gloriana cu voce slabă cînd treceau podul mobil și intrau în curtea în care se organizau turnirele.

Edward arăta chiar mai îngrijorat decît înainte.

– Chiar nu știi unde ai fost și ce-ai făcut?

Ea șovăi să-i dea răspunsul în timp ce sunete și imagini ale lumii pe care o iubea îi pătrundeau prin fiecare por al pielii.

– Nu, recunosc, în cele din urmă.

– Ieri dimineată te plimbai prin cimitirul de la Kenbrook Hall. Slujnica ta, Judith, tocmai îți aducea pelerina și voia să te roage să te întorci în casă. Ceva i-a atras atenția – a jurat că doar o clipă – și cînd s-a uitat din nou, dispăruseși.

Ieri dimineată. Adică acest răstimp în care fusese despărțită de Dane și se întîmplaseră sau părea că se întîmplaseră atîtea, nu fusese mai lung de treizeci și șase de ore! El n-avea cum să-și amintească ultima ei vizită cînd fuseseră despărțiți în poiana de la Kenbrook Hall; pentru el asta nu se întîmplase niciodată. Și, firește, nici fatala confruntare cu Edward sau frigurile care îl răpuseră pe Gareth, iar Elaina era, desigur, la fel cum o lăsase.

– Probabil că... m-am lovit la cap, zise ea, neputîndu-i spune lui Edward, sau oricui altcuiva ce se petrecuse în realitate. Nici măcar Dane nu trebuia să afle, fiindcă nu ar fi crezut nici un cuvînt.

– Acum ești în siguranță și asta e tot ce contează, replică Edward cu infinită blîndețe. Kenbrook va fi nebun de fericire.

Anunțat cu siguranță de străji că Edward se întorsese cu Lady Kenbrook, Gareth îi aștepta în curte, înconjurat de câțiva soldați cu torțele în mâini. Un servitor ținea o lampă cu ulei.

– Unde e Kenbrook? întrebă Edward. I-am adus nevasta.

Gloriana sări din șa înainte ca cineva să o ajute. Nici măcar Edward, iscusit călăreț, nu apucase să descalece. Își salută cumnatul mai în vîrstă la fel ca pe Edward, sărindu-i de gît și sărutîndu-l pe obraji.

– Trăiești! murmură ea.

Gareth o prinse de umeri și o îndepărtă puțin să o privească.

– Doamne, Gloriana – *sigur* că trăiesc! Tu ești cea despre care eram aproape convinși că ai murit! Pe unde ai umblat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Am găsit-o în pădure, dar nu-și amintește nimic.

– Ce-i cu tine, nu mai știi să vorbești? o întrebă Gareth strîngînd-o ușor de umeri.

– Ba da, răspunse ea, ascunzîndu-și un zîmbet. Trebuia să nu uite, își spunea în gînd, că toți ceilalți știau că lipsise foarte puțin timp. Îl pot vedea pe soțul meu? Am auzit că l-ai închis în temniță ca să nu-l ucidă pe Merrymont.

– Am făcut-o fără remușcări, spuse el luînd lampa și făcîndu-le celorlalți semn să plece. Fratele meu e în temniță fiindcă altfel ar fi făcut prăpăd pe

moșia învecinată, iar Merrymont nu l-ar fi iertat prea ușor pentru pagubele făcute. Cu aceste vorbe, Gareth o prinse ușor de mijloc și o conduse înăuntru. Edward li se alătură.

– Appreciez eforturile tale de a-mi proteja soțul, îi spuse Gloriana cumnatului său, dar nu-mi pot imagina că închizîndu-l acolo i-ai domolit furia. O să te strîngă de gît că l-ai ținut captiv.

Gareth o privi cu asprime.

– De la mine nu va primi nici o explicație. Datoria mă obligă să te previn, Lady Kenbrook, că fratele meu nu se va mulțumi cu poveștile de adormit copiii pe care i le-ai îndrugat lui Edward, cum că te-ai rătăcit în pădure, aproape două zile. Îți va cere să-i spui unde ai fost. Gloriana simți o ușoară neliniște, dar era prea nerăbdătoare să-l vadă pe Dane ca să se îngrijoreze. Va găsi ea o cale să-l împace.

Intrară pe culoarul de lîngă sala cea mare și coborîră cîteva trepte în spirală, luminate de torțe. Gloriana auzi vocea soțului său înainte de a da ochii cu el.

– Gareth, dacă tu ești, ai face bine să-mi desfaci lanțurile astea blestemate, altfel jur că-ți scot ficații înainte de cîntatul cocoșilor.

Gloriana se repezi în jos pe scări lăsîndu-i în urmă pe Gareth și Edward. Niciodată nu mai fusese acolo și ar fi rămas fascinată dacă atenția nu i-ar fi fost atrasă de prizonierul singuratic.

Dane stătea, prins cu lanțuri de gleznă și încheietura mîinii, pe un maldăr de paie proaspete

lingă zidul umed și rece. Când o văzu pe Gloriana dădu să se ridice, dar ea deja se repezise în brațele lui, gata să-l doboare.

– Gloriana, exclamă Dane și lanțurile zdrăngăniră când își ridică mâinile să-i cuprindă fața în palme. Precis simțise ciudata umflătură sub fusta ei, dar era prea fericit ca să-i ceară explicații. Doamne, Gloriana, *unde ai fost?*

Ea îl sărută pe gură, pe pleoape, pe obraji și pe frunte.

– Îți explic mai târziu.

Chipul lui frumos se înnegură, deși dragostea ce i se oglindea în priviri nu îi domoli furia.

– Va trebui să o faci fără să omiți nimic.

Gloriana dădu din cap, încercînd să arboreze o mutră spășită.

– Da, stăpîne, răspuse ea, dar în tonul și în ținuta ei nu se vedea nici urmă de umilință. Faptul nu trecu neobservat de cei prezenți. Întoarse o privire tăioasă spre cumnatul său care habar n-avea că, de fapt, fuseseră sculați din morminte. Desfă-i imediat lanțurile.

– Femeie artăgoasă, mormăi Gareth, dar scoase o cheie ruginită din punga de la brîu – temnițele de la Hadleigh Castle erau rareori folosite, iar tortura fusese interzisă cu mulți ani în urmă – apoi se ghemui să desfacă închizătoarea care se înțepenise. Pînă la urmă Dane se ocupă de treaba asta.

Gareth și Edward socotiră că ar fi mai bine să plece înainte ca Dane să iasă de acolo, astfel că Gloriana rămase, în sfîrșit, singură cu soțul ei.

S-ar fi rostogolit cu el acolo, în paie; îi fusese dor nespus de el, dar pentru Dane despărțirea nu durase atât de mult, iar acum, fiindcă o știa în siguranță, se înfuriase.

– Te mai întreb o dată, femeie, spuse el ridicându-se și trăgînd-o și pe ea în sus, *pe unde ai umblat de ieri dimineață?*

Gloriana ar fi dat orice să găsească o explicație plauzibilă, dar surprizele din seara aceea o obosiseră peste măsură, mai ales că pînă să-l întîlnească pe Edward lîngă lac, nu știuse ce va găsi cînd avea să ajungă la Hadleigh Castle; strămoșii sau urmașii lui Dane.

– Am să-ți spun mîine dimineață după ce ne vom odihni, îi propuse ea.

– Ba acum, replică Dane, încrucișîndu-și brațele la piept. Deși el nu i-o spusese, Gloriana bănuia că își făcuse alte planuri pentru orele următoare, iar somnul nu era unul din ele.

Gloriana începuse să-și piardă răbdarea. Din dragoste pentru Dane ar fi trecut pînă și cele mai îndepărtate bariere ale timpului pentru a-i fi alături tot restul zilelor, dar dacă atunci i-ar fi permis să o bruscheze s-ar fi creat un precedent. Dane St. Gregory va trebui să afle imediat care erau limitele toleranței ei.

– Ține seama că nu am refuzat categoric să-ți vorbesc, dar nu sînt nici cîinele, nici scutierul și nici vreunul din soldații tăi, spuse ea înfuriată.

Dane își trecu degetele prin părul zbîrlit în care se prinseseră fire de paie ce sclipeau în lumina

torțelor agățate în zid. Frustrarea lui era evidentă, dar se străduia din răspuțeri să-și domolească furia.

– Vorbește, șuieră el printre dinți.

– Și dacă refuz, ce-o să-mi faci? îl înfruntă Gloriana punându-și mîinile în șolduri și ridicîndu-și bărbia sfidător. O să mă bați? Mă alungi la mănăstire?

Dane deschise gura, apoi o închise la loc. Chiar și cînd e furios arată superb, își spuse Gloriana.

– Știi bine, izbucni el, că niciodată n-aș da într-o femeie, indiferent că mi-e nevastă, e tîrfă, sau și una și alta – iar legat de trimiterea ta la mănăstire, nu cred că există vreuna în tot ținutul care să merite un asemenea blestem.

Gloriana se strădui să-și păstreze expresia încruntată, dar nu reuși. Dane era insuportabil, dar ei îi plăcea să îl enerveze. Începu să rîdă și cînd se uită la ea rîse și mai tare.

Kenbrook mormăi o înjurătură, apoi o luă în brațe, o învîrti în aer și o sărută zgomotos.

– Îmi pare rău că ai fost îngrijorat din cauza mea, spuse ea gîfîind cînd Dane o lăsă jos. Nu am vrut să te părăsesc.

Dane o sfredeli cu privirea pînă în adîncul sufletului.

– Te cred, milady. Nu știu de ce, dar asta-i adevărul!

– Te iubesc, spuse Gloriana, suspinînd. Privirea i se aburi din nou făcînd-o să se întrebe dacă nu

cumva avea nevoie de ochelari, apoi își aminti că încă nu se inventaseră.

– Și eu te iubesc, răspunse Dane, atingându-i vârful nasului cu degetul. Te simți bine? Ești rănită, ți-e rău?

Ea scutură din cap.

– Nu, zise încet.

Încruntându-se, el își așeză ușor palmele pe umerii ei.

– S-a întâmplat ca în ziua aceea când ai dispărut câteva clipe din camera din turn?

Gloriana încuviință.

– Ai fost în viitor?

– Da.

Dane oftă și o lipi de pieptul său, parcă temându-se să nu-i fie smulsă din brațe.

Dorind să-l liniștească, Gloriana se trase ușor înapoi și-l privi în față.

– Nu se va mai întâmpla.

– Cum poți fi sigură? o întrebă el.

– De data asta a fost altfel, răspunse ea. Nu era momentul potrivit să-i povestescă lui Dane despre cealaltă vizită și ce s-ar fi întâmplat, despre moartea lui Edward și a lui Gareth și priveghiul în chilie la căpățiul Elainei. Totuși, nu rezistă tentației de a se lăuda cu puținele lucruri pe care le aflase în acea călătorie neobișnuită.

– Am auzit că vrei să-ți ucizi unchiul, crezând că mă ține ostatică.

– Unchiul meu? răbufni el, deși nu-și putu ascunde surprinderea.

– Merrymont. Mama ta, Jillian, a fost sora lui mai mică, nu-i așa?

Dane se uită la ea, de parcă l-ar fi lovit în moalele capului.

– Gareth ți-a spus?

– Nu, zise ea. Am aflat în călătoriile mele.

El oftă, frecându-și încheieturile mâinilor unde lanțurile îi zdreliseră pielea.

– Nu te mai înțeleg deloc, dar ai noroc că sînt un om răbdător.

– Numai „răbdător” nu ești, îl contrazise ea, îndreptîndu-se spre scări și sperînd ca el să o urmeze, ceea ce se și întîmplă. Mi-e teamă mie că ai o fire impulsivă care-mi va da bătăi de cap.

În urma ei, Dane scoase un sunet disprețuitor.

– Pe cînd a ta poate fi dată drept exemplu celor ca mine.

Gloriana îl privi peste umăr.

– Mulțumesc, zise ea de parcă i-ar fi făcut un compliment. Totuși, uneori, dacă te străduiești, cu toate lipsurile și defectele pe care le ai, poți fi o companie plăcută.

Sacoșa de plastic i se bomba și îi foșnea sub picioare.

– Ce-ai acolo? se răsti el.

Gloriana se prefăcu că nu aude. Știa că nu trebuie să aibă secrete față de soțul ei, dar dacă vreunul din servitori sau soldați ar fi tras cu urechea, urmările ar fi fost dezastruoase.

În camera lui Dane fusese aprins focul și așternuturile întinse pe pat. Se adusese apă de spălat și fiindcă, probabil, se dusese vorba că viteazul Sir Edward o „salvase” pe Gloriana, acesteia i se pregătise una din rochiile sale preferate.

Dane închise ușa în urma lor, ca nu cumva să fie deranjați de Judith sau de vreo altă slujnică, bineintenționată, de altfel. Rămase în fața ei ridicînd o sprînceană. Nu era nevoie să vorbească, fiindcă expresia lui spunea totul.

Gloriana se îmbujoră ușor și, jenată, scoase sacoșa de sub fustă și i-o întinse.

Kenbrook i-o luă și se încruntă și mai tare cînd frecă între degete plasticul subțire și îi deșertă conținutul în pat.

Examină, pe rînd, cărțile, flacoanele cu vitamine și alte medicamente miraculoase, cum ar fi aspirina și antibioticele. Studie tuburile cu pastă de dinți din cutiile de carton colorat și apăsă pe unul din ele, lăsînd să i se scurgă puțin din conținut. Era consternat de ce vedea.

– Nu te juca cu astea fiindcă trebuie să ne ajungă cam șase sute cincizeci de ani, îl tachină ea.

Dane lăsă tubul deoparte și luă una din cărți. După ce atinse hîrtia netedă și se uită la pozele colorate, își ridică privirea nedumerită spre Gloriana.

– Nu înțeleg cuvintele. În ce limbă e scrisă?

Ea se apropie și îl sărută pe obraz.

– În engleză, îi răspunse ea privindu-l amuzată.

Dane studie din nou rîndurile tipărite, apoi închise cartea nervos.

– Tu știi să citești? Nu dădu drumul cărții, ci o strînse cu amîndouă mîinile.

Gloriana dădu din cap că da.

– Îți va fi și ție ușor cînd vei învăța literele.

– Aici ce este? întrebă el cu scuturînd un flacon cu tablete.

– Sînt medicamente pentru febră și infecții. Cît timp fusese îngrijită de Lyn și locuise la el, citise multe reviste medicale și auzise convorbiri telefonice cu pacienții și farmacistul din localitate.

Dane aruncă din mîină cartea și flaconul de parcă i-ar fi ars degetele.

– Doamne ferește, Gloriana, dacă te-ar auzi cineva cum vorbești ai fi arsă pe rug ca slujitoare a Satanei.

– Dar tu nu vei permite asta, nu, Dane? întrebă ea, puțin înfricoșată, strîngîndu-se la pieptul lui și încolăcindu-i gîtul cu brațele. Mi-ai promis că înainte de a se ajunge la asta, îmi vei străpunge inima cu o săgeată.

El se albi la față.

– N-am spus așa ceva. Și, firește, avea dreptate. Asta i-o jurase într-un alt moment al viitorului, pe care acum aveau posibilitatea să îl evite.

În tăcerea Glorianei se citea dorința ca el să-și reînnoiască promisiunea.

– Nu vreau să te văd suferind, spuse Dane, grav, după cîteva momente. Indiferent ce-ar trebui să fac pentru asta. O trase mai aproape și ea îl

simți cum se destinde, deși o parte din trupul lui se întărea considerabil. Aruncînd o privire obiectelor magice din pat spuse. Am de gînd să învăț tot ce trebuie din cărțile tale și despre medicamente, dar acum, scumpa mea soțioară, prefer să studiez cu totul altceva.

Capitolul 19

Gareth stătea în picioare pe podiumul din sala cea mare, cu o cană de bere în mână. Vocea lui răsună veselă în încăperea friguroasă.

– Milady Gloriana s-a întors acasă la soțul său, tună el. Să ne bucurăm și să mulțumim cerului că nu a pățit nimic.

Gloriana stătea lângă Dane la masa din centru, cu ochii plecați și respirînd sacadat. Ar fi preferat să nu se facă atîta vîlvă pe seama întoarcerii sale acasă, ceea ce va da naștere la nenumărate presupuneri și le va aduce aminte oamenilor de strania ei dispariție. Speculațiile lor nu puteau aduce decît neazuri.

Se auziră murmure în rîndul soldaților și servitorilor, dar toată lumea închină cămile în semn de salut și masa de seară continuă zgomotos.

În galeria de deasupra, menestrelii cîntau melodii vesele, iar o trupă de saltimbanci trecu printre mese făcînd tumbe, scamatorii și furînd, în glumă, mîncarea de pe mese. Gloriana căută din priviri printre fețele pictate pe cea a lui Romulus și

a lui Corliss, dar nu le zări – era o trupă necunoscută, alta decât cea pe care o însoțise în ultima ei vizită.

Care vizită nici nu avusese loc, de fapt. Amintirile dintr-o perioadă de timp prin care ceilalți nu trecuseră i se învălmășeau în minte.

– Ce e cu tine? o întrebă Dane care refuzase vinul din care se cinsteau toți ceilalți, preferînd apa.

– Sînt neliniștită, stăpîne, îi mărturisi Gloriana, uitîndu-se încruntată la cupa sa. Fiindcă în secolul acela nu se cunoștea nimic despre igiena alimentației decise că ar fi mult mai bine dacă n-ar pune gura pe vin. Se întîmplă ceva cu mine, dar nu-mi dau seama ce.

Kenbrook zîmbi și luînd un morcov prăjit dintr-un vas i-l puse în față pe platoul gol.

– Nici nu-i de mirare că nu te simți bine, din moment ce n-ai mîncat absolut nimic.

Offînd, Gloriana se prefăcu că gustă din legumele bine rumenite. Simțea vibrînd ceva în aer, ceva prevestitor de rău.

De obicei avea grijă să se hrănească cum trebuie, indiferent dacă îi era sau nu foame, din cauza copilului. În seara aceea, prima după întoarcerea sa, nu putu mînce aproape nimic.

Ceva avea să se întîmple.

Privi în stînga sa și îi văzu pe Edward și pe Mariette, care discutau în șoaptă cu fețele transfigurate de dragoste. Eigg și călugărul Cradoc, la celălalt capăt al mesei vorbeau cu Gareth, care tocmai se întorsese la locul său de onoare, pe care

îl ocupa ca stăpîn al castelului. Totul părea în ordine, totuși...

Muzica încetă brusc și în galeria menestrelilor se auziră fluierături.

Cu un șuierat sinistru, o săgeată se înfipse în masa de lemn la care stătea Lordul Hadleigh, coada ei flexibilă vibrînd cu un zgomot slab. Exact în fața lui Kenbrook.

Se produse rumoare. Soldații lui Dane și ai lui Gareth ridicară băncile pe mese, în același timp înarmîndu-se. Kenbrook își trase sabia și încercă să o împingă pe Gloriana la pămînt. Ea se împotrivi și îi văzu pe saltimbanci scoțîndu-și armele de sub pelerine și costume.

Servitorii ieșiră în fugă țipînd, cîinii de vînătoare începură să latre, iar sus, în galeria menestrelilor un fals muzician, cu arcul ridicat în aer și tolba în spate se pregătea să arunce o ploaie de săgeți peste capetele celor din sală.

Deși era convinsă că nu-l văzuse vreodată, Glorianei i se părea cunoscut. Avea părul blond deschis ca al lui Dane, iar ochii, chiar de la distanță, îi zărea ca avînd același albastru deschis.

Indignarea luă locul groazei. După tot ce îndurase, fiind despărțită de soțul ei, zbătîndu-se să ajungă din nou acasă, ticălosul acela avea de gînd să pună capăt fericirii ei, înainte chiar de a fi început.

Așa ceva nu se va întîmpla.

– Oprește-te! îi strigă ea pe un ton poruncitor bărbatului ce purta pieptar din catifea verde și care părea cam de aceeași vîrstă cu Gareth.

Strigătele de luptă încetară dintr-odată și toți își ridicară spre el privirile, nedumeriți, consternați, înfricoșați.

Nimeni, nici măcar Dane, Gareth sau Edward nu se mai clinti din loc. Dacă nu se acționa imediat, cu siguranță avea să se întîmple un dezastru.

Dezgustată, Gloriana apucă pumnalul pe care îl folosea la masă, singura armă pe care o avea la îndemîină, și veni mai aproape de Dane, care privea în sus, cu fața lipsită de expresie și mușchii încordați, pregătit de luptă. Nu părea speriat, doar prudent și, de bună seamă, înfuriat.

– Cine e? șopti Gloriana.

– Merrymont, răspunse Kenbrook cu scîrbă.

Gloriana îl privi fascinată. Deci acesta era vrăjmașul, unchiul nebun care dorise să-l ucidă în leagăn pe Dane, îndurerat de moartea lui Jillian, sora sa.

Se îndepărtă de masă, neobservată de cineva, nici măcar de soțul său.

– Ce cauți aici? îl auzi pe Gareth, în timp ce se furișa pe lîngă un zid, unde lumina lămpii abia pătrundea. Vocea lui era calmă, dar hotărîtă.

– Am venit, răspunse Lordul Merrymont, să-mi recapăt bunul renume.

Gloriana urcă o scară dosnică și o luă pe un coridor mai puțin circulat, unde domneau pînzele de păianjen și pe jos erau risipite oase de șoareci

și păsări. În copilărie, ea și Edward se jucaseră de multe ori acolo prefăcându-se că ar fi singurii supraviețuitori ai castelului asediat. Existența aceluia coridor rămăsese secretul lor, altfel Gareth l-ar fi blocat.

Stînd ascunsă, ținîndu-și respirația și strîngînd pumnalul în mîină, Gloriana cîntărea situația. Nu era deloc încurajatoare.

La ieșirea din galerie erau doi paznici vînjoși cu săbiile scoase din teacă. Gloriana simțea că le este frică și îi înțelegea; se aflau între zidurile unei cetăți dușmane, așadar, în pericol. Fiind superstițioși, ca toți oamenii din secolul acela, mai mult ca sigur că se întrebau ce spirite bîntuie întunericul aproape de nepătruns.

În galerie, Merrymont încă vorbea; Gloriana îi vedea spatele și tolba din piele plină cu săgeți. *Ce bărbat frumos! Păcat că nu este de partea noastră*, își spuse ea.

– Kenbrook, deci refuzi să-ți ceri scuze că m-ai defăimat în tot ținutul, numindu-mă răpitor și criminal? Aroganța îl făcea să semene cu Dane mai mult decît asemănarea fizică.

Gloriana își mușcă buza de jos. Se așteptase ca Dane să se încapățîneze și să nu aibă muștrări de conștiință, dar pentru o clipă nutrise speranța deșartă că problema putea fi rezolvată pe cale pașnică.

– Da, răspunse Kenbrook, răspicat. Refuz.

Întorcînd capul ca să nu vadă ce e, Gloriana ridică ceva de jos și aruncă lucrul acela undeva, în

întuneric. În poziție de luptă paznicii înaintară cu prudență, luându-se după zgomot. Înainte să facă drumul întors, Lady Kenbrook intră în galerie și lipi tăișul pumnalului de șalele lui Merrymont.

– Poruncește oamenilor tăi să predea săbiile și pumnalele, altfel îți străpung rinichii ca pe două păsări puse la frigare, spuse ea cât se poate de calm.

Merrymont se îndreptă din umeri și pufni, dar ea nu ținu seama de forța și agilitatea lui. Într-o clipită el îi împinse cu cotul pumnalul din mână și o apucă strâns de braț.

Glorianeii se opri respirația când baronul o trânti peste balustrada de piatră, la o înălțime de peste zece metri. Dacă i-ar fi dat drumul de acolo, praf s-ar fi făcut.

– Ai o soție curajoasă, Kenbrook, chiar nesăbuită așa spune, strigă Merrymont în jos, spre Dane. Dacă așa fi știut mai dinainte că are o fire atât de aprigă, m-aș fi făcut într-adevăr vinovat de crima pentru care sînt deja învinuit, fiindcă merită să furi o bucătică atât de grozavă.

– Cere-ți scuze, rosti Dane necruțător.

Acum Gloriana nu era numai speriată dar se și înfuriase. Oare el nu-și dădea seama că nu era momentul să se ia la hartă?

– Lua-te-ar naiba, Merrymont, interveni Gareth, dar ea nu-l putea vedea. Asta-i jignire...

Merrymont o ținea strâns și Gloriana îi era recunoscătoare, deși regreta că nu îl înjunghiasse pe ticălos atunci când avusese ocazia.

– Kenbrook, acum cîteva clipe am avut impresia că îți face plăcere complimentul meu nevinovat. Dintr-odată ai hotărît că vrei să fii umilit?

– Da, răspuse Dane fără să șovăie.

Gloriana strînse tare din ochi. Dacă nu i-ar fi fost atît de teamă că va cădea și-ar fi făcut muștrări de conștiință că îl pusese pe Dane într-o asemenea situație pentru a o salva.

– Minunat, replică Merrymont, ținînd-o pe Gloriana doar cu o mîină, cu cealaltă rotind sabia prin aer. Atunci îmi voi lua revanșa provocîndu-te la luptă dreaptă, îi strigă el lui Kenbrook. Cînd te voi învinge ai să te așezi în genunchi în fața mea, îți vei pune sabia la picioarele mele și-mi vei spune „stăpîne”.

Dane nu spuse nimic, dar Gloriana știa că pentru a nu-i pune viața în pericol se abținea să-i dea o replică usturătoare.

– Și, încă ceva, hotărî Merrymont după cîteva momente de chibzuință. Dacă pierzi întrecerea, frumoasa Gloriana va rămîne la castelul meu și la dispoziția mea, atîta vreme cît am să consider eu.

Chiar de la înălțimea aceea amețitoare, Gloriana văzu cum Dane se înroșește de mînie. În situația aceea probabil că el ar fi acceptat orice compromis, dar era convins că de-abia aștepta să-și înfigă mîinile în gîtul lui Merrymont. Mai tîrziu, dacă prin cine știe ce miracol aveau să supraviețuiască amîndoi acelei încercări, Kenbrook va fi la fel de mînios pe ea, cum era pe unchiul său.

– Dacă pierd, spuse Kenbrook, accentuînd pe „dacă”, va fi așa cum spui tu.

Gloriana începu să se zbată cu furie. Merrymont o trase înapoi, dar nu slăbi strînsoarea.

– Foarte bine, îi spuse acesta lui Dane, pe un ton surprinzător de conciliant. Acum cred că vei înțelege dacă doamna va rămîne cu mine pînă am să ajung la adăpost în castelul meu. Acolo ne vom întrece mîine dimineată.

– Lasă-mi aici soția. Rosti cuvintele răspicat, nu ca pe o rugămintă, ci ca pe o poruncă. Întrecerea se va desfășura în condițiile stabilite de tine.

– Condițiile au fost deja stabilite, răspunse Merrymont. Doamna mă va însoți. Ce e cu tine, Kenbrook? Îndrăznești pînă și acum să-mi rănești onoarea, insinuînd că sub protecția mea nu va fi în siguranță?

Gloriana renunțase să mai lupte cu baronul care era prea puternic. Și-ar fi irosit forțele în zadar. Privind în jos spre soțul său, care stătea palid în mijlocul sălii, strîngînd sabia în mîna dreaptă, și își spuse că Dane ar face mai bine să tacă.

Străduindu-se să-și păstreze calmul, Dane scrîșni din dinți.

Gareth interveni pe un ton amenințător.

– Dacă fata pățește ceva, Merrymont, îți scot mațele de viu.

– Dacă ai avea ocazia, ai face-o oricînd, răspunse acesta, apoi străbătu galeria și culoarul cu Gloriana în brațe, însoțit de doi paznici.

– Îți dai seama cât ești de ipocrit? Ai venit la Hadleigh Castle să protestezi că ești învinuit pe nedrept de răpirea mea dar, după cum văd, îți meriți renumele! îi spuse ea în timp ce el cobora scara la capătul căreia îl așteptau oamenii săi.

– Dacă taci, nu va fi nevoie să-ți pun căluș, îi promise el.

Gloriana roși și se abținu să mai vorbească pînă ieșiră afară, deși îi venea foarte greu. Pe parapeturi stăteau oameni cu arcurile îndreptate spre invadatori, dar niciunul nu îndrăznea să tragă de teamă să nu o rănească pe soția lui Kenbrook.

Caili așteptau în curte; oamenii conduși de Merrymont trecură prin sat și ieșiră din cetate cu un aer mîndru, de parcă ar fi fost invitați de onoare. Gloriana călărea într-o parte, în șa, în fața unchiului soțului ei.

– Ai întrecut măsura, spuse ea.

Ochii care o priveau semănau atît de mult cu ai lui Dane încît Gloriana se gîndea că dacă nu ar fi răpit-o, bărbatul acela i-ar fi fost chiar simpatic.

– Văd că ții neapărat să faci conversație. Poate că am greșit răpindu-te.

– De asta fii sigur, spuse ea convinsă. Dacă ai fi avut habar prin ce-am trecut ca să fiu împreună cu Lord Kenbrook, măcar din milă ai fi renunțat la fapta asta josnică.

Avu impresia că în privirea lui zărește o sclipire veselă, dar nu putea fi sigură.

– Ce te face să crezi că aș putea avea acest nobil sentiment al milei?

Gloriana oftă.

– Nu văd de ce ai sfîrni din nou vechea dușmănie dintre familii.

– Te asigur, Lady Kenbrook, că am motive serioase dar, firește, nu intenționez să ți le explic.

În continuare meraseră în liniște și Gloriana întoarse capul să privească luminile de la Hadleigh Castle.

– Știi bine că va veni după mine, zise ea cînd intrară în pădure.

– De asta sînt foarte sigur, răspunse Merrymont.

– Deci, vrei să-l ucizi, îl acuză Gloriana mînioasă și îngrijorată pentru Dane mai mult decît fusese vreodată pentru ea.

– Nici nu-ți trece prin minte ce am de gînd să fac și nici tînărului cavaler cu mințile înfierbîntate care abia așteaptă să te salveze.

– Vrei să-mi faci vreun rău? Întrebarea părea justificată în situația în care se afla.

– E firesc să-mi ies din fire, dar dacă nu mă provoci n-ai să pățești nimic.

– Dar virtutea mea?

Merrymont chicoti.

– Ce e cu ea?

Gloriana se făcu roșie ca focul.

– Vreau să știu dacă e în pericol?

De această dată el izbucni în rîs, dar sunetul nu era deloc vesel și aproape imediat Merrymont deveni serios.

– Asta ți-au povestit despre mine Hadleigh și Kenbrook... că violez femeii tinere? Cred că n-ar

trebui să fiu surprins sau să mă simt jignit..., dar, lucru ciudat, asta mi se întâmplă.

Gloriana știa că erau urmăriți în noapte și era sigură că și Merrymont știa, dar niciuna din părți nu îndrăznește să atace de teamă că în încăierare ea ar putea fi rănită sau omorâtă, așa că după o oră, trecură podul mobil și intrară într-o curte, bănuind ea, fiindcă nu vedea absolut nimic.

Porțile se trântiră în urma lor.

Merrymont dădu câteva ordine scurte și soldații dispărură în întuneric, apoi coborî din șarje și o ajută pe Gloriana să se dea jos.

– Vino, ai nevoie de somn, spuse el brusc.

Neavînd de ales, Gloriana îl urmă.

– Sînt însărcinată, spuse ea, încercînd să țină pasul cu Merrymont. Dacă-mi faci ceva, va avea de suferit și copilul, iar Kenbrook nu va avea liniște pînă nu te va ucide.

– Va avea ocazia mîine dimineață, spuse Merrymont obosit și o apucă strîns de braț, fără însă a-i provoca durere. Intrară în castel, mult mai mic în comparație cu Hadleigh Castle sau Kenbrook Hall și fură întâmpinați de slujnice purtînd lămpi a căror flacără răspîndea mai mult umbră decît lumină. Ea e nepoata mea, le spuse el abătut, ca și cum deja alte lucruri l-ar fi preocupat. Duceți-o într-o cameră curată și călduroasă.

– Da, milord, spuseră femeile în cor. Gloriana le privi pe furiș, dar nu își dădu seama cam cîte erau.

De fapt, nici nu conta fiindcă, socotind că ar fi reușit să treacă de ele, tot n-ar fi putut scăpa. Zi-

durile erau înalte, porțile închise și locul era împinzit de soldați cu mutre feroase, deși aveau fețe de saltimbanci. Gloriana își spuse că ar trebui să fie mulțumită că Merrymont nu o țirise în camera lui.

Dar, poate că spusese adevărul când afirmase că nu „violează femeile tinere”. Din păcate, numai Dumnezeu și Sfânta Fecioară știau ce *altceva* era în stare să facă.

Gloriana fu dusă într-o cămăruță, în care ardeau trei lumînări. De unul din pereți era lipit un pat acoperit cu o saltea.

– Doriți să mâncați ceva, milady? o întrebă una din slujnice, care îi adusese o pătură și un ulcior cu apă.

– Dacă mănînc ceva, vomit, răspunse Gloriana. Nu intenționase să o jignească, dar era atît de obosită încît simțea că asta s-ar fi întîmplat.

Slujnicele ieșiră încuind ușa în urma lor pe dinafară.

Gloriana se așeză pe pat offînd adînc. A doua zi dimineață Kenbrook va sosi acolo atras în cursă, iar ea nu-l putea salva. Toată dragostea lor, toate suferințele, dorul, bucuria și lacrimile, fuseseră în zadar.

Se ghemui în pat, cu lacrimile pe obraji. *Nu face asta, Dane, se rugă ea, deși nu se aștepta la așa ceva și în adîncul sufletului se bucura, nu încerca să mă salvezi. Oricare ar fi motivul, Merrymont vrea să te ucidă.*

Gloriana închise ochii și gemu. Acum era convinsă că nu va putea dormi, deși era frântă de oboseală.

Apoi, primul lucru pe care îl realizează fu soarele care îi bătea direct în față, fierbinte și strălucitor.

Se ridică în capul oaselor, ușor surprinsă că se trezise într-o cameră străină, apoi își aminti că Merrymont o răpise și că în ziua aceea îi va omorî soțul.

Gloriana nu avea nici o îndoială că dacă Dane ar fi ieșit învingător, oamenii lui Merrymont tot l-ar fi ucis, chiar înainte de a trece podul. Kenbrook fusese atras în gura leului, iar ea ținuse loc de momeală.

Se duse la ușă și începu să țipe plină de furie.

– Dă-mi drumul, Merrymont! Vino înapoi, ticălosule! Ți-e teamă de o femeie?

Ușa se deschise atât de brusc încât Gloriana se trezi aruncată afară pe culoar.

Merrymont stătea în fața ei, frumos și binevoitor în lumina dimineții. Purta o tunică curată și părul blond îi lucea proaspăt spălat. Zîmbetul lui larg și ciudat de blînd nu era cel al unui dușman.

– Nu, spuse el, blînd. Nu mi-e teamă nici de tine, nici de vreo altă femeie.

– Asta-i marea ta greșală, milord, altfel te-ai îngrozi.

El rîse.

– Kenbrook și-a găsit perechea, zise el, apoi privirea i se întunecă și zîmbetul îi dispăru de pe buze. În cazul ăsta aș fi norocos, continuă el prinzînd-o de braț, dar nu pentru a o conduce

undeva, ci spre a-i atrage atenția. Fă-te frumoasă, milady. Soțul tău tocmai a sosit însoțit de soldați, pregătit de luptă.

Gloriana se zbătu să scape.

– De ce faci asta? îl întrebă ea, avînd în minte imaginea îngrozitoare a unui Dane aflat în suferință, a unui Dane pe moarte, a unui Dane mort. Cum poți să pui la cale cu atîta sînge rece moartea fiului propriei tale surori?

Întrebarea îl amuți pe Merrymont și se făcu palid la față cînd auzi pomenindu-se de Jillian, sora sa moartă, pe care se pare că o adorase. Vru să vorbească, apoi tăcu, și rămase în prag, cu capul plecat, în vreme ce în sufletul său se ducea o luptă cumplită. Cînd își ridică din nou privirea spre Gloriana, în curte se auzi tropot de cai și strigătele răgușite ale oamenilor.

Gloriana alergă la fereastră, sperînd să-l zărească pe Kenbrook, dar nu văzu decît un porumbar și o fîntînă, secată de mult, crăpată și acoperită cu mușchi de un verde-cenușiu.

– De ce? repetă ea, întorcîndu-se și privind cu atenție fața palidă a lui Merrymont, în vreme ce el se străduia să își recapete stăpînirea de sine.

– Vei afla destul de curînd, răspunse el și ieși.

Gloriana se spală și se îmbracă în grabă și nimeni nu o opri cînd ieși pe culoar. Încurajată și nerăbdătoare să ajungă mai repede lîngă Dane, o luă la fugă pe coridoare, străbătu camere și coborî scări, pînă ajunse afară.

Dane își lăsase oamenii în afara zidurilor, un act de nebunie, după părerea Glorianei. După figura lui se vedea clar că nu dormise, iar firele crescute în barbă și furia din priviri îl făceau să semene și mai mult cu un Viking. Rămase cu ochii ațintiți asupra Glorianei.

– Ai pățit ceva?

– Nu, răspuse ea, scuturînd din cap, și abia stăpînindu-și lacrimile. L-ar fi implorat pe Dane să își îndemne calul înapoi spre Hadleigh Castle, dar știa că el nu o va asculta și că rugămintea ei ar fi fost o jignire pentru bărbatul pe care îl iubea mai presus de orice.

Merrymont stătea în spatele ei și așezîndu-și palma pe umărul ei cu surprinzătoare blîndețe o trase într-o parte și făcu un pas înainte, neînarmat și, totuși, fără teamă.

– Ai venit singur, constată el pe un ton indiferent. Sînt impresionat, Kenbrook. Poate că sîngele neamului St. Gregory nu te-a otrăvit de tot.

Dane puse mîna dreaptă pe mînerul sabiei; Gloriana îi văzu degetele crispîndu-se și se îngrozi. Dacă ar fi fost ucis atunci și toate speranțele și planurile lor de viitor s-ar fi spulberat, ar fi fost distrusă.

Dar *trebuia* să îndure orice s-ar fi întîmplat, de dragul copilului.

– Te iubesc din tot sufletul, Dane St. Gregory, spuse ea.

Merrymont făcu un gest cu mîna spre poarta deschisă, cu privirea ațintită, aproape cu afecțiune, asupra figurii lui Dane.

– Vino, Kenbrook. Hai să ne batem și să sfîrșim odată. Lasă calul – nu vei avea nevoie de el – dar adu-ți sabia.

Dane sări din spinarea calului, dar nu cu ochii la Merrymont care se îndepărta, ci la chipul Glorianei. Niciunul din soldații deghizați în saltimbanci cu o seară în urmă nu se zărea în preajmă și, nici vreunul din oamenii lui Kenbrook, desigur. Era foarte ciudat.

– Și eu te iubesc, milady, spuse Dane.

Merrymont se opri în poartă, zîmbind binevoitor, cu o mîna dusă la inimă, luînd parcă în derîdere declarațiile celor doi. Dar sabia lui strălucea în soarele dimineții, iar Gloriana nu avea nici o îndoială că era expert în mînuirea ei. Era mai în vîrstă decît Dane și probabil, mai puțin agil, dar avea mai multă experiență.

Gloriana se așeză pe o bancă în curtea mică și însorită, dar nu fiindcă ar fi vrut să asiste, dar nu se mai putea ține pe picioare.

Cîtiva metri mai încolo, Kenbrook și Merrymont, cu săbiile scoase din teacă se pregăteau să se omoare unul pe celălalt. Scena era de o măreție înspăimîntătoare pentru că amîndoi erau magnifici.

Lupta începu și un timp cei doi părăură că execută cu grație și măiestrie un dans maiestos.

La fiecare lovitură de sabie, Gloriana clipea speriată, dar nu-și întorcea privirea într-o parte,

deși exact asta ar fi vrut să facă. Dacă Dane trebuia să lupte și să moară, măcar să fie martora acestui sacrificiu, hotărîse ea.

Dane fu rănit la șold de sabia lui Merrymont.

Gloriana se ridică țipînd, apoi se așează din nou.

Lupta se înteeți și curînd, Dane și adversarul erau asudați și plini de sînge. Niciunul, însă, nu ceda; fiecare nouă rană îi îndîrjea și mai mult.

Ținîndu-și mîna la gură ca să nu țipe sau să vomite, Gloriana privea și se ruga pentru viața lui Dane.

Răspunsul veni curînd cînd Dane se repezi cu ultimele puteri și zbură sabia din mîna unchiului său și lipi tăișul sabiei sale de gîtul lui Merrymont.

– Să te omor? Să-l omor pe fratele mamei mele?

Merrymont gîffia. Hainele lui curate, ca și cele ale lui Dane, erau pline de sînge, noroi și ude de transpirație. Se lăsă într-un genunchi, extenuat și cînd își înălță fața, spre marea surprindere a Glorianei și probabil și a soțului ei, Merrymont aproape că zîmbea.

– Sînt istovit, Kenbrook, îi mărturisi el, abia respirînd. Dar nu vreau să pier ucis de sabia ta blestemată. Te-am adus aici fiindcă am nevoie de un moștenitor.

Dane era, evident, și mai surprins decît Gloriana.

– *Poftim?* întrebă el, arătînd de parcă ar fi avut puterea să-și decapiteze unchiul sau, cel puțin să-l fi rănit de moarte.

Merrymont se ridică în picioare clătînîndu-se și deși Dane nu îl ajută și nici nu intenționa să o facă, Gloriana rămase și ea încremenită pe bancă, fiindu-i frică să și clipească.

– Am avut trei soții și niciuna nu a supraviețuit la naștere. Din păcate, nici copiii. Tu, fiul surorii mele, ești singurul căruia îmi pot lăsa averea.

Dane își băgă sabia în teacă, dar nu spuse nimic. Părea furios, și parcă ar fi vrut să se repeadă și să-și strîngă unchiul de gît.

Gloriana își recăpătă vocea și reuși să se ridice.

– Atunci, de ce naiba, încercai să-l ucizi dacă voiai să te moștenească?

– O întrebare îndreptățită, recunosc Merrymont. Apăru un servitor care aduse vin și baronul, înfrînt dar nesupus, ridică la gură cu amîndouă mîinile cupa simplă din lemn și bău însetat. Cînd îi răspunse Glorianei se uită la Kenbrook. Decît să-mi fi dat pămînturile pe mîna unui nevrednic, mai bine le-aș fi înapoiat regelui. Îmi trebuia dovada, Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook, că ești omul potrivit.

Dane îl privi încruntat și îi făcu Glorianei semn cu mîna să tacă și să stea deoparte, cînd ea vru să mai adauge ceva.

– Dar nu ești bătrîn, spuse el indiferent, fiindcă nu voia ca remarcă sa să fie luată drept un compliment. De ce ai nevoie de pe acum de un moștenitor?

Merrymont zîmbi ușor malițios.

– Nu fiindcă aș vrea să-ți ofer suprema satisfacție de a mă vedea mort, nepoate, dar cînd va

veni ziua aceea – peste mulți ani, poate – totul trebuie lăsat în ordine. Își întoarse privirea spre Gloriana, de această dată cu tandrețe nedisimulată. Iar tu, milady, cu frumusețea, curajul și loialitatea față de omul pe care îl iubești, ai fi *oriunde* cea mai potrivită stăpînă.

Gloriana nici nu se gîndea să-i mulțumească. Îl privi îmbujorată și se duse lîngă Dane.

El o prinse de talie și se îndreptară spre locul unde îi aștepta Peleus. O ajută să încalece, apoi se urcă și el luînd hamurile într-o mîină, cu cealaltă ținînd mînerul sabiei.

– Spune-mi, zise unchiul privind în sus spre nepot – cum te vei numi atunci cînd și Gareth și eu vom muri și vei rămîne stăpîn peste cele mai mari moșii din ținut? Hadleigh sau Merrymont?

– Kenbrook, răspunse calm Dane. Apoi se îndreptară spre porți și nimeni nu încercă să-i oprească pe cei doi stăpîni cînd ieșiră din castel, în sfîrșit împreună, pentru totdeauna.

Epilog

Kenbrook Hall, cîteva luni mai tîrziu...

Urletele furioase ale micuțului Aric St. Gregory, cel care într-o zi avea să devină al șaselea baron de Kenbrook și moștenitorul cetăților Merrymont și Hadleigh, răsunară puternic pe micul coridor din fața camerei din turn. Dane, care aproape întreaga dimineață și-o petrecuse acolo, plimbîndu-se agitat, se repezi la ușa camerei, dar fu de îndată oprit de Merrymont și Gareth. Edward ar fi trebuit să se afle și el acolo, dar de-abia se căsătorise cu Mariette de Troyes și tocmai plecaseră în călătorie de nuntă la Londra.

– Lasă femeilor răgazul să-și termine treaba, băiete, îl sfătui Gareth pe un ton blînd, dar ținîndu-l strîns de braț. Astea-s probleme femeiești și te vor chema ele la timpul potrivit.

Dane era nerăbdător; firește, voia să-și vadă copilul dar, și mai mult, abia aștepta să se uite la Gloriana, să se asigure că se simțea bine – că nu

murise pentru a da naștere unui St. Gregory vînjos, așa cum se întîmplase cu mama sa.

– Gloriana...!

– ... este rezistentă, sfîrși Merry mont în locul lui. De cînd se luptaseră ultima oară, Dane și bărbatul mai în vîrstă deveniseră, oarecum, apropiați.

După un timp, care lui Dane îi păru o veșnicie, ușa grea se deschise și Elaina apăru ca din neant, zîmbindu-i lui Kenbrook.

– Intră, milord. Soția și fiul tău te așteaptă.

Dane se smulse de lîngă Merry mont și Gareth și dacă Elaina nu i s-ar fi ferit din drum ar fi îmbrîncit-o în graba lui de a ajunge mai repede la Gloriana și la copil.

Gloriana stătea întinsă în patul mare, în care petrecuseră atîtea clipe fericite, cu părul despletit, pieptănat, dar umed din cauza efortului, cu pielea strălucind. Ochii ei verzi sclipeau de mîndrie cînd văzu privirea înlăcrimată a lui Dane.

Ținea în brațe copilul înfășat deja, roșu la față, urît și gras ca un purceluș.

Gloriana rîse cînd îi văzu mutra și radie de fericire cînd el se aplecă să o sărute pe frunte. Întotdeauna reușise să-i citească gîndurile și data aceea nu făcea excepție.

– Nu fii îngrijorat, iubitul. Într-o zi va fi la fel de frumos ca tine.

– Ți-a făcut vreun rău? șopti Dane. Cu multă vreme în urmă conveniseră că va fi băiat și că se va numi Aric, în onoarea unui brav strămoș al neamului St. Gregory, dar nici temerile sale cele mai sumbre nu îl pregătiseră să dea ochii cu micuța

brută rotofeie.

Gloriana mîngîie cu tandrețe capul acoperit cu puf al copilului.

– Aric n-a făcut altceva decît să se nască, spuse încet, cu voce obosită. Moașa zice că sînt rezistentă și mai pot avea copii pe care îi voi naște mult mai ușor.

De parcă ar fi atins o relicvă divină sau o bucată din Crucea Sfîntă, Dane atinse ușor cu degetul obrazul bucălat al fiului său.

– Nici nu credeam că am să ajung vreodată să trăiesc această zi.

Gloriana întinse mîna liberă și își trecu degetele delicate prin părul lui zbîrlit.

– De ce stai atît de încordat, milord? Îl tachină ea. Mi se pare mie sau ți-ai luat în serios rolul de tătuc?

Ochii lui Dane se umplură de lacrimi de ușurare, fericire și dragoste.

– Niciodată nu mi-a fost atît de frică, îi mărturisi el cînd rămaseră singuri în camera din turn care cîndva le fusese temniță.

– Nu ți-am spus pînă acum că pot duce o sarcină la bun sfîrșit și multe altele, Dane St. Gregory?

– Te-am auzit țipînd, spuse el și amintirea îl făcu să se înfioare. Mai auzise urlete de durere și în alte împrejurări, dar niciunul nu îl impresionase atît de puternic ca strigătele ei. În fața ușii urlase și el și trebuise să fie potolit.

– E normal să țipi, fiindcă durerile sînt mari, dar te și ușurează mai bine ca orice altceva.

El îi luă mîna și îi sărută degetele unul cîte unul.

– Decît să te văd suferind, aş lua toată această corvoadă pe umerii mei.

Ea chicoti şi în ochi îi apărură sclipiri jucăuşe.

– Nu s-a născut încă bărbatul care să poarte un copil în pîntece. Asta îi e dat femeii.

În uşă se auzi o bătaie uşoară şi intră Lady Elaina.

– A sosit doica. Să i-l duc pe Aric pînă nu începe din nou să urle?

Gloriana surîse şi încuviinţă, deşi nu ar fi vrut să se despartă de fiul său. În cîteva zile, îi explicase lui Dane, va avea şi ea lapte şi îşi va putea hrăni singură copilul, aşa cum citise într-una din cărţile moderne pe care le ţinea ascunse.

Îi făcu semn lui Dane să se așeze lîngă ea şi el se întinse peste așternuturi, avînd grijă să nu o lovească şi strîngînd-o în braţe cu tandrețe.

– De multe ori mă întreb de ce Dumnezeu mi-a dat tocmai mie norocul să te cunosc. Nu te merit.

Gloriana îl sărută pe frunte, așa cum își sărutase fiul cu cîteva minute în urmă și Dane se desfătă cu mîngîierile ei. Deși n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului, era un copil mare căruia îi plăcea să fie răsfațat și nu era exclus să devină puțin gelos pe fiul său, pe care de altfel îl adora deja, că de atunci încolo vor trebui să împartă acele clipe intime oferite de Gloriana. Bărbatul din el, firește, prefera actul sexual, dar va mai trece o vreme pînă ce ea se va simți în stare să o facă, dar asta nu conta prea mult.

El o simți mai mult decît o văzu încruntîndu-se lîngă tîmpla lui.

– Ce te frămîntă, Gloriana?

– Acum că ți-am oferit un moștenitor îți vei lua o amantă?

Dane se ridică într-un cot, uimit și puțin ofensat.

– Ce întrebare mai e și asta? Nu ți-am spus de mii, ba de milioane de ori că te iubesc mai mult decît orice pe lume?

Ea îl privi curajoasă, dar cu ochii înlăcrimați.

– Și Gareth o iubește la fel de mult pe Elaina, dar o ține pe Annabel în căsuța de lîngă lac.

– Gareth o venerază pe Elaina ca sfinții pe Dumnezeu, nu ca bărbatul care își adoră soția. Nu-ți voi fi necredincios, Gloriana. Ți-o jur pe sufletul primului nostru copil și al celor care se vor mai naște.

Ea oftă, se ghemui mai bine lîngă el și curînd adormi.

Dane rămase întins, ținîndu-și soția în brațe pînă ce ea se trezi cîteva ore mai tîrziu, fiindcă nu voia ca atunci cînd urma să deschidă ochii să vadă că plecase.

Gloriana îi zîmbi și el o sărută ușor pe buze.

– Nu m-ai părăsit.

– Și nici n-am s-o fac vreodată, îi promise el.

Aric avea opt săptămîni cînd Gloriana îi mută leagănul din camera din turn într-una aranjată special pentru el, pentru a fi sub permanenta supraveghere a credincioasei Judith și a lisei, iscusita doică adusă din sat.

În ziua aceea Dane ieșise la vînătoare cu Merrymont și cu Edward, însoțiți de cîteva soldați.

Vremea era frumoasă și însorită. Gloriana voia să-și termine treburile înainte de sosirea lui spre seară.

Cu ajutorul slujnicilor de la bucătărie, mătură camera și acoperi podeaua cu stof proaspăt. Salteaaua fu golită și umplută la loc cu ierburi aromate, iar lămpile lustruite, așternuturile schimbate și pentru foc fuseseră aduse lemne.

Soarele era spre apus când din bucătărie fu adusă cada și umplută cu apă fierbinte și parfumată. Pe masa din centrul camerei fuseseră așezate bucăți de friptură rece, brânzeturi și fructe.

În sfârșit, Gloriana trimise toată lumea afară și rămase într-o cămășuță vaporoză. Părul pieptănat îi cădea pe umeri așa cum îi plăcea lui Dane.

Îi auzi pașii pe scări și simți o ușoară împunșătură în inimă, cu care deja se obișnuise. Inima i se opri în piept când el rămase în prag, ghicind imediat rostul atîtor schimbări și mutări.

Dane își scoase sabia de la brîu, închise ușa privind-o pe Gloriana într-un fel care o făcea să se simtă frumoasă ca o zeiță. Sub materialul subțire al cămășii își simți sfîrcurile întărindu-se, la gîndul că vor hrăni un bărbat nu un copil.

— Pentru tine m-am îmbăiat, milord, spuse ea înclinîndu-și ușor capul, într-un gest de supunere și mîndrie totodată, pentru că deși știa că alt bărbat nu-i va fi vreodată stăpîn, se bucura să-l servească doar pe acesta.

— Și eu vreau neapărat să fac o baie, zise el cu voce răgușită de emoție. Dar nu numai atît, milady.

Gloriana se apropie de el și-i desfăcu cingătoarea de la brîu, apoi îi scoase tunică, trăgîndu-i-o peste cap și înainte de a-i dezlega șireturile de la pantaloni își trecu palmele peste pieptul lui frumos pe care se vedeau cicatricile unor vechi răni.

– Mi-a fost dor de tine, șopti el.

– Am dovada, spuse Gloriana cuprinzîndu-i penisul în palmă.

Dane gemu cînd ea își trecu degetul peste vîrfurile umed.

– Mai întîi faci baie, spuse ea încet și îi dădu drumul făcîndu-l să geamă din nou.

Fu cuminte pînă intră în apă.

– Vino încoace, nevestică, spuse el și luînd-o de mijloc o trase lîngă el în cadă.

Sărutarea lui o înfierbîntă și se lipi de pieptul lui, la fel de nerăbdătoare ca și el. Căzură în genunchi în același timp, și Dane întrerupse sărutul doar pentru a-i scoate cămașa pe care o aruncă într-o parte.

Îi mușcă ușor lobul urechii, gîtul, sîniile, excitînd-o și făcînd-o să geamă de plăcere. În același timp ea îi spăla penisul care zvîcnea, cu săpun plăcut mirositor, pregătindu-l pe Kenbrook pentru a o cuceri.

– Nu te pot aștepta, iubito, mormăi el, în vreme ce Gloriana îl freca, excitîndu-l cu fiecare mișcare.

– Trebuie, zise ea și se aplecă luîndu-l tot în gură.

Dane țipă înăbușit și îi cuprinse capul în palme. Triumfătoare și plină de pasiune era stăpîna de la Kenbrook Hall în vreme ce își satisfăcea soțul.

N-ar fi vrut să se oprească dacă Dane n-ar fi pus capăt plăcerii trăgînd aer în piept înainte de a vorbi.

Cu pricepere, îi atinse cuibul feminității și o găsi pregătită.

– Te rog, nu mă face să mai aștept, o imploră el.

– Nici eu nu mai pot aștepta, zise ea.

Dane îi cuprinse șoldurile în palme, o ridică deasupra apei, și când o lăsă ușor în jos, o penetra, încet și fără grabă.

La început se mișcă încet, ritmat, cu trupurile ude de apa care clipea în jurul lor.

Gloriana plutea de fericire; tînjise după aceste clipe cu mintea, sufletul și trupul. Când se lăsă pe spate și Dane îi linse sfîrcurile își întetiră ritmul și apa dădu afară din cadă.

Dane și Gloriana atinseră punctul satisfacției maxime în același timp și căzură unul în brațele celuilalt tremurînd de efort. Când, în sfîrșit, putu să vorbească, Gloriana își ridică fața spre soțul său.

– Te iubesc, Dane St. Gregory, acum și pentru totdeauna.

El o sărută.

– Și eu te iubesc, spuse el.

Și încă mai sînt împreună.

SFÂRȘIT